

இலக்கிய இன்பம்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு)

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

212

உயிர் திரைப்படம்

திரைப்படம்

08/11/2001

08/11/2001

(தி. த. திரைப்படம்)

திரைப்படம்

திரைப்படம்

திரைப்படம்

10/2

சென்னை மாவட்டம்

சென்னை

100 ரூ 11/30

(சென்னை மாவட்டம், சென்னை)
சென்னை மாவட்டம், சென்னை
சென்னை மாவட்டம், சென்னை
சென்னை மாவட்டம், சென்னை

இலக்கிய இன்பம்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர்

வெளியீடு

மருதம் வெளியீட்டகம்

228, நூலக வீதி,

மருதமுனை - 32314,

கல்முனை - இலங்கை.

நூல் : இலக்கிய இன்பம்

ஆசிரியர் : (மர்ஹூம்) ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர்

முதலாம் பதிப்பு : 1999 ஒக்டோபர்

பதிப்புரிமை : டாக்டர் எம். ஏ. முஹம்மது சித்திக்

வெளியீடு : மருதம் வெளியிட்டகம்
228, நூலக வீதி
மருதமுனை - 32314
கல்முனை - இலங்கை

பக்கங்கள் : I - XII + 192

அச்சுப்பதிவு : லதா கிம்பர்ஸ்
302, டி. எஸ். சேனாநாயக்க வீதி,
கண்டி. தொ. பேசீ. 074 - 471608

Name of the Book : Ilakkiya Inbam

Authour : (Marhoom) J. M. M. AbdulCader

First Edition : October 1999

Copy Right : Dr. M. A. M. Siddique

Published by : Marutham Publishing House
228, Library Road
Maruthamunai - 32314
Kalmunai - Sri Lanka.

Pages : I - XII + 192

Design & Print : Lathaa Impress
302, D. S. Senanayake Veediya
Kandy. Tel : 074 - 471608

பதிப்புரை

இந்நூல் என் அருமைத் தந்தையார் (மர்ஹூம்) ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்கள் 1980ல் தமது அறுபதாவது வயதில் இறையடி சேர்வதற்கு முன்னர் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாகச் செய்த இலக்கியப் பணியின் சில கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும், பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த அன்னாரின் கட்டுரைகள், இலங்கை வானொலியில் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் ஆகியனவற்றுள் கிடைக்கப் பெற்றவை இதில் அடங்கியுள்ளன. பல கட்டுரைகளும் வானொலி உரைகளும் கிடைக்காமற் போயின. எச். என். சி. ஈ., க. பொ. த. (உ. த.) பரிசைகளின் தமிழ் மொழிப் பாடத்திட்டங்களுக்கு இலக்கிய நூல்களாய் 1970 களில் முறையே அமைந்திருந்த முகியித்தீன் புராணம், புதாகுஷ்ஷாம் (ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி) ஆகியனவற்றுக்கு அவர்களால் எழுதப்பட்ட உரை நூல்களும், புதாகுஷ்ஷாம் முகம்மதியாக் காண்டத்திற்கும், சித்தீக்கிய்யாக்காண்டத்திற்கும் அவர்களால் எழுதப்பெற்று அன்னாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் பேராசிரியர் ம. மு. உவைஸ் அவர்களால் தமிழ்நாட்டில் 1988ல் பதிக்கப்பெற்றவையுமான உரை நூல்களும் தந்தையாரின் ஏனைய இலக்கியப் பங்களிப்புகளில் அடங்கும்.

இலக்கிய இன்பம் என்ற தலைப்பில் அமைந்த ஆக்கம் இந்நூலின் முதலாவது கட்டுரையாக உள்ளது. அக்கட்டுரையில் பொதுவாகவே இலக்கியம் பயில்வதன் அவசியம் பற்றியும் இலக்கியத்தில் திளைப்பதனால் ஏற்படும் இன்பம் குறித்தும் விளக்கப்படுவதனால் அதுவே முதலாவது கட்டுரையாக அமைகிறது. அத்துடன் இந்நூல் முழுவதற்கும் இலக்கிய இன்பமே அடிநாதமாக விளங்குகின்றமையால் அதன் தலைப்பையே நூலுக்குப் பெயராகவும் சூட்டியுள்ளோம்.

இக்கட்டுரைகள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்டவையாதலின் ஒரே இலக்கிய அம்சங்களை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளில் நாம் சந்திக்க நேரிடுகிறது. மேற்கூறிய காரணத்துடன் வித்தியாசமான தொனிப்பொருட்களுக்காக

அவை எடுத்தாளப்படுவதும் அவ்வாறு நேரிடுவதற்குக் காரணம் என்பதை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் உய்த்துணர்வர் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒரு சமுதாயத்தின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு அடித்தளத்தின் ஓர் அங்கம் எனலாம். தொன்மையான பண்பாட்டு வரலாற்றினைக் கொண்ட சமூகங்களே உயர்வாக மதிக்கப்படும். அவையே தம் பண்பாடு பற்றிப் பெருமிதம் கொள்ளும் தகுதி பெற்றவை. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் நான்கு நூற்றாண்டுகள் பழமை கொண்டது. இதை விடக் குறுகிய இலக்கிய வரலாற்றைக் கொண்ட சமுதாயங்களே இன்று உலகில் அதிகம் உள. உலகளாவிய முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமான தமிழ் கூறு நல்லுலக முஸ்லிம்கள் பெருமிதம் அடையத்தக்க பல விடயங்கள் தாய்ச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் உள்ளன என்பது உண்மை. ஆயினும் தாம் பேசும் மொழியில் தம் முன்னோர் படைத்த இலக்கியங்களைத் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் அறியாதிருப்பின் தம் பண்பாட்டு வேர்களை அறியாத ஒரு சமூகமாக அவர்கள் ஆகிவிடுவர். இது எவ்விதத்திலும் மேம்பாடானதல்ல. இப்பண்பாட்டு வேர்கள், இவ்விலக்கிய பாரம்பரியம், ஒடிந்து போகாமலும் ஒழிந்து போகாமலும் நிலை நின்று வாழ எடுக்கப்படும் முயற்சிகளை இந்நூல் ஊக்குவிக்கும் என்பது எமது எதிர்பார்ப்பு.

இத்தொகுப்பில் உள்ள ஓரிரு கட்டுரைகள் இற்றைக்கு முன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் நிலவிய இஸ்லாமிய இலக்கியச் சூழ்நிலையைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. இவற்றை வாசிக்கும் போது இதனைக் கருத்திற் கொள்ளுதல் நலம். உதாரணத்திற்குப் பின்வருவதைக் குறிப்பிடலாம். அக்காலகட்டத்தில் நபிகள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களை “நாயகத் திருமேனி” எனக் குறிப்பிடும் ஒரு வழக்கம் கட்டுரையாளர்கள், பேச்சாளர்கள் மத்தியில் இருந்து வந்தது. இச்சொற் பிரயோகம் எத்துணை பொருத்தமற்றது என இதில் உள்ள கட்டுரையொன்று ஆழ்ந்த ஆய்வுடன் நிறுவுகின்றது. தமிழ் நாட்டிலும் நம் நாட்டிலும் மிகுந்த பாராட்டைப் பெற்ற இக்கட்டுரை வெளிவந்ததன் பின்னர் இவ்வழக்கம் அருகி விட்டது. அறிஞர் கலாநிதி ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ் அவர்கள் திருச்சியில் நடந்த இஸ்லாமிய இலக்கிய மகாநாட்டில் இக்கட்டுரையின் கருத்துக்களை மேற்கோள் காட்டிப்

பேசுவதற்குத் தந்தையாரிடம் இக்கட்டுரையைக் கேட்டுப் பெற்றார் என்பது இக்கட்டுரைக்குக் கிடைத்த அமோக வரவேற்புக்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

இன்னுமொரு விடயத்தையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும். பண்டைய இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பல இஸ்லாத்தின் புனித ஏகத்துவக் கொள்கைக்கு முரணான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் எனவே அவை புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அமைந்த ஒரு கருத்து இன்று சிலரால் முன்வைக்கப்படுகின்றது. சர்ச்சைக்குரிய சில கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே இருக்கலாம் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக சிறப்பு மிக்க ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினை உதாசீனம் செய்வது அறியாமையாகும். ஆங்கிலத்தில் உள்ள "Throwing the baby with the bath water" என்ற பழமொழிக்கே இது ஒப்பாகும்.

இந்நூலை வெளிக்கொணர எனக்குப் பலரும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர். தம்மிடம் இருந்த கட்டுரைகளையும் தந்து உதவியதுடன் ஊக்குவிப்பாளர்களாகவும் சிலர் இருந்தனர். அவர்கள் யாவருக்கும் எனது ஆழ்ந்த நன்றி. குறிப்பாக (தற்காலம்) நிந்தவூர் தாருல் அதீப் S. A. R. M. செய்யிது ஹஸன் மௌலானா, அண்மையில் இறையடி சேர்ந்த கல்ஹின்னை கலிமணி மர்ஹூம் M. C. M. ஸுபைர், எனது மாமா மருதமுனை ஜனாப் S. M. S. M. செய்யிது ஹஸனுல் பாரி மௌலானா ஆகியோருக்கு இவ்வகையில் விசேஷமாக நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் ம. மு. உவைஸ் அவர்களும் என்னை இவ்விடயத்தில் ஊக்குவித்ததை நான் இத்தருணத்தில் நினைவு கூர்தல் வேண்டும். அன்புடன் அணிந்துரையொன்று வழங்கி உதவிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

டாக்டர். எம். ஏ. முஹம்மது சீத்தீக்

கண்டி

செப். 1999.

தாஜுல் அதீப், கலாபுஷணம்
எஸ். ஏ. ஆர். எம். செய்யிது ஹஸன் மௌலானா எழுதிய

முகவுரை

செந்தமிழில் இஸ்லாத்தின் இலக்கியங்கள்
செய்தளித்த முஸ்லிம்கள் மரபு காப்போம்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்று உலகமக்களை ஒரு குலமாய்க்காணும் உலகத் தமிழ் மகாநாடுகள் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் கலையியல் உயர்ச்சிக்கும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்களை ஆக்கப்பணி செய்ய ஊக்கின. இம்மகாநாடுகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் நடைபெறவும் காரணமாயிற்று. இஸ்லாம் எங்கள் வழி, இன்பத் தமிழ் எங்கள் மொழி எனும் இலட்சியக் குரல் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டதன் காரணமாக இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இஸ்லாமியத்தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் நடைபெற்றன.

முதலாவது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு (1966 ஆம் ஆண்டு) விழாக்கோலம் பூண்ட மருதமுனை வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. இம்மகாநாடு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு* எழுதுவதற்கு அத்திவாரமிட்டது என்பதை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் என்னும் நூல் எடுத்தியம்புகின்றது. இந்நூல் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தின் நுழைவாயிலாகும்.

இம்மகாநாட்டில் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திய இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆராய்ச்சி அறிஞர் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்களின் “இலக்கிய இன்பம்” என்னும் இந்நூல் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இலக்கியப்புவையல். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் இலக்கியையுடையது என்பதற்கு இந்நூல் ஒரு விளக்கம். ஆசிரியர் தமிழ் இலக்கிய மரபையும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மரபையும் நெறிப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். கவிக் கொள்கைகள் பற்றிய விளக்கம் பலரின் சந்தேகங்களைத் தெளிய வைக்கின்றது. இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்புகள் என்றால் என்ன? என்னும் வினாவுக்கு இந்நூல் சிறந்த முறையில்துடையளிக்கின்றது.

* இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நான்கு பாகங்கள் கொண்ட நூல் மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றி இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் தனது எழுத்தின் மூலம் விளக்கமளித்த முன்னோடிகளுள் ஒருவரான ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்கள் இவ்விலக்கியப் படைப்பின் மூலம் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தை முகிலைக் கிழித்து வெளிக்கிளம்பும் முழுமதியாக்கியுள்ளார். “இலக்கிய இன்பம்” என்னும் இந்நூல் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடனின்

‘பொன்னின் சோத’ போதின் கின் நாற்றம் பொலவேபோல்

தென்உண் தேனின்தீம் சுவை செஞ்சொற்கவிஇன்பம்’

என்னும் கவிதையின் தித்திப்பையிடுத்து இதயம் மகிழ்ச் செய்கின்றது.

ஜே. எம். அவர்களின் சொற்பொழிவைப் படித்த ரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்கள் ஜே. எம். அவர்களைக் குறிப்பிடும் போது “தமிழின் இனிமையைப் பிழிந்து அதன் வண்ணக் கோலத்தை மரபுநிலையில் காட்டும் வகையில் அவருடைய எழுத்து நடை அமையும்” என்பார். இலக்கியக் காப்பியங்களில் இருந்து முழுகியெடுத்த முத்துக்களின் முத்தாரம் இவ்விலக்கியப் படைப்பு. ‘இலக்கிய இன்பம்’ என்னும் இந்நூலைக் கற்கின்ற போழ்து அது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தைக் கற்க வேண்டும் என்னும் ஆவலைத்தூண்டுகின்றது. கீட்ஸ் என்ற ஆங்கில நாட்டுப்புலவர், “இன்று காலையுணவின் போது ஒரு வகைத் தனிமைத் தொல்லையை உணர்ந்தேன். உடனே சென்று ஷேக்ஸ்பியரின் நூலை எடுத்தேன், அங்கே ஆறுதல் கண்டேன்” என்று கூறுவது போன்ற கருத்துக்களைச் சொல்லத்தூண்டுகின்றது இந்நூல்.

ஜே. எம். அவர்கள் சீறாப்புராணம் பெருங்காப்பியம் என காப்பியமகாநாட்டில் நிறுவிய பெருமைக்குரியவர். காப்பியச் சொற்பொழிவுகள் என்னும் நூல் இதனை விளக்கும். அன்னாரின் நிறுவுதலுக்குப்பின் சீறாப்புராணம் சிறுகாப்பியம் என எழுதிய முஸ்லிம் எழுத்தாளர் பலர் தங்கள் தவறுகளைத் திருத்திக் கொண்டனர். தமிழறிஞர்கள் எல்லாரும் மறுப்புரையின்றி சான்றுகளை ஏற்றுக்கொண்டனர். மருதமுனை மண்ணின் மைந்தர்களான புலவர்மணி ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன், ஆராய்ச்சி அறிஞர் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர், கவிஞர் எஸ். ஏ. ஆர். எம். செய்யித் ஹஸன் மௌலானா ஆகியோர் இலக்கியக் காப்பியங்கள் இரண்டுக்கு உரைவளம் கண்டனர். பேராசிரியர் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் மூலம் பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். மருதமுனை மகாநாட்டில் தலைமையேற்றதன் பின்பு

அல்லாமா எம். எம். உவைஸ் அவர்களின் இலக்கியப்பணி தமிழ் இலக்கியப்பரப்பிலே விஸ்தரிப்புப் பெற்றது. மதுரைப் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமிய இலக்கியப் பீடத்தின் தலைவராக பேராசிரியர் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். எனவேதான் மருதமுனை மகாநாடு ஒரு வரலாற்றின் தொடக்கம் மட்டுமல்ல, எண்ணற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்களின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு வித்திட்ட அத்திவாரமுமாகும்.

‘இலக்கிய இன்பம்’ என்னும் இந்நூல் பேராசிரியர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் ‘தமிழ் இன்பம்’ கானும் வனப்பை நெஞ்சத்தில் நிழலாட வைக்கின்றது. ஜே. எம். அவர்களின் ஆராய்ச்சித் திறன் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் இலக்கியகால ஆராய்ச்சியினை நினைவூட்டுகின்றது. ‘நபிகள் பெருமானாரும் நாயகத் திருமேனியும்’ என்ற கட்டுரை ‘நாயகத்திருமேனி’ என்னும் தொடரை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்பதற்குச் சிறந்த விளக்கமாய் அமைந்துள்ளது. ‘சீறாப்புராணத்தில் பிறமதக்கொள்கைகள்’ என்னும் கட்டுரை பலரின் சந்தேகங்களைத் தெளியவைக்கின்றது.

ஆசிரியர் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் எனத்தொடரும் முறையைப் பின்பற்றி முகப்பு, கருத்து, முடிப்பு என தனது இலக்கியக் கருத்துக்களை விளக்குகின்றார். தெளிவு, அமைதி, இனிமை, தனித்தன்மை என்பன நல்ல வசனத்துக்கு இன்றியமையாத அம்சங்கள் என்பதை ஜே. எம். அவர்களின் எழுத்துக்களின் மூலம் அறிகின்றோம். இலக்கியம் பற்றிய தெளிவான கருத்துக்களைக் கூறும் இந்நூல் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பிரகடனமாகத் திகழும். இது இலக்கிய உலகுக்கு அரியதோர் விருந்து.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம், கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் பண்டிதர்கள் மூலம் தமிழ் அறிவை வளர்த்துக்கொண்டவர். இலங்கையின் பல இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளி அதிபராகக் கடமையாற்றிய ஜே. எம். எம். அவர்கள் முஸ்லிம் ஆசிரியர் சங்கத் தலைவராகவும், மருதமுனை மஸ்ஜிதுன்னூர் பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர் சபைச் செயலாளராகவும், ஓய்வு பெற்ற பின் பிரசித்த நொத்தாரிசாகவும் சேவையாற்றியவர். தமிழில் பாண்டித்தியமுள்ள ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்கள்

இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆராய்ச்சி அறிஞர்

பைந்தமிழில் பால பண்டிதர்

சீறாப்புராணத்தின் ரசிகமணி

இலக்கியக் காப்பிய உரையாசிரியர்

எனப் பலவாறு சிறப்பித்துக் கூறப்படுவர். அன்னார் 1979ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் (B. M. I. C. H.) நடைபெற்ற அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் 'புதாகுஷ்ஷாம் பாத்திரப் படைப்பு' எனும் விடயம் பற்றி ஆய்வுரை நிகழ்த்திப் பலருடையவும் பாராட்டைப் பெற்றார். இவரால் உரை எழுதப்பட்ட இரண்டு இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் க. பொ. த. உயர்தர (A/L) வகுப்புக்குப் பாடநூல்களாக இருந்தன. ஜே. எம். எம். அவர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படித்த பலர் நண்பர்களாகினார்கள். அறிஞர் ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ், ஆ. கா. அ. அப்துஸ்ஸமது, எம். பி. (தமிழ்நாடு), கொழும்பு செட்டித்தெரு மீலாத் குழுத் தலைவர் எஸ். எம். ஷஹாப்தீன், ஜே. பி., மதுரை மகாவித்துவான் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் என்பவர்களுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தார்.

ஜே. எம். எம். அவர்களின் புதல்வர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பல்மருத்துவப் பீட முதுநிலை விரிவுரையாளர் டாக்டர். எம். ஏ. எம். சித்தீக் அவர்கள் காட்டிய வள்ளன்மை காரணமாக தந்தையார் அவர்களால் உரை எழுதப்பட்ட 'புதாகுஷ்ஷாம்' இலக்கிய காப்பியம் முதல் இரண்டு காண்டங்களும் பேராசிரியர் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் மூலம் பதிப்பிக்கப்பட்டன. 'இலக்கிய இன்பம்' என்னும் இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகளையும் பலரிடமும் இருந்து பெற்று தந்தையின் இலக்கியப் பணியைத் தமிழ் உலகுக்கு வெளிக்காட்டுவதன் மூலம் கொடைநாயகராக இலக்கியப்பணி செய்கின்றார் டாக்டர் எம். ஏ. எம். சித்தீக் அவர்கள். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் என்றும் மறக்கமுடியாத சேவையைச் செய்த டாக்டர் சித்தீக் அவர்களுக்கு முஸ்லிம் சமூகம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

எஸ். ஏ. ஆர். எம். செய்யிது ஹஸன் மௌலானா

நிந்தவர் - 12

செப். 1999

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் வழங்கிய

அணிந்துரை

தமிழ் இலக்கியப் புலத்தினை இந்துசமயப் புலவர்களும் இஸ்லாமியப் புலவர்களும் செழிப்புறச் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவர்மீதொருவர் செல்வாக்குச் செலுத்தியமைக்கும், ஒருவர் புலமையை மற்றவர் மனத்திறந்து பாராட்டியமைக்கும் போதிய ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவர்களுடைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் அவரவர் சமயச் சார்பினவாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் மத்தியில் பகையுணர்வு காணப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, மெச்சப்படத்தக்களவு புரிந்துணர்வு காணப்பட்டது. மனிதவாழ்வை நெறிப்படுத்தும் ஆர்வத்தினால் இருசாராரும் உந்தப்பட்டமை துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது. இவற்றையெல்லாம் செவ்வனே விளங்கிக் கொண்டவரும், இலக்கியம் பற்றிய தெளிவான ஒரு நோக்குடையவரும், இஸ்லாமியப் பண்பாட்டிலே திளைத்தவருமான மருதமுனை ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது.

இலக்கியம் மனிதவாழ்வை வளம்படுத்துவதாகவும் மேம்படுத்துவதாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதும், ஒவ்வொருவரும் தமது சொந்த இலக்கியங்களை ஆழ்ந்து கற்று அவை வெளிப்படுத்தும் பண்பாட்டைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும் என்பதும் ஜனாப் அப்துல் காதிர் அவர்களின் இலட்சியம் என்பது புலனாகிறது. அவ்விடட்சியத்தை இயன்றளவு ஈடேற்றும் வேணவாவின் விளைவாக எழுந்தவையாக இக்கட்டுரைகள் உள்ளன என்பதும் தெளிவாகிறது.

புலவர் நாயகம் எனப் போற்றப்படும் செய்கப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள் இயற்றிய புதுகுஷ்ஷாம் காப்பியத்தின் இரண்டாம் காண்டமான சித்தீக்கிய்யாவின் முதல் ஐந்து படலங்களுக்குத் தெளிவும் செறிவும் பொருந்திய ஓர்

உரையினை எழுதியதன் மூலம் தமது தமிழ்ப் புலமையையும் இஸ்லாமிய மார்க்க அறிவையும் ஏலவே ஜனாப் அப்துல்காதிர் அவர்கள் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

இக்கட்டுரைகள் வாயிலாக இஸ்லாமிய தமிழ்ப் புலவர் சிலரின் கவியாற்றலையும் அவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களின் சிறப்புக்களையும் தெளிவாக விளக்கிக்கொள்ள முடிகிறது. அதுமட்டுமன்றி, இஸ்லாத்தின் வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களையும் சட்ட விளக்கங்களையும் பண்பாட்டுச் செழுமையையும் அறிந்து கொள்ளவும் இக்கட்டுரைகள் உதவுகின்றன.

சுமார் மூன்று தசாப்தங்களுக்குமுன், எங்கள் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ் பயிலும் முதலாண்டு மாணவர்களுக்காக அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரின் செய்யுள்கள் சிலவற்றைத் தேடிக்கொள்ளப் பெரும் சிரமப்பட்டேன். இத்தொகுதியில் உள்ள அருள்வாக்கி பற்றிய அழகான கட்டுரைகளைப் படிக்கும்போது, அன்று ஜனாப். அப்துல்காதிர் அவர்களை அறிந்திருக்கவில்லையே என்ற கழிவிரக்கம் என்னை ஆட்கொள்கிறது.

ஜனாப் அப்துல்காதிர் அவர்கள் இஸ்லாமிய மார்க்கப் பற்றும் தமிழுணர்வும் இலக்கணப் புலமையும் இலக்கிய ஆர்வமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அறமும் ஒழுக்கமும் தழுவிய நெறியில் மனிதவாழ்வு சிறக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையும் கொண்டவர் என்பதை இக்கட்டுரைகள் காட்டிநிற்கின்றன.

சங்க இலக்கியங்களிலும் வள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், கம்பர் முதலானோரிடத்தும் அவர் கொண்ட ஈடுபாடு ஆங்காங்கு துலங்குமாற்றையும் குறிப்பிடாதிருத்தல் சாலாது. ஆற்றொழுக்குப் போன்ற தெளிவான அவரது தமிழ்நடை படிப்போர் உள்ளங்களை ஈர்க்கவல்லது என்பதில் ஐயமில்லை.

“மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொல்னுஞ் சொல்.”

என்ற திருக்குறளை நினைவுபடுத்தும் வகையில், ஜனாப் அப்துல் காதிர் அவர்களின் புதல்வரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பல்மருத்துவ பீட முதுநிலை விரிவுரையாளரும் தமிழ்ச் சங்கப் பெரும் பொருளாளருமான கலாநிதி எம். ஏ. எம். சித்தீக் அவர்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகளைத் தேடித் தொகுத்து அழகுற நூல்வடிவில் வெளியிட்டுள்ளார். அவருக்குத் தமிழ்குறு நல்லுலகம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

சீ. தில்லைநாதன்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராதனை

02.08.1999

இலக்கிய இன்பம்

இன்பக் கலைகள் யாவும் மனத்திற்கு இன்பத்தை அளிப்பனவேயாயினும், இலக்கியமானது அவற்றுளெல்லாம் சாலச் சிறந்த நளி பேரின்பத்தினை நல்க வல்லது என்பது ஆன்றோர் கருத்து. ஐம்புலன்கட்கும் ஒருங்கே இன்பத்தினை ஊட்டவல்ல காதலின்பத்தினும் குறையாத இன்பம் இலக்கியத்தினைச் சுவைத்தலால் உண்டாகும் என்ப. 'தேன் கலந்து பால் கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து உவட்டாமல்' இனிக்கும் பெற்றி இலக்கிய இன்பத்துக்கே உரியதாகும். அதனை ஆயுந்தோறும் ஆயுந்தோறும் புதுப்புது இன்பங்கள் தோன்றிப் பெருகும்.

இலக்கியங்கள் பல உளவாயினும், தனது சொந்த இலக்கியத்தைக் கற்றல் ஒருவனுக்கு இன்றியமையாததாகும். அப்பொழுதுதான் அவன் தனது சொந்தப் பண்பினை வளர்த்துத் தனது சொந்தச் சமுதாயத்தின் சிறந்த உறுப்பினனாய்த் திகழ முடியும். அதனை விடுத்துப் பிற இலக்கியங்களை அவன் எவ்வளவுதான் அரிதின் முயன்று கற்பினும் அவனது கல்வி குறைபாடுடையதேயாம்.

தமிழ் பயிலும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் தமிழிலக்கியங்களைக் கற்றல் வேண்டப்படுவதே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும், அன்னார் முஸ்லிம் முதறிஞர்களால் யாக்கப்பட்ட சீரிய செந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயிலாவிடில் தம் பண்பாட்டினை முற்றிலும்

இலக்கிய இன்பம்

பெற்றோர் ஆகார். தம் சமுதாயத்துக்குரிய பண்பை வளர்த்தோரும் ஆகார்.

வாழ்க்கையை நன்கு நடத்துதற்கு வழி காட்டுவது இலக்கியம். எனவே, முஸ்லிம் மக்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பரப்பிற் காணப்படும் நல்லிசைப் புலவர் நூல்களைப் போற்றிப் பயிலுங் கடப்பாடுடையர். அந்நூல்கள் இஸ்லாமிய வாழ்க்கையின் விளக்கமாயமைந்து விளங்குகின்றன. அவை இஸ்லாமியர் விழையும் மெய்ப்பொருள் காணும் அறிவை ஊட்டுகின்றன.

இந் நல்லறிவை ஊட்டுவதற்காய் முஸ்லிம் கவிஞர்கள் தம் நூல்களுக்கு சிறந்த இலக்கிய நாயகர்களை - தன்னிகரில்லாத தலைவர்களைத் - தேர்ந்தெடுத்துள்ளனர். மக்களின் உள்ளங்களைத் தன்வயப்படுத்த வல்லவனே மாண்பமைந்த தலைவனாவான். அவனும் அவ்வுள்ளங்களை நன்னெறிக்கண் உய்த்து நலம் பயப்பானாயின் நானிலமனைத்தும் அவனைப் போற்றும், அவன் வழிபட்டு நடக்கும். அவன், தான் வாழுங்காலத்தில் மட்டுமன்றி அகிலமுள்ளவரையும் தன் செல்வாக்கினை மக்களிடையே பரப்பவல்லவனாவான். அவன் சரிதையைக் கற்போரெல்லாம் அவன் வயத்தராதல் தின்னம். ஆதலின், இத்தகைய சிறந்த காப்பிய நாயகர்களையே முஸ்லிம் புலவர்கள் தம் நூல்களில் நிறையறிவு வாய்ந்த பூரண மாந்தராய் அமைத்துப் போற்றியுள்ளனர்.

இவ்வுத்தமர்கள் மன்பதையின் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு மட்டுமேயன்றி மறுவுலக வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டிகளாய்த் திகழ்கின்றனர். இச் சீலமிகு சான்றோர்களின் வாழ்க்கை விளக்கங்கள் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பரப்பிலே பல்கலைக் காப்பியங்கள் பிரபந்தங்களாய்ப் பல்கிப் பரந்துள்ளன.

காப்பிய நாயகர்களின் வரலாறு சுறுமுகத்தால் அவர் தம் வாழ்வின் தூய பண்பினையும் இஸ்லாத்தின் இணையில்லா அறநெறி மாண்பினையும் உலகிற்கு உணர்த்துகின்றனர் இஸ்லாமியப் புலவர். காலத்தால் அழியாதனவும் எக்காலத்துக்கும் பொருத்துமானவையுமான இப்பண்புகள் என்றும் நீடு நின்று நிலவும் பெற்றி வாய்ந்தன. இங்ஙனம் இலக்கியத்தை ஓர் உயர்ந்த குறிக்கோளுக்கு அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தத்தம் காலத்து வழக்கிலிருந்த யாப்பு

முறைகளையும் ஏனைய இலக்கிய மரபுகளையும் திறம்படக் கையாண்டு ஏனைய சமய இலக்கியங்களிலும் எவ்வகையினும் குறைவற்ற சிறந்த இலக்கியப் படைப்புக்களை அவர்கள் ஆக்கியுள்ளார்கள். இவ்விலக்கியங்களின் சுவையறிந்தின்புதுதற்கு அவற்றில் ஆழ்ந்த பயிற்சி இன்றியமையாதது.

இனி, இஸ்லாமியப் புலவர்கள் கூறும் காப்பிய நாயகர்தம் வாழ்வினுள் இஸ்லாமியப் பண்பே தலையாய விளங்குமாற்றை ஈண்டு ஆராய்தல் பொருந்துவதாகும்.

இம்மையின்பத்தை நிலையெனக் கருதி அவாவுற்று அதன்கண் மயங்கித் திளைத்தல் இஸ்லாமியப் பண்பன்று. இவ்வின்பங்கள் யாவற்றையும் குறைவறப் பெற்றிருந்த போதினும் அவற்றின்மீது பற்றற்ற உள்ளத்தினோடு புளியம்பழ மொடுதோடெனப் பொருந்தும் வாழ்வினை மேற்கொள்வோரே மேலோர் ஆவர். இறைவன் அளித்த செல்வங்கட்காய் அவனைப் புகழ்ந்து நன்றி பாராட்டுவர் அன்னார். அச்செல்வங்கள் அவனுடையனவேயன்றித் தம்முடையனவெனத் தருக்குதல் அவர்கட்கில்லை. ஒருவனுடைய உடல்தானும் அவனுக்குச் சொந்தமானதன்று. அங்ஙனமிருக்குங்கால் உலகமெல்லாம் ஒரு குடையில் ஆளும் அரசும், அரண்மனை வாழ்வும், மக்களும், மனைவியரும் அருநிதிக் குவியலும் அவனுக்குரியன வென்றெண்ணுதல் அறியாமையன்றோ.

“யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்.”

என்று பற்றற்ற வாழ்வினைத் துறவறத்தார்க்கு உரியதாக்கினார் வள்ளுவர். ஆயின், ‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’ என்னும் இனிய கொள்கையினைக் கடைப்பிடிக்கும் இஸ்லாமோ இவ்வாழ்வானுக்கே உரிய பண்பென்றே இதனைக் கொண்டுள்ளது.

இப்பண்பினின் வழாது வாழ்ந்த செம்மல் ஒருவரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியொன்றை வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் கவினொழுக்கக் கூறுமாற்றினைக் காண்போம்.

சுலைமான் (அலை) அவர்கள் கல்வியும் செல்வமுமாகிய இருவகைச் செல்வங்களையும் குறைவறப்பெற்ற மேலோர் ஆவார்.

இலக்கிய இன்பம்

இவ்விரண்டினுள் அவர் எதனைப் பெற விரும்புகிறாரென இறைவன் கேட்டபோது இருமையுந் தரும் கெழுதகை அறிவே வேண்டுமென விழைந்த சான்றோர் அவர். அதனால் இறைவனே அவர்கட்கு அறிவையும் அவனியிற் சிறந்த நல்லரசையும் நல்கிச் சிறப்பித்தான்.

அரசர்க்கரசராய் வாழ்ந்த போதிலும் இறைநேசத்தில் எந்நேரமும் ஊறித் திளைத்தவர் அப்பெரியார். செல்வச் செருக்கானது தம்மை மிகைத்து விடுமோ என்பதே அவர் கொண்ட கவலையாயிருந்தது.

மாமன்னராய் இலங்கிய அம் மாநபியின் உள்ளத்தில் ஒரு பொழுது ஓர் எண்ணம் தோன்றலாயிற்று. உலகையாளும் வேந்தர்களுள்ளும், பெருநிதி படைத்த பெருஞ் செல்வர்களுள்ளும் தம்மினுஞ் சிறந்தோர் எவருமில்ர் என்பது அவ்வெண்ணம். இவ்வெண்ணம் மட்டும் தோன்றியதேயன்றி வேறெவ்விதத் தீமையும் அவர்கள் செய்திடவில்லை. இருப்பினும், இறைவன் அவர்களுக்கு அப்பொழுதே அறிவுட்ட எண்ணினான்.

அன்று அவர்கள் தம் படைத்தளங்கள் புடைசூழ ஒரு சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். காற்றுவாகனத்திற் சென்ற அவர்கள் பூஞ்சோலையொன்றிலே தங்கினார்கள். அப்பூஞ்சோலையோ மிகவும் செழுமையுங் கொழுமையும் வாய்ந்தது. இன்பத்தையே வாரி வழங்குவது; பற்றற்ற மாந்தரின் உள்ளத்துள்ளும் உலகப்பற்றினை ஊட்டவல்லது அது. அச்சோலையின்கண் அமைந்த அணிமலர் வாவியின் நனிபெருஞ் சிறப்பைக் கூறும் கவிஞர் அதன் மயக்கும் செழுமையினைப் பின்வருமாறு வருணிக்கின்றார்;

வண்டினங்கள் தாமரை மலரிலுள்ள தேனை மாந்துகின்றன. அங்குமுதமுண்ட ஆனந்தக் களிப்பினால் பண்ணிசைத்துப் பாடுகின்றன. தாமரை மலரையே இசைக்கருவியாகிய குழலென எண்ணி அதிலே வாய்வைத்து ஊதுவன போல அவை தோன்றுகின்றன. குழல் ஊதுவோன் அதன் அடிப்பாகத்தில் வாய்வைத்து ஊதுவான். ஆயின், அவன் மதுவுண்டு மயங்கியிருந்தால் குழலின் அடியெது நுனியெது என்னும் அறிவு அவனுக்கு இருக்கமாட்டாது. எனவே, அவன் குழலை மாற்றி அதன் உட்பாகத்தே வாயை வைத்து ஊதுவுங் கூடுமல்லவா? அங்ஙனமே இவ்வண்டினங்களும் மதுவுண்ட மயக்கத்தால் தாமரையின்

உட்புறத்தே வாய்வைத்துக் கீதமிசைக்கின்றன என்று கற்பனை நயந்
தோன்றக் கூறுகின்றார்:

“சுதைந் றந்தரும் கிரசீதம் புள்ளியஞ் சுரும்பு
புதும் மென்மலர் அமுதமுண் (டு) கிசைபயின் றிடுதல்
மதுஅ ருந்தினோன் வெறியினால் குழல்தலை மாற்றி
கிதமி ருந்தகீ தம்தர ஊகுகதற் (கு) ஏற்கும்.”

இதனை ஓர் உள்ளுறை உவமமாகவே புலவர் ஈண்டு
எடுத்தாண்டுள்ளார். அச்சோலை மிகுதியும் இன்பம் பயப்பது. எவரையும்
மயக்கி இன்பத்தில் ஈடுபடுத்தவல்லது. இறைவன் அச்சத்தில் திளைத்த
மனத்தையும் அதிலிருந்து மறதிக்கண் திருப்பக்கடியது என்பது
பொருள். மேலும், இவ்வுலகத்துக்கே அதனை ஓர் உவமமாகக்
கொண்டார் எனினும் பொருந்தும். வண்டு நறுமலர்த் தாமரையில்
மதுவுண்டு மயங்குதல் போல் மனிதனும் உலக இன்பங்களில் ஈடுபட்டு
மயங்கி உழல்கின்றான் என்று ஆசிரியர் கருதினார் ஆதல் வேண்டும்.

சுலைமான் (அலை) அவர்களின் உயர் பண்பைச் செம்மையாய்
விளக்கவும் மையல் விளைவிக்கும் இம்மாய்வுலகத்தின் மாயக்
கவர்ச்சியை விளக்கவுமே இம்மலர் வனத்தின் செழுமையை ஈண்டு
முப்பது செய்யுட்கள்வரை கூறி வருணித்துள்ளார் கவிஞர்.

அத்தகைய இன்பச் சூழ்நிலையில் இருக்கும் போது சுலைமான்
(அலை) அவர்களைக் கண்டு பணிந்து செல்வதற்காக அச்சோலையில்
வாழும் ஏறும்புகள் சில வந்தன. அவர்களுக்குச் சலாம் கூறி
உரையாடின. ‘வள்ளலாகிய தாங்கள் சிறியேமாகிய யாங்கள் வாழும்
இத்தலத்துக்கு விருந்தினராய் வந்துள்ளீர்கள். ஆதலால் தங்களுக்கு
ஒரு விருந்து தந்து உபசரிக்க விழைகின்றோம்.’ என அவை
விண்ணப்பித்தன. வியப்படைந்த வள்ளலார், ‘விருந்து எமக்கு
மாத்திரமோ? அல்லது எம்முடன் வந்த அரசியற் சுற்றம் ஆட்பெரும்
படைகள் அனைத்துக்குமோ?’ என வினவினார்கள். ‘அனைவருக்குமே’
என்றன அவை. நபிகளும் நன்கெனச் சம்மதித்தனர். அவ்வளவில்,

“அறுசுவைக்கறி சருக்கரை பருப்பு நெய் அரிசி
கறைய கற்றிய உப்புடன் உபகர ணங்கள்
சறுவ வர்க்கமும் வாயினால் எடுத்து” வந்தன.

இவ்வாறு கொண்டு வந்து குவித்த பண்டங்கள் மேக மண்டலங்கடந்து வானுற ஓங்கி வளர்ந்தெழுந்த மாமலை போலத் தோன்றின. அதன் பின்னர் அவை நாயகரிடம் வந்து தாழ்ந்து ‘அண்ணலே எமக்குச் சமையற் றொழில் செய்யத் தெரியாது. தங்கள் பணியாளர்களைக் கொண்டு விரும்பியவாறு சமைத்து அருந்துவீர்களாக’ என இறைஞ்சின. அவ்வாறே அவர்களும் தங்கள் பணியாளர்களைக் கொண்டு உணவைச் சமைத்தெடுத்தனர். கடல் போலப் பரந்திருந்த படைத் தளங்களும் அரசர் நாயகரும் உண்டு பசியாறிய பின்னரும் அவ்வுணவு மிஞ்சி இருந்தது.

நபியவர்கள் அதிசயக் கடலில் ஆழ்ந்தார்கள். எறும்புகளை அழைத்தார்கள். அன்போடு கேட்கலானார்கள்:

‘நீங்களோ படைப்பினங்களில் மிகச் சிறியவர்கள் அவ்வாறிருந்தும் எவ்விதக் குறைவுமில்லாது பெரு விருந்து ஒன்றை அளித்தீர்கள். இவ்வளவு பொருள்களையும் எங்கு எவ்வாறு தேடினீர்கள்?’ என வினவினார்கள்.

‘இற்றைக்கு முன்று தினங்களின் முன்னர் வணிகனொருவன் தனது வணிக சாத்துக்களுடன் இம்மலர்ச்சோலையிற்றங்கினான். பகற் பொழுதுக்கான உணவை அவன் ஊழியர்கள் ஆக்கினார்கள். அந்நேரத்தில் யாங்கள் அவனுடைய பண்டப் பொதிகளிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டவைதான் இவை.’ என்று அவை விடை கூறின.

அப்பொழுது அவர்கள் பெருவியப்புடன் எண்ணிடலானார்கள். தமது ஆளுகைக்குப்பட்ட நாட்டிலே வாழும் வணிகன் அவன். அவன் ஒரு வேளைக்கு உணவு சமைக்கும். போது எறும்புகள் இழுத்தெடுத்தவை இத்துணை பெரிய உணவுக்குவையாயின் அவன் எத்துணைப் பெருநிதி படைத்த இருநிதிக் கிழவனாயிருப்பான்! அவனுடைய வணிகக்கூட்டம் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்! அவன் சமைத்த அரிசி கறி முதலாய உணவுப் பொருள்கள்தாம் எவ்வளவு பிரமாண்டமான பெருங்குவையாயிருக்கும்! அவன் வாழ்வினோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது நம்வாழ்வு அணுவினும் அற்பமேயன்றோ!

நம் செல்வமே எவர் செல்வத்தினும் மிக்கதென எண்ணிச் செருக்கடைந்தோமே! இப்பிழையை உணர்த்தவே இறைவன் அற்ப

உயிர்களாகிய ஏறம்புகள் வாயிலாய் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றனன் போலும் என எண்ணந் தோன்றியதும் அவர்கள் இறைவனின் அச்சத்தினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார்கள். நாம் இவ்வாறு செருக்கடைந்தமைக்கு இறைவன் என்ன வேதனையைத் தருவானோ என்னும் அச்சம் தோன்றவே அவர்கள் அவன்பால் மன்னிப்புக் கோரினார்கள். தரையிலே குப்புற்று வீழ்ந்து “சுஜாது” செய்து மனமுருகி அழுது இரங்கி இறைஞ்சினார்கள்.

**“பனைத்த கும்பெரும் படைப்புகள் செய்யும்பெரும் பாவம்
அனைத்தை யும்பொறுத் (து) ஆண்டருள் வோய்என (து) அகத்தில்
நனைத்த குற்றமும் பொறுத்தருள் வாய்என நகழ்த்தித்
துளிப்பெ ருங்கட லிடைப்புகுந் (து) இருகணர் சொரிந்தார்.”**

இங்ஙனம் இறைஞ்சுதற்கு எத்தகைய இறையச்சமும் பக்தியும் அப்புனித மாதவரின் உள்ளத்திற் குடிபுகுந்து உறைந்திருத்தல் வேண்டும்! இவ்வுலகப் பற்றையே பெரிதெனக் கொண்டு யான் எனது என்னும் செருக்கில் மூழ்கிய ஒருவனுக்கு இவ்விதமாய் சிந்தைத் தெளிவு தோன்றுமா?

உலக இன்பங்களின் மத்தியில் வாழ்ந்த போதிலும் அவற்றைத் துச்சமென எண்ணி அகந்தையை அறுத்து இறைவன்பாற் கொழுவிய உள்ளத்தினோடு வாழவேண்டும் என்னும் சிறந்த குறிக்கோளுக்கு சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் எத்தகைய எடுத்துக்காட்டாய் இலங்குகின்றார்கள் பார்த்தீர்களா?

இறைவன் அருளுக்கு அருகராய் பெரியோர்கள் சிறியவொரு பிழையினை மனத்தால் எண்ணினாற் கூட அவன் அப்பொழுதே அவர்களைத் துயரத்திலாழ்த்துவான். ஏனெனில், அழிவில்லாத நற்பேறுகளை அடுத்துவரும் உலகில் அவர்களுக்கென அவன் சித்தஞ் செய்து வைத்துள்ளமையினாலேயாம்.

ஆயின் கயவர்களோ பெரும்பாவங்களை நாள்தோறும் செய்கின்றனர். மழைத்துளிகளையும், மண்ணையும் வான்மீன் கணங்களையும் எண்ணிக் கணக்கிட்டாலும் இவர்கள் செய்யும் பாதகங்களை எண்ணுதல் சாலாது. இருப்பினும் நல்லார் பொல்லார் எல்லார்க்கும் அருளும் கருணாகரனாகிய இறைவன் இவர்கட்கெல்லாம்

இலக்கிய இன்பம்

இவ்வுலகிற் பெரு வாழ்வினை வழங்குகின்றான். ஆயின் இவர்கட்கு
மறுவுலகிலே எல்லையற்ற பெருவேதனையினை அவன் சித்தஞ்
செய்துள்ளான்.

இத்தகைய சிறந்த உன்னத இஸ்லாமிய திருமறைப்
போதனைகளை வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர் இச்சரிதை சுறுமுகத்தால்
இனிதெடுத்து விளங்கியருளுகின்றார்;

“வனைய மேலவர் மணுவீனும் சீறுபிழை மனத்தில்
நினையும் அத்தின மேதுயர் புரீகுவான் நெடியோன்
அனைய தேதெனில் அழிவிலாப் பதவிவாழ் (வு) அவர்க்கு
வினையம் மாற்றிநீந் திடஅருள் வைத்துள விதமே.”

“மழையை மண்ணைவான் மீன்களை மதிக் கினும் மதியாப்
பிழைகள் செய்யினும் பாதகர்க் (கு) உலகினில் பெருவாழ் (வு)
கிழிவீ லாதருள் வான்கொடுந் தீவினை எய்த
அழிவீ லாநர கத்தினில் அவர்கிடந் (து) அலற.”

நுண்மாண் நுழை புலம் வாய்ந்த இஸ்லாமியப் பெரும்
புலவர்களுடன் நாம் கலந்து பயில்வதால் இஸ்லாமியச் செந்நெறிப்
பண்புகளை உணர்ந்து நல்வழிக் கண் நடந்து கடைத்தேறுவதுடன்
செந்தமிழ் இன்பத்தினையும் உண்டு மகிழ்தல் சாலும்.

“நுண்ணுனர்வினாரோடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே ஒக்கும் விழைவீற்று” என்பது இத்தகைய
சான்றோருக்கே பொருந்துவதாகும்.

ஹிதாயத் - 04. 10. 1967

சீறாப்புராணம்

அமிழ்தினுமினிய அருந் தமிழன்னைக்கு அரும்பணி புரிதலையே பெருங் கடனாய்க் கொண்ட செந்தமிழ்ச் செல்வர் வரிசையில் இஸ்லாமிய நன்மக்கள் பலர் ஈடிணையற்று விளங்குகின்றனர். இவ்விஸ்லாமியப் பாவலரும் நாவலரும், பெருங்காப்பியங்கள் முதல் சிறு பிரபந்தங்களீறாகப் பன்னூற்றுக் கணக்கான பொற் பூணாரங்களைத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்துள்ளனர். ஆயினும், இவர்கள் தமிழ்கூறு நல்லுலகால் நன்கு அறியப்படாமல் குடத்துளிப்ட விளக்குப் போலவே இதுகாறும் இருந்து வருகின்றார்கள். இவ்வவல நிலை நீங்கி, இஸ்லாமியரின் இன்தமிழ் நூல்களும் தமிழ்த் தாயின் தவப்புதல்வரனைவராலும் சமநோக்குடன் பயிலப்படும் நாள் அண்மிவிட்டமை மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இஸ்லாமியரியற்றிய தமிழிலக்கியங்களுள் 'சீறாப்புராணம்' நனிசிறந்த நூலாய் இலங்குகின்றது. 'சீறா' என்பது சரிதை எனப் பொருள்படும் ஓர் அறுபுச் சொல்லாகும். சரிதைகள் பல உளவாகவும் சிறப்பு நோக்கி, வான்புகழ் வாய்ந்த வள்ளல் நபியின் திரு வரலாற்றையே 'சீறா' என்னுஞ் சொல் இதுகாலை சுட்டி நிற்கின்றது. தம்மை ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத - தன்னிகரில்லாத் தலைமகனாகிய நபிகள் கோமானையே பாட்டுடைத் தலைவராய் இந்நூல் கொண்டுள்ளது. சீறாப்புராணத்தை இயற்றியவர் எட்டயபுர வேந்தரின்

அவைக்களப் புலவராயிருந்த உமறுப்புலவர் என்னும் ஓங்கிய சீர்த்தியின் உயர்ந்த நாவலராவர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப் புலவர் அதுகாலை வடநாட்டிலிருந்து வந்து தென்னாடெங்கும் வெற்றி முழக்கஞ்செய்து பல புலவர்களை வாதில் வென்ற வாலைவாருதி என்பானை வாதிலே வென்றார். இதன் மூலம், தமது ஆசிரியராகிய கடிகைமுத்துப் புலவருக்கும், சமஸ்தானத்துக்கும், -ஏன், தென்னாடனைத்துக்குமே பெரும்புகழ் தேடித்தந்தார்.

மேற்கிலிருந்து தோன்றி வந்த இஸ்லாமியப் பேரொளியானது, தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாங் கூடப் பரவிப் பிரகாசித்த காலம் அது. முஸ்லிம் புரவலர்கள் தமிழையும், தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றி வளர்த்த காலம். இஸ்லாமியத் திருநெறியினை ஒட்டிய தமிழ் நூல்கள் பல தோன்ற வேண்டுமென்ற வேட்கை தளிர்விட்ட காலம். எனவே, செத்தும் கொடைகொடுத்த சீதக்காதி வள்ளலின் தோழமை பெற்ற உமறுப்புலவர் இறவாப்புகழ் பெறவல்ல நூல் ஒன்றைத் தமிழிற் செய்யப்போந்தார். செந்தமிழ் மரபு பேணி நூலியற்றும் ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது. ஆயினும், இஸ்லாமிய மரபு பிறழாது உலகுடைய கோமானின் உயர் சரிதையை அவர் உரைக்க முடியுமோ என்பதே இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் ஐயத்துக் கிடமாயிற்று. இருப்பினும், அவர் ஈற்றில் யாவருடைய ஒப்புதலையும் பெற்றார். இரு மரபையும் போற்றும் உயர் நூலாய் நின்று நிலவுகின்றது சீறாப்புராணம்.

சீறாப் புராணம் தமிழ் இலக்கணத்திற் கூறப்படும் காப்பியவிலக்கணங்களுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் இலங்குகின்றது. தண்டியாசிரியர் கூறும் ‘பெருங்காப்பிய நிலை’யினைத் தக்கவாறுணர்ந்து நூலியற்றியுள்ளார் உமறுப்புலவர்.

ஒரு காப்பியமானது ‘நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகி’ இயல வேண்டுமென்பது விதி. ‘அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல் நூற்பயனே’ என்றதனால் நூலானது அறம், பொருள், இன்பங்களைப் பயப்பதுடன் வீடுபேறு எய்தற்காம் நன்னெறியை இனிது விளக்குதல் வேண்டுமென்பதும் நன்கு விளக்கமுறுகின்றது. இந்நான்கினுள் ஒன்றும் பலவுங் குறைந்து வருவது சிறுகாப்பியம் எனப்படும். ஐம்பெருங்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

காப்பியங்கள் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பன உண்மையிலேயே பெருங்காப்பியங்கள் தாமோ என்பதில் அறிஞர்கள் கருத்துவேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். சீவகசிந்தாமணி ஒன்றே பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களை முற்றிலும் பெற்று விளங்குகின்றது என்பர் சிலர்.

சீராப்புராணம் தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் கொண்டு ஏனைய எல்லா அங்கங்களுஞ் செவ்விதின் வாய்ந்து விளங்கிய பொழுதிலும், அமுதல் நான்கில் ஒன்றாய வீடுபேறு கூறப்பெற்றிலதாதலின் அஃதொரு சிறுகாப்பியமேயாகுமெனக் கூறுவாரும் உளர். வீடென்படுவது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகலின் நாற்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம் என்பதனை உட்கொண்டதனாற் போலும் உமறுப்புலவர் வீடுபேறு கூற்றிறிலர் எனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே கொண்டு அன்னார் இடர்ப்படுவர்.

முப்பால்நூல் எனப்படுந் திருக்குறள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் மட்டுமேயன்றி வீடுபேறடையும் வழியையும் திறம்படக் கூறுகின்றது என்பது பேரறிஞர் பலர் கருத்தாகும். 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனும் நான்கின் திறமறிந்து செப்பிய தேவு' என வள்ளுவர் அக்காலத்திலேயே சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார். வீடுபேற்றின்பம் சிந்தையாற் கருதவும், மொழியால் உரைக்கவும் இயலாமை பற்றி அதனை அடைதற்காம் நெறி கூறுதல் நூல்களிடத்து இல்லையென்பது பொருந்தாக் கூற்றாம். அங்ஙனமாயின், நூற்பயனுள் வீடைதல் ஒன்றாதல் எங்ஙனஞ் சாலும்? மறைமலை அடிகளார் தாமியற்றிய திருக்குறள் ஆராய்ச்சியில் இதனைச் செவ்வனங் கூறியுள்ளமையுங் காண்க.

வீடுபேறெய்தும் வியன் நெறியினை வாய்த்துழி வாய்த்துழி விளக்க உமறுப்புலவர் தவறினாரல்லர். இன்னநெறியினை மேற்கொண்டோர் வீடைவர், இன்ன தன்மையோர் இருளுலகடைவர் என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறியுள்ள பாசுரங்கள் பன்னூற்றுக் கணக்காய் நூலெங்கும் பரவிக்கிடக்கின்றன.

அஞ்ஞான அரபிகள் வணங்கி வந்த அசேதனப் பொருளாகிய 'புத்து' ஒன்று அண்ணல் நபியோடு அற்புதமாய் மொழிகின்றது:

இலக்கிய இன்பம்

“வெண்ணிலவு துளித்தொழுகு மதிவதன
 முகம்மதினை விளித்து நோக்கி
 வண்ணமலர் வாய்திறந்து பெரியோன்றன்
 திருத்தூதாய் வந்த கோவே
 பண்ணரு நன் மறை நய்யே வானவர் பொன்
 அடிபரவப் படயின் வந்தோய்
 எண்ணரும்பே ரொளியுமும தொளியில் வரக்
 கதிர் வடிவாயிருந்த வேந்தே.

“அல்லாவின் திருத்தூதர் வேத நய்
 முகம்மதினை அகத்திற் கொள்ளார்
 பொல்லாத நரகடைவர் உமதடியிற்
 பணிந்து கலிமாவைப் போற்றிச்
 சொல்லார மனத்திருத்த வல்லவரே
 சிறந்த பெருஞ் சுவனமாள்வார்
 எல்லாரு மெனைப் போல்வார்
 அறிவாங்கு சரதமென கியம்பிற்றன்றே.”

இங்ஙனம் ஓர் அற்ப ‘புத்தி’ன் வாயிலாய்க்கூட சுவன வழி
 இன்னது, நரக வழி இன்னது என எடுத்துக்காட்டப் புலவர்
 தயங்கினாரல்லர்.

சீராப்புராணத்தை அச்சியற்றியவர் புலவர் நாயகம் செய்கு
 அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் ஆவர்.
 பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இப்புலவர் அவர் காலத்து
 இஸ்லாமியப் புலவருட் சிறந்து விளங்கினார். அன்னவர்
 உமறுப்புலவரைப்பற்றிக் கூறுங்கால்:

“..... சீரா வென்ன
 முதனூல் நாமமே நாட்டி முதுபயன்
 அறம் பொருள் கின்பம் வீடனைத்து மடங்கிய
 திறம் பெறுங்காப்பியஞ் செய்தனர்” எனக் கூறுதல் காண்க.

எனவே, உமறுப்புலவர் வீடுபேறு கூறினார் எனப் புலவர்
 நாயகம் கூறியதனை யாமும் மேற்கொண்டு, சீராப்புராணம்
 நாற்பொருளையுங் கூறும் ஒரு பெருங்காப்பியமெனத் துணிதலில்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

யாதுந் தவறின்று. காப்பியத் தலைவர் வீடுபேறெய்திய வரலாறு கூறப்பெற்றிலதே எனின், அற்றன்று; நூலால் வருவதாய நூற்பயன் அதனைக் கற்போராய எம்போல்வார்க்கேயன்றி அன்னவர்க்கன்று என மறுக்க. கவிஞன் இந் நூற்பயனையும் எம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்தலே நூற்பயனாமென்க.

இனி, இந்நூல் கூறும் வரலாற்றினைச் சுருக்கமாக நோக்குவோம்:

இருமுது குரவர் வழியினுந் தூய்மையே நிறைந்த உயர் குடியாம் குறைஷிக் குலத்தில் அப்துல்லாவென்னும் நம்பிக்கும், ஆமினாவென்னும் நங்கைக்கும் அருந்தவ மகவாய் மக்கமா நகரத்தில் அண்ணல் நபி அவதரித்தனர். தாய் வயிற்றிலிருக்கும் போதே தந்தையையும், ஆறாம் வயதிலேயே அன்னையையும் இழந்து, பாட்டனாராலும் பின்னர் பெரிய தந்தையாராலும் வளர்க்கப்பட்டனர். அலிமா என்னுஞ் செவிலியாற் பாலூட்டப்பட்டு, அமரர்களால் நபித்துவ இலச்சினையாகிய இலாஞ்சனை பொறிக்கப்பட்டு, சிறுவருடன் கூடிப் புனல் விளையாட்டமர்கின்றனர். வாலிபராய் வளர்ந்த போது வணிகர் தலைவராய் வளநகராம் சாமுநகர் செல்கின்றனர். பற்பல அற்புதங்கள் செய்கின்றனர். மங்கை கதீசாவின் மனத்தைக் கவர்ந்து, மணமும் புரிகின்றனர். இவ்வரலாறுகள் 'விலாதத்துக் காண்டம்' என்னும் முதலாங் காண்டத்தில் அழகுற எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

ஆண்டவன் ஆணைப்படி அமரர்கோன் ஜிப்ரீல் (அலை) வாயிலாய் நாற்பதாம் வயதில் நபிப்பட்டம் சூட்டப்படுகின்றனர். மறமாக்கள் மத்தியில் அறம் வளர்க்கத் தொடங்கி அல்லலுழல்கின்றனர். இஸ்லாம் தழைக்கின்றது. அற்புதங்கள் பல நடக்கின்றன. இடுக்கண் அழியாத இன்பத் தோழர் பலர் அண்ணலைப் பின்பற்றுகின்றனர். ஆருயிர்ப் பிராட்டியின் பிரிவு அல்லலைக் கூட்டுகின்றது. மறமாக்களின் மத்தியிலும் மறைவளர்ந்தோங்குகின்றது. இவ்வரலாறுகள் இரண்டாம் காண்டமாகிய 'நபுஸ்வத்துக் காண்டத்தில் இனிமையாய் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

அண்ணலுக்கும் தோழர்களுக்கும் ஆற்றொணாத் துன்பங்கள் நிகழ்வதால் ஆண்டவன் ஆணைப்படி, பிறந்த பொன்னாட்டை நீத்து ஆதரவு நிறைந்த மதீனாவென்னும் அணிநகரத்துக்குக் கரந்து

செல்கின்றனர் நபிகளார். தோழர்களுஞ் சென்றார்கள். ஆதரவாளர் நகரத்திலே இஸ்லாம் வேருன்றிப் படர்கின்றது. இதனைச் சகிக்காத மக்கத்தார் படையெடுக்கின்றனர். இஸ்லாத்தை ஒழிக்க எத்தனையோ போர்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் முறியடித்து, ஆண்டவனுதவியால் அறப் போர்த் தளபதிகள் வெல்கின்றனர். இவற்றினிடையே நபிகளின் புதல்வி பாத்திமாவுக்குத் திருமணம் நிகழ்கின்றது. பேரர்கள் பிறக்கின்றார்கள். மக்கள் கூட்டம் மாண்புடன் இஸ்லாத்தைத் தழுவுகின்றது. இவ்வீரப்போராட்ட வரலாறுகள் 'கிசிறத்துக்' காண்டத்திற் கூறப்படுகின்றன.

மூன்று காண்டங்களையுந் தொண்ணூற்றிரண்டு படலங்களையுங் கொண்ட இந்நூலில் ஐயாயிரத்து இருபத்தேழு திருவிருத்தங்கள் உள.

நபி பெருமானின் இறுதிக்கால வரலாறு உமறுப்புலவராற் பாடப்படவில்லை. பிற்காலத்தில், பனீ அகுமது மரைக்கார் என்னும் புலவர் 'சின்னச் சீறா' என்னும் பெயரில் ஏனைய வரலாற்றைப் பாடியுள்ளார்.

உமறுப்புலவர் தமிழிலக்கியங்களிற் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்பதைச் சீறாப் புராணத்தைப் பயில்வோர் இலகுவில் அறிவர். அவருடைய திருமணப்படலங்களில் மண நூலாகிய சிந்தாமணியின் மணம்வீசுகின்றது. நாடு நகர வருணனைகள் கம்பராமாயணத்தை நினைவூட்டுகின்றன. அற்புத நிகழ்ச்சிகளும் பக்திச்சுவையும் பெரிய புராணத்துக்கு எம்மை இழுத்துச் செல்கின்றன. நீதி வாக்கியங்கள் வள்ளுவரைக் கொண்டுவந்து எம்முன் நிறுத்துகின்றன. பக்திப்பாடல்கள் தேவார திருவாசகங்களைச் சுவைக்கச் செய்கின்றன. வீரப்போர் வரலாறுகள் மாபாரத ராமாயண யுத்தகளங்களுக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கின்றன.

இனி, இஸ்லாமியத் தூயமரபையுஞ் செந்தமிழின் சீரிய மரபையும் ஒருங்கே பேணுதலில் உமறுப் புலவர் அடைந்துள்ள வெற்றிக்கு ஓர் உதாரணம் காண்பாம்.

இராமகதையை வடமொழியில் வகுத்த வால்மீகி, திருமணத்தின் முன்னர் இராம சீதையர் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டதாய்க் கூற்றிறிலர். அச்சரிதையைத் தமிழ் செய்ய வந்த

கம்பரோ தமிழ் மரபிற்கேற்ப அத்தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்தின் முன்னரே கண்டு காதல் கொண்டனரெனக் கற்பிக்கின்றார். கௌசிகர் முன்னும், இலக்குவன் பின்னும் வர இராமபிரான் மிதிலாநகருட் செல்கின்றான். மேன்மாடியிலே பெண்ணலங்கனிய நிற்கும் பிராட்டியைக் காண்கின்றான். அவளுங் காண்கின்றான். கண்கள் கவ்வுகின்றன. உணர்வு கலக்கின்றது. பிராட்டி நோக்கிய கூரிய வேலாயுதங்கள் வீரனின் புயவரைகளிற் பதிகின்றன. வீரத்திருமகனின் கண்களாகிய அம்புகள் திருமடந்தையின் தனபாரங்களிற் சென்று தைக்கின்றன. இங்ஙனம் கற்பனையை வளர விட்ட கம்பர் இருவர் தம் உள்ளத்துணர்ச்சிகளையுஞ் செம்மையாய்ப் படம் பிடிக்கின்றார்.

ஆயின், இஸ்லாமியத் திருமரபைப் பேணும் பெரியோர் இத்தகைய வருணனையை, கற்பனையை இஸ்லாமியப் புனிதர்களின் வரலாற்றில் அனுமதியார். கற்பியலை மட்டும் போற்றும் அவர்கள், திருமணத்தின் முன்னர் தலைவனும் தலைவியும் தனிமையில் அளவளாவுதலை அனுமதிப்பதில்லை. திருமணத்தின் முன்னர், ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்ளத் தடையில்லாவிடினும், பெண்மையின் பூரணப் பொலிவினை வெளிக்காட்டும் தோற்றங்களைக் காணவோ நுகரவோ தடையுண்டு. எனவே இஸ்லாமியப் புலவர் புனித மாதவர் ஒருவரின் கண் 'தாக்கணங்கனையவன் தனத்திற் றைத்த' கதையைக் கூறமுடியாது.

உமறுப் புலவர் தமிழ் நூல் செய்ய வந்தவர். அவர் தமிழியற் கொப்பத் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பைக் கூறக் கடமைப்பட்டவர். ஆயின், இஸ்லாமியத் திருமரபையும் அவர் பேணுங் கடப்பாடுடையவர். எனவே இருமரபுக்கு மொத்த புது வழியைக் கைக்கொண்டுள்ளார்.

நபிகளார் இளைஞராயிருந்த காலம். சுதீசாப் பிராட்டியுடன் முதற் சந்திப்பை நிகழ்த்துகிறார் உமறுப்புலவர். வணிகப் பெருமாட்டியின் இல்லத்துக்கு வாலிபர் முகம்மது (ஸல்) அழைக்கப் படுகின்றார். பீடத்தில் அமர்கின்றார். பிராட்டி அழகின் திருவுருவாய், வீரத்தின் விளைநிலமாய் வீற்றிருக்கும் பெருமானைக் கண்டு மயங்குகிறார். ஆயினும், நானேனும் போர்வை போர்த்துக் கற்பெனும் வேலி கோலித் தம்மைத்தாமே காத்தும், தமது உள்ளத்தைத் தம்மிடம் காணாது வருந்துகிறார்.

பிராட்டியின் நிலை இவ்வாறாகப் பெருமானாரின் நிலையைப் பார்ப்போம். பிராட்டியை ஏறிட்டு நோக்கினாரென்றோ அங்கங்களிற் கண்களைத் தைக்க விட்டாரென்றோ ஈண்டு புலவர் கூறிற்றிலர். அங்ஙனங் கூறுதல் மாசற்ற சீல வாழ்வுக்கொரு முன்மாதிரியாய் வந்த மாநபிக்கு மாசுகற்பித்தலாகும். எனவே, அண்ணலின் நிலையை மிக்க அவதானத்துடன் கூறுகின்றார் புலவர்.

“காக்குதற் குதத்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணால்
நோக்கியும் நோக்காகும் போல் நொடியினில் எழுந்தம்மாதின்
மாக்கடலையை கண்ணும் மனமும் பின்தொடர்ந்து செல்லக்
கோக்குல விதி நீந்திக் கொழும னையிடத்தற் சார்ந்தார்”

உலகைத் தீநெறிகளினின்று விலக்கி நன்னெறி உய்த்துப் புரத்தற்கென்றே தோன்றிய அருள் வள்ளலைக் ‘காக்குதற்குதித்த வள்ளல்’ என்று ஈண்டு போற்றும் திறம் நயத்தற்குரியது. எத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலும், அவர் செந்நெறிதவறாச் சான்றோர் என்பதை இத்தொடர் வலியுறுத்துகின்றது. எனவே, இத்தகைய சீர்மிகு சான்றோர் தமக்கு முன்னே நிற்கும், தமக்குரிய எல்லளாய ஒரு மங்கையை எங்ஙனம் ஏறிட்டு நோக்குவர்? பெண்மையின் அங்கங்களிலே தமது கண்களைத் தைக்கவிட எங்ஙனம் ஒருப்படுவர்? எனவே, கவிஞர் ‘காரிகை வடிவைக் கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காகும் போல்’ என்று மிக்க நாகரிகமாகச் சதுரப்பாட்டுடன் கூறுகின்றார். அத்துடன் நில்லாது, அவ்விடத்தை விட்டு நொடியினில் எழுந்து போகுமாறு அப்பிராணை அனுப்பி நாணப்பண்பின் உச்சாணிக்கே அவரை உயர்த்திக் காட்டுகின்றார்.

இனி, மறைமொழி போதித்த மாநபி இறைவனுக்காகவே வாழ்ந்து, இறைவனுக்காகவே எதனையும் செய்து காட்டிய ஒப்பற்ற தியாகப் பண்பு இந்நூலெங்கும் நின்று மிளிர்கின்றது. அவர்கள் தமக்காக வாழாது, இடர் எதுவரினும் அவனருள் என ஏற்றார்கள். இப்பண்பே சீறாப்புராணத்திற் சிறந்து விளங்குதலைக் காணலாம்.

பகைவராலே துரத்தப்பட்டுக் கல்லடியுண்டு இரத்தஞ்சிந்திச் சோர்வுற்ற தருணத்தில், அப்பெருமான் அவர்கள் என்ன கூறுகின்றார்கள்? உமறுப் புலவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“ஊறுபட்டதன் வருத்தமும் பசியின் உள்ளு லைவும்
மாறுபட்டவர் தொடர்ந்ததன் நடந்த மெய்ம்மை லைவும்
பேறுபட்டமும் தந்தவன் அருளெனப் பெரிதின்
தேறுபட்டவன் கிருந்தனர் திருநயி கிறகூல்.”

நபிகளார் மட்டுமன்றி அவர்தம் தோழர்கள் கூட, தங்கள் உடல், பொருள், ஆவியனைத்தையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தார்கள். இறைதூதருக்கு முற்றும் பணிந்தார்கள். அவர்களின் தியாக வாழ்க்கையை அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றார் புலவர்.

பதுறுப்போர் ஆரம்பமாகின்றது. தமது தோழர்கள் துணைவர்களுடன் மந்திரம் சூழ்கின்றனர் நபிகளார். அவ்வேளையில் அச்சீடர்கள் கூறும் வாக்கு அப்பெருமகனார் மீது அன்னவர்கள் கொண்டிருந்த ஆழிய பக்திப் பெருங்காதலையும், அவர் பொருட்டு எதையுந் தியாகஞ் செய்ய அவர்கள் சித்தமாயிருந்த நிலையினையும் எமக்கு எடுத்தோதுகின்றது.

“அடிகளே, தாங்கள் எங்களிடம் ஆலோசனை கேட்பதா? நாங்கள் கூறக் கூடியதென்ன உண்டு? தங்கள் திருவுளப் பாங்கிற்கிசைந்து, பகைவரை அழிக்கச் சொன்னாலும் அழிப்போம். அல்லது எங்களது உயிர்களையே கொடுக்கச் சொன்னாலும் இக்கணமே கொடுக்கின்றோம்.” எனக் கூறுகின்றார்கள். எத்தகைய தியாகம்!

“அடிகள் புந்தியினிருந்தவை யுரைக்கல்வழியே
முடியு மெங்களா லுரைப்பதென் முரணடையலரைத்
தடிமினென்றலுந் தடிசுவம் எமர்கடம் முயிரை
விடுமினென்றலும் விடுக்குவம் நம் திருவுளத்தால்”

என்று சீரொழுக்கக் கூறுகின்றார் உமறுப்புலவர்.

ஆடவர் வாழ்வில் மட்டுமன்றி, உமறுப்புலவர் கூறும் பெண்களும் தமது வாழ்வினை இறைவன் பொருட்டே வாழும் தியாக வாழ்வாகவே நடத்தினர். நபிகள் பெருமானின் நற்றவச் செல்வி பாத்திமாப் பிராப்டியின் உன்னதத் தியாகமொன்றைப் புலவர் எமக்குக் கூறுகின்றார். அத்தியாகச் செல்வியின் திருமண நாளன்று ஒருபுதிய குப்பாயம் அவருக்குக் கூறையாக அணிவிக்கப்பட்டது. அடுத்தநாட்

இலக்கிய இன்பம்

காலையில், அம்மணமகளை மணமகனில்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல இனத்தவர் வந்தனர். வள்ளல் நபியும் வந்தார்கள், தமது மகளை நோக்கினார்கள். புதிய குப்பாயமின்றிப் பழையதை அணிந்திருந்தது கண்டு திகைத்தார்கள் ‘ஏன்?’ என வினாவினார்கள். துகில் இலாச் சஞ்சலத்தினால் வந்த ஓர் ஏழைக்கு அதனைத் தாம் தானமளித்த விபரத்தைத் தந்தையாரிடம் திருமகளார் கூறினார். இம்மாதரசி தமது திருமணக் கூறையை ஏழைக்கு அளிப்பதாயிருந்தால், அவர் எத்தகைய மனப் பரிபக்குவம் வாய்ந்த தனக்கென வாழாப் பண்பு மிக்க தவத் திருவாட்டியாய், சிறுமுதுக் குறைவியாய் இருத்தல் வேண்டும்? எந்த வள்ளலின் வரலாற்றிலாவது இத்தகைய தானத்தைக் கேள்வியுற்றிருக்கிறோமா? எந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சியும் இதற்கிடாகுமா?

திகைப்பிலிருந்து விடுபட்ட வள்ளலார் (ஸல்) தந் திருமகளை நோக்கி, ‘இரவலனுக்குப் பழையதை ஈந்துவிட்டுப் புதிய குப்பாயத்தை மணமகள் அணிந்திருக்கலாமே?’ என்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த அறிவுசால் தியாகச் செல்வி அளித்த அழகிய விடையைக் கேளுங்கள்:

‘மாரி போலக் கொடுக்கும் கொடை வள்ளலாகிய எந்தையே, நம்மனத்துக் கினியவென நாமுவந்துள்ள அழகிய பொருள்களையே அல்லாவின் பொருட்டு மனம் விழைந்து வழங்கவேண்டுமென்று தங்களுடைய பழைமை பொருந்திய வேத வாக்கியங்கள் கூறுகின்றனவன்றோ? எனவே, எனது விருப்புக்கிசைந்த புதிய ஆடையை எமது இறைவன் பார்ப்புண்ட பக்தியின் பொருட்டுத்தானஞ் செய்தேன்’ என்று அறிவொளிர, அழகொளிரக் கூறினார்கள்.

“அழகிய தெவையு மல்லாவுக்காகவே
விழைவுடன் கொடுத்திட வேண்டுமென்று நும்
பழமறை வாக்கினீர் பகர்ந்த தாலரோ
மழைதவழ் கொடையுனிர் வழங்கினேனென்றார்.”

இவ்விடையைக் கேட்ட வள்ளலின் மகிழ்ச்சிக்கு ஈடுண்டா? வள்ளலாரின் அறிவே திரண்டு உருவாய்வந்த வனிதையரன்றோ பாத்திமா!

“தம்மீற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மீனிது” என்பர் குறளுடையாரும்.

பிறன் மனை நயக்கும் பேதைமையைச் சாடுகின்றது இராமாயணம்; பொறுமையின் சிறப்பைப் போற்றுகின்றது பாரதம்; வாய்மையின் பெற்றியைப் பறைசாற்றுகின்றது அரிச்சந்திரபுராணம்; பக்தியின் மேன்மையைப் பாராட்டுகின்றது பெரிய புராணம் என்றால், சீறாப்புராணம் தியாகத்தின் கீர்த்தியைத் திசையெட்டும் முழக்குகின்றது எனக் கூறுவது மிகையன்று.

சீறாப்புராணம் எம்மை எங்கே இட்டுச் செல்கின்றது? அது காட்டும் பாதை என்ன?

உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் இறைவனுக்கே பலியாக அர்ப்பணித்து, ‘தான்’ என்னும் எண்ணத்தினை ‘பனா’ (இன்மை) ஆக்கி, ‘உண்மை’யாகிய அவனிடமே ஓயாவின்பத்திற் றிளைக்கும் பெற்றிக்கு எமக்கு அது வழிகாட்டுகின்றது.

அவர் கூறுவது போல ‘முதல்வனைப்பணிந்துள் ளி வாழ்த்துவோம்.’ அவனை உடலாற் பணிந்து, மனத்தால் உள்ளி, மொழியால் வழுத்தி வணங்குவோம். இதுவே இஸ்லாங் கூறும் வணக்கமாகிய தொழுதகை.

“என்னுடைய புழுக் கூட்டை மலச்சடத்தை

வீணே போமிருக்கை யேகு

மின்னதென வறியாது கிடந்து புவி

யிடத்துழன்ற வெளியே னந்தோ

வுன்னுடைய திருக்கூத்தை யறிவதென் கொல்

பதவியெனு மோயா வீன்பந்

தன்னையடைந்திருப்ப தென் கொல் கிருபையளித்

தெப்பவரும் தடிய வேண்டும்”

வந்தாறுமுலை காப்பியப் பெருவிழா 1965

இளம்பிறை 1965

நோக்கியும் நோக்காதும் போல்

செந்தமிழ் வானிலே செங்கதிர் பாரிக்கும் சீர்மிகு பகலவனாய்த் திகழ்கின்றது சீறாவென்னும் மாறாப் புகழ் வளர் பெருங் காப்பியம். எத்திசையும் புகழ் மணக்கும் இவ்வினிய நூலை இயற்றியருளிய மாதவச் செல்வர் உமறுப்புலவர் என்னும் ஓங்கிய சீர்த்தியின் உயர்ந்த நாவலராவர்.

இப் புலவர் கோமான் ஐவகை இலக்கணங்களையும் ஐயந் திரிபறக் கற்று ஆன்றோர் அருளொடு தெய்வ பக்தியும் அருமபொருள் தெளிவோடு நிலைத்த உறுதிச் சிந்தையும் வாய்ந்த சான்றோர் ஆவர்.

சீறா கூறும் சீரிய சரிதை மானிலத்துக்கே ஒரு மாநிதியாய் வந்த செம்மல், வேதநூல் புகழும் வீறுவாய்ந்த வேந்தர் ஆகிய நபிகள் கோமானின் நற்சரிதையாகும். இச்சரிதையை ஓத ஓத மெய்ஞ்ஞான போதங்கள் யாவும் ஓதுவாருள் ளத்தூறிக் கொண்டேயிருக்குமென்பது ஒருதலை.

செந்தமிழ் மரபிற் சிறிதும் வழுவாது நூல் செய்யப் போந்தார் உமறுப்புலவர். அதே நேரத்தில் சீரிய இஸ்லாத்தின் துய்ய மரபினையும் செம்மையாய் பேண வேண்டிய பெருங் கடப்பாடு அவரைச் சூழ்ந்தது. இவ்விரு மரபினையும் பேணுவதில் அவர் அடைந்த வெற்றியே இன்று அவரையோர் உத்தமப் புலவராய் உயர்த்தியுள்ளது. இச்செய்யுள் நூலை இயற்றிய காலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஆன்றோர் நூல்கள்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

யாவற்றையும் அவர் கற்றிருந்தார். அவ்வான்றோர் மரபுகளை முற்றிலுந் தழுவி யுள்ளார். இரு பெரு மரபுகளையும் அவர் பேணியுள்ளமைக்குச் சிறந்த சான்றுகள் பல சீறாப் பெருங்காப்பியம் முழுவதிலும் விரவி மிளர்கின்றன.

வடமொழியிலே இராம கதையை வகுத்து வான் புகழ் கொண்டவர் வான்மீகி முனிவர். இராமனும் சீதையும் திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டதாய் அவர் கூறவில்லை.

ஆயின், இராம கதையைத் தமிழ் செய்ய வந்த கம்பநாடர் இனிய தமிழ் மரபினைத் தழுவி, தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெருங் காதல் கொண்டதாகக் கற்பனை செய்துள்ளார். தமிழியற்கொப்ப அவர் அவ்வாறு கூறியமை - முதனூலுக்கு மாறுகொள்ளக் கூறியமை - வழுவாகாது, மரபெனவே கொள்ளப்படுகின்றது.

கௌசிகர் முன்னும் இலக்குவன் பின்னும் வர இராமன் மிதிலை நகருட் செல்கின்றான். மேல்மாடியிலே பெண்ணலங்கனிய நிற்கின்றான் பிராட்டி. இருவர் கண்களும் ஒன்றையொன்று கவ்வி உண்டு கலக்கின்றன, உணர்வும் கலக்கின்றது. இருவரும் ஒருவர் உள்ளத்து மற்றையவர் மாறிப் புகுகின்றனர்.

“எண்ணு நலத்தினாள் இனையள் நின்றழிக்
கண்ணொடு கண்ணீனை கௌவீ ஒன்றை யொன்று
உண்ணவும் நலைபெறா துணர்வும் ஒன்றி
அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்”

பிராட்டி நோக்கிய நோக்காகிய கூரிய வேலாயுதங்கள் வீரனின் புயவரைகளிற் சென்று பதிகின்றன. வீரத் திருமகளின் கண்களோ திருமகளின் தனபாரங்களிற் சென்று தைக்கின்றன. இங்ஙனம் தமது கற்பனையை வளரவிட்ட கம்பர் தலைமக்களின் உள்ளத்துணர்ச்சியை செம்மையாய்ப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். அவருடைய கூற்றுக்கள் சங்கத்துச் சான்றோர் காலந்தொட்டு அகப்பொருட்டுறையை எடுத்தோதி வந்த புலவர் மரபினைப் பின்பற்றியனவேயாம். இனி, தமிழிலக்கிய மரபையொட்டி நூல்செய்ய வந்த உற்றுப் புலவர் தலைமக்கள் தம் காதற் பாங்கினையுங் கூறவேண்டியது மரபன்றோ.

இலக்கிய இன்பம்

ஆயின், இஸ்லாமியத் திருமரபைப் பேணும் பெரியோர்கள் கற்பியலையேயன்றிக் களவியலை அநுமதியார். திருமணத்தின் முன்னர் தலைவனும் தலைவியும் தனிமையிற் கூடி அளவளாவுதலையோ அவர் தம் கூட்டத்தையோ அநுமதியார். ஆயினும் மணமக்கள் திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுதற்குத் தடையில்லை. எனினும் பெண்மையின் பூரணப் பொலிவினை வெளிக்காட்டும் தோற்றங்களைக் காணவோ நுகரவோ தடையுண்டு.

**‘வீக்கிய கணைகழல் வீரன் செங்கணும்
தாக்கணங் கனையவன் தனத்திற் தைத்தவே’**

எனக் கம்பர் கூறியது போலக் கற்பனை செய்து கூறும் சுதந்திரம் இஸ்லாமியப் புலவருக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. அதுவும் மாசற்ற தூய ஒழுக்கங்களின் பாதுகாவலராய்த் தோன்றிய மாநபிமீது அத்தகைய கற்பனையொன்றைப் புனைய அவரால் முடியாது.

இப்பொழுது உமறுப் புலவரின் நிலையைப் பாருங்கள், தமது காப்பியத்தினுள் தலைமக்களின் காதற்பாங்கினைத் தமிழ் மரபின்படி சித்திரித்தலும் வேண்டும். அ.து இஸ்லாமிய மரபினின்று பிறழாதிருத்தலும் வேண்டும். புலவரின் நிலை இருதலைக் கொள்ளி றும்புதான்.

எனவே இரு மரபுக்கு மொத்ததாய் ஒரு புது வழியைக் கண்டார் புலவர். எம்பெருமானார் இளைஞராய் இருந்த ஞான்று, கதீஜாப் பிராட்டியைச் சந்தித்த முதற் சந்திப்பொன்றைக் கம்பனைப் போலவே கற்பனை செய்கின்றார் கவிஞர்.

கதீஜாப் பிராட்டியிடம் பொருள் பெற்று வாணிபம் செய்து வருகின்றனர் மக்கமாநகரத்து வணிகப்பெருமக்கள். அவ் வணிகர் குலப் பெருமாட்டியின் இல்லத்துக்கு ஒருநாள் எமது வாலிபர் வள்ளல் முகம்மது அழைக்கப்படுகின்றனர்.

சித்திர வனப்பு வாய்ந்த அச்செம்மல், பிராட்டியாலிடப்பட்ட முத்தணி நிரைத்த பீடத்தில் அமர்கின்றனர். அவ்வேளை பெருமானாரின் பேரொளி பரப்பிப் பொங்கிப் பெருகிய அழகு வெள்ளத்தில் பிராட்டியின் கூருடைக் கரியவாட் கண்களாகிய கயல்கள் நீந்திக் குளிக்கின்றன.

அப்பொழுது நங்கை நல்லாள் ‘மனமெனு மத்த யானையின் நிறையெனும் அங்குசம் நிமிர்ந்து’ போகாதவாறு தம்மைத் தாமே காக்கின்றார். நானெனும் போர்வை போர்த்துக் கற்பெனும் வேலிகோலித் தமது அவாவினைக்காத்தார். காமநோயை வெளிவிடாது அகத்துள் அமைத்தார். ஆயினும் தமது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து அதனைக்காணாது வருந்தி மயங்கினார். இவ்வாறு தலைமகளின் காற்பாங்கினை, உள்ளத்துணர்ச்சியை இனிமை மீதூரக் கூறுகின்றார் கவிஞர்.

இனி, மாசற்ற சீலவாழ்விற்கே ஒரு முன்மாதிரியாய்த் தோன்றிய மாநபி, ஒழுக்க சீலங்களை உலகிப்பரப்பி அவற்றைக் காத்தற்கென்றே தோன்றிய காவலர் ஆகிய தலைமகனாரின் நிலைமையைக் காண்போம்.

பிராட்டியை அவர் ஏறிட்டு நோக்கினாரென்றோ, அங்கங்களிற் தம் கண்களைத் தைக்க விட்டென்றோ ஈண்டுப் புலவர் கூறிற்றிலர். அங்ஙனம் அவர் கூறுதல் இயலாது. கூறினால் அக்கற்பனையை இல்லாமியத் திருமரபு ஏற்காது இழுக்கெனக் கொள்ளும். எனவே, மிக்க அவதானத்துடன் பெருமானாரின் நிலையைச் சித்திரிக்கின்றார்.

“காக்குதற் குதித்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல் நொடியினில் எழுந்தம்மாதின் மாக்கடலையை கண்ணும் மனமும் பின்தொடர்ந்து செல்லக் கோக்குல வீத நீந்திக் கொழு மனையிடத்திற் சார்ந்தார்.”

உலகைத் தீநெறிகளினின்று விலக்கி நன்னெறி உய்த்துப் புரத்தற்கென்றே தோன்றிய அருள் வள்ளலாய் பெருமானாரைக் “காக்குதற்குதித்த வள்ளல்” என்று ஈண்டு கூறியுள்ள திறம் நயத்தற்குரியது. இச் சந்தர்ப்பத்திலும் இளமைப் பருவத்தின் அடக்கவியலாப் பண்புகளின் மத்தியிலும் செந்நெறி தவறாச் செம்மல் அவர் என்பதை அத்தொடர் ஈண்டு வலியுறுத்துதல் இன்பந்தருவதாகும்.

அத்தகைய வள்ளல் நமக்கு முன்னர் தோன்றும் காரிகையை, தமக்கு உரியளல்லளாய் ஒருத்தியை எங்ஙனம் ஏறிட்டுப் பார்க்க ஒருப்படுவர்? பெண்மையின் அங்கங்களில் எங்ஙனம் தமது பார்வையைச் செலுத்தித் தைக்கவிடுவர்? எனவேதான் கவிஞர் ‘காரிகை வடிவைக் கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல்’

இலக்கிய இன்பம்

என்று மிக்க செம்மையாகச் சாதாரியமாக நாகரிமாகக் கூறுகின்றார். மேலும் ‘நொடியினில் எழுந்து’ என்று கூறியதனாற் சற்றேனும் தாமதியாது விரைவில் அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்துபோக எண்ணிய பெருமானின் நாணப் பண்பு எமக்கு நனிபெரும் விருந்தாய் அமைகின்றது. ஆயின், அம்மாதரசியின் மனமும் கண்ணும் தம்மைத் தொடர்வதை அவரால் என்ன செய்யமுடியும்? அதுபால்வரை தெய்வத்தின் விதிபோலும்!

நோக் கியும் நோக் காதும் போல் நொடியினில் அவ்விடத்தைவிட்டு அகல்கின்றனர் அண்ணல். ஆயினும் உள்ளத்துக் காதல் தோன்றுகின்றது. அதனை வெளிப்படுத்தாமல் தம்மையே தடுத்தாட்கொள்கின்றனர்.

“ஒண்ணுதற் கோஓ வுடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு”

என்று அவர்கள் வாய்விட்டுக் கூறாவிடினும் உள்ளமோ அம் மங்கை நல்லாள் உறையும் உறையுளாயிற்று.

“படியினற் சசியும் செங்கேழ்ப் பரிதியு நிகராவ்வாத
வடிவெடுத் தனைய வள்ளன் முகம்மதின் நெஞ்சமென்னுங்
கடிகமழ் வாஸ்யுடு கருத்தெனுங் கமல நாப்பண்
பிடிநடைக் கத்சாவென்னும் பெடையன முறைந்ததன்றே”

என்று அழகொளிரக் கூறுகின்றார் உமறுப்புலவர்.

இவர் இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியரிடையே நிகழும் உள்ளத்து ஒருமைப்பாட்டினைத் தமிழ் மரபிற்கியையச் சிறப்பாய் எடுத்து விளக்கியமையைக் கண்டோம். அதே வேளையில் தலைமக்கள் பெயருக்கு இஸ்லாமியத் திருமரபு கூறும் இழுக்கும் வந்திடாது பாதுகாத்துள்ளார்.

இவ்வாறு சீறாப் புராணமெங்கும் மல்கிப் பரந்துள்ள இரு மரபுக்குமொத்த இலக்கிய வழக்குகள் இனிமை மீதூரப் படித்தற்கும், உமறுப் புலவர் கோமானின் திவ்விய சதுரப்பாட்டினை அறிந்து அகம் மகிழ்தற்கும் உரியனவாய் அமைந்துள்ளன. இவற்றைத் துருவிக் கற்றுச் செந் தமிழின் தீஞ்சுவையும், இஸ்லாத்தின் இன்சுவைப் போதங்களையும் ஒருங்கேயடைந்து இன்புறுவோமாக.

சீறாப் புராணத்திற் பிறமதக் கொள்கைகள்

நானிலத்துக்கொரு நல்வழிகாட்டியாய் உதித்த நபிகள் பெருமானின் (ஸல்) திருச் சரிதையைத் தீந்தமிழிற் கூறும் நூல் சீறாப்புராணம். அது தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாதலால், தமிழிலக்கிய மரபுகளை முற்றிலுந் தழுவி விளங்குகின்றது.

உமறுப் புலவர் காலத்துக்குமுன் தமிழிலக்கியப் பரப்பில், திகழ்ந்துவந்த நூல்களெல்லாம் பிறமதச் சார்புடையனவாயேயிருந்தன. சீறாவைப் போன்ற ஒரு இஸ்லாமியப் பெருநூலை அவருக்கு முந்திய எந்தப் புலவரும் இயற்றியிருக்கவில்லை.

எனவே, இவர் பிறமதச் சார்புடையந்த நூல்களையே பெரிதும் பின்பற்ற வேண்டியவராயினார். ஆதலின், தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் கொண்டிருந்த கவிக் கொள்கைகள் பல இந்நூலினுள்ளும் நுழையலாயின. அவை இஸ்லாமியரின் கொள்கைகள் நம்பிக்கைகளுக்கு ஒரோவழி மாறுபட்டுள்ளன.

எனினும் பொதுவகையில் நோக்குமிடத்து இஸ்லாமியரின் அடிப்படை நம்பிக்கைகளுக்கு, இஸ்லாமிய ஷரிஅத்துக்கு ஊறு விளைக்குமளவுக்கு அவர் வேற்றுமதக் கொள்கைகளை எடுத்தாண்டிலர் எனலாம்.

இலக்கிய இன்பம்

தமிழ்ப் பெருங் கவிஞர்கள் தாமியற்றிய நூல்களுள் தாம் வழிபடு கடவுளரை மட்டுமேயன்றிப் பிற கடவுளரையும் போற்றுவதுண்டு. காப்பியத் தலைவர்களைக் கடவுளருக்கு உவமித்தலும் உண்டு. ஆயின், எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு வேறெவரையும், எதனையும் உவமை கூறவோ, இணையாகக் கூறவோ உமறுப் புலவர் முற்பட்டவர். நபிகள் கோமானுக்கும் அவர் வேறெவரையும் உவமை கற்பிக்கவோ அதனால் அப் பெருமானின் பெருமைக்கு மாசு கற்பிக்கவோ முன்வரவில்லை. அங்ஙனம் அவர் செய்திருப்பின் சீறாப் புராணம் முஸ்லிம் உலகின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருத்தல் சாலாது.

தமது சமய நெறியினைத் தமிழ் நாட்டிற் பரப்பவந்த சமண முனிவர்கள் அந்நாட்டிற் பரவியிருந்த வைதீக சமயக் கதை நிகழ்ச்சிகள், தெய்வக் கொள்கைகள் என்பவற்றைத் தம் நூல்களுள் நுழைத்துள்ளனர். இவ்வியல்பினை முஸ்லிம் புலவர்கள் கடைப்பிடியாமையே இவர்தம் நூல்கள் பிறமதத்தவரிடையே செல்வாக்குப் பெறாமைக்குக் காரணம் என்பர் சிலர். தமிழ் நாட்டில் அதுகாலைப் பரவியிருந்த பல தெய்வக்கொள்கையோடு இஸ்லாத்தின் ஏக தெய்வக்கொள்கை மிகுதியும் வேறுபடுதலால் முஸ்லிம் புலவர்கள் பிறர் தம் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தற் சாலாதாயிற்றென்க.

காப்பியத் தலைவருக்கு உவமை கூறவந்த உமறுப்புலவர் இவ்வுலகிலுள்ள வேறொருவருக்குமோ அல்லது பிற மதக் கடவுளருக்கோ அவரை ஒப்பிடுவதாயின் அது பொருத்தமுடையதன்று. உவமானம் உவமேயத்திலும் சிறந்த பொருளாதல் வேண்டுமன்றோ? ‘உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளங்காலை’ என்பது விதி. படைப்பினங்களுள் நபிகளாரினும் சிறந்தோர் எவரும் இன்மையின் அவர்களோடு எவரையும் ஒப்பிடுதல் இயலாது.

ஆயின், பிறமதப் புலவர்கள் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு இலக்காகவில்லை. எடுத்துக்காட்டாகச் சமணப் புலவராகிய திருத்தக்க தேவர் சிந்தாமணியுள் முருகன், மால், சிவன் முதல்வராய் பிறதெய்வங்களைப் பரவுகின்றார். சீவகனுக்கு முருகனை ஒப்பிடுகின்றார். ‘பூவினுட் பிறந்த தோன்றல் புண்ணியன் அனைய நம்பி’; ‘வள்ளல் மாத் தடிந்தான் அன்ன மாண்பினான்’ என்றும் இன்னும் பலவாறாகவும் அவர் சீவகனை முருகனோடொப்பிடல்

காணலாம். சீவகனிலும் முருகப் பெருமான் உயர்ந்தவர் என்பதை இவற்றால் அவர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் என்பது தெளிவு. ‘கண்டேத்தும் செவ்வேள் என்று இசை போக்கி’ என்பதனால் இளங்கோவடிகள் கோவலனைக் கூட முருகவேளுக்கு இணையாக்கினார். ஆயின், நபிபெருமானை அங்ஙனம் வேறொரு தெய்வத்தோடு ஒப்பிடுதல் அப்பெருமானின் சிறப்பை இழிவுறச் செய்ததாகுமாதலின் உமறுப் புலவர் அத்தகைய உவமைகளை எடுத்தாண்டிலர். இனி, உமறுப் புலவர் எடுத்தாண்டுள்ள பிற சமயக் கருத்துக்கள் சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குவோம்:-

இவை சிறப்பாக ஒரு சமயக் கருத்துக்கள் எனக் கூறுதலிலும் பார்க்கத் தொன்று தொட்டுத் தமிழ் மக்கள் எல்லோராலும் ஏற்கப்பட்டு அவரிடையே வழங்கிய தமிழ்க் கவிஞர்களின் கவிக்கொள்கைகளை உமறுப்புலவரும் எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதே உண்மை. ஆயினும் அவற்றுள் எவற்றையேனும் இஸ்லாமிய ஷரீஅத்துக்கு முரணான வகையில் அவர் எடுத்தாண்டுள்ளார் எனக் கூறுதல் இயலாது. இஸ்லாத்துக்கு முரணான முறையில் அக்கருத்துக்களை அவர் வலியுறுத்தினாரல்லர். ஆயின் கதைப் போக்குக்கு உயர்வும் மெருகும் ஊட்டவும் கற்பனை அழகுக்கு ஏற்றவாறும் மட்டுமே அளவறிய அக் கவிக் கொள்கைகளை அவர் ஆள்கின்றார்.

இக் கவிக்கொள்கைகளைக் கையாளும் அதே நேரத்தில் இஸ்லாத்துக்கு முரணற்ற வகையில் மிக அவதானமாக அவற்றை அமைத்துள்ளமை நாம் நினைந்து நினைந்து ஆய்ந்து ஆய்ந்து சுவைக்க வேண்டிய, பாராட்ட வேண்டிய இலக்கியப் பணியாகும்.

இவ்வடிப்படையில் இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் சீறாப் புராணத்தையும் ஏனைய இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையும் ஆராய முற்படுவாராயின் சிறந்த இலக்கிய இன்பத்தைத் தாழும் நுகர்ந்து வாசகர்களுக்கும் ஆராவமுதச் சுவையை அளிப்பவர் ஆவர். இஸ்லாமல்லாத கருத்துக்கள், இஸ்லாமியக் கருத்துக்கள் என்று கருத்தத்தக்கவாறு நுழைக்கப்பட்டனவா? எச்சமயத்தோராலும் ஏற்கப்பட்டு எல்லாக் கவிஞராலும் எடுத்தாளப்பட்ட கவிக்கொள்கைகள் எனப்படுதலே பொருத்தமாம்.

தேவர் நாட்டிலே கற்பக தரு முதலாம் ஐந் தருக்கள், சங்கநிதி பதுமநிதியாகிய இருநிதிகள், காமதேனு, சிந்தாமணி முதலாய

இலக்கிய இன்பம்

அரும் பொருள்கள் உண்டென்றும், அவை வேண்டியோருக்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் நல்கும் பெற்றிவாய்ந்தவை என்றும் தமிழ் மக்கள் நம்புகின்றனர். கொடையிற் சிறந்த வள்ளல்களைச் ‘சீருலாவிய காமதேனுவே, தாருவே, சிந்தாமணிக்கு நிகரே’ என்றெல்லாம் கவிஞர்கள் சிறப்பிப்பர். உமறுப் புலவரும் தமது செய்யுள்களில் கற்பகம் முதலியவற்றை உவமானங்களாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

அகில உலகுக்குமோர் அருண்மாரியாய் வந்த அகமது றகுலுல்லா (ஸல்) அவர்களை இத் தரணிக்கு ஈன்றளித்த பெரு வள்ளலாகிய அப்துல்லா அவர்களின் பெருவண்மையைச் சிறப்பிக்க வந்தார் உமறுப் புலவர். அப்பெருமகனாரின் செழிய பெருமை தங்கிய கைகளின் வண்மையைக் கண்ட கற்பக தருவும், சிந்தாமணியும், பதுமநிதியும், சப்த மேகங்களும் இம்மண்ணுலகில் அவர் முன் இருக்கவும் நாணி, விண்ணுலகுக்குக் குடிபோய்விட்டன. இவரது கையே அவற்றினை விண்ணுலகுக்கு ஒட்டிவிட்டது என்று கற்பனை நயந்தோன்றக் கூறுகின்றார்.

“கடி யிருந் தெழு கற்பகமுள் கடர்

வடி விருந்த மணியும் வனசமும்

படி யுங்கார் முகலேழும் பழித்து வின்

குடி யிருத்தும் கொழுந் தடக் கையினார்” என்பது அவர் வாக்கு. தமது நூலின் கொடை நாயகராகிய அபுல் காசிம் வள்ளலாரைச் சிறப்பிக்கும் போதும்

‘தரு வெளத் தரும் உசை நயினார் தகு மதலை’ என்று கற்பகத் தருவை உவமை கூறுகின்றார்.

இனி, அரவின் வேந்தனாகிய ஆதிசேனுக்கு ஆயிரம் தலை உண்டென்றும் அவன் தன் படா முடிகள் ஆயிரத்தானும் இவ்வகிலத்தைத் தாங்கியிருக்கின்றான் என்றும் தமிழ் நூலோர் நுவல்கின்றனர். இக்கொள்கையினை உமறுப்புலவர் பலவிடங்களில் எடுத்தாள்கின்றார். அவர்,

“முடங்கலங் கைதைமுள் எயிற்று வெண்பனி

படங்களா யிரத்தினும் பரித்த பார்” என்பர் இப்பூவுலகினை.

மதீனா நகரை எதிரிகளின் நேசப் படைகள் முற்றியக்கால் பெருமானாருந் தோழர்களும் அந்நகரைச் சூழ அகழி ஒன்றை அகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது அதனினைத் தோன்றிய பாறை மாமலையொன்றை அகற்ற முடியாது சலித்தனர் தோழர்கள். எவற்றானும் அதனைப் பிளக்க இயலவில்லை. கையும் மெய்யும் காலுந் தோளும் சோர்ந்தனர். வெயர்வையால் வெதும்பி வெய்துயிர்த்தனர். அவ்வேளையில் வானகத்துக்கும் வையகத்துக்கும் நாயகமாகிய வள்ளலார் (ஸல்) அவன் வந்தனர். பாறையை நோக்கினர். ஆடையை இறுக வீக்கினர், கூந்தலாக் கருவியைக் கையிற்றாக்கினர். இடியேற்றினும் வலிதாய்த் தாக்கினர்.

**“கரமெடுத் தெறிதலுங் ககன வெண் முகடும்
வெருவல் கொண்டன பயந்தன ஒள்க்தன மேகம்
அரவின் வேந்தனும் தரையொடு மசைந்தன னென்னல்
பெரிய பாறையிங் கென்படும் யான் எவன் பேசல்”**

விண்முகடும் வெருவிப் பயந்தது. முகிற் குழாமும் பயத்தினால் ஓடியொழித்தது. அரவின் வேந்தனாகிய ஆதிசேடனுங் கூட இத் தாக்குதலைப் பொறானாய்த் தான் தாங்கியிருக்கும் தரையினோடும் அவலமுற்று அலைக் கழிந்தான் என்றால் இப்பாறை என்ன பாடுபடும்! யான் கூறுவதற்கு என்ன உண்டு? என்கிறார் புலவர். மேலும், அகழ்ந்து முடிந்த அவ்வகழியின் ஆழத்தினைக் கூறும்போது ‘ஆயிரத் தலைச் சேடனும் தெரிவுற ஆழ்ந்த தூய பேரகழ்’ என்பர்.

இனி, அக்கினி தேவனைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் சீறாப் புராணத்தில் அநேகவிடங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவன் தென்கீழ்த் திசைக்கு அதிபன் என்று கூறுவதுடன் வெம்மை மிக்க கொடும் பாலவனத்தை வர்ணிக்கும் போது அவன் தன் படைத்திரளுடன் தங்கியிருக்கும் பாசறை என உவமை கற்பிக்கின்றார். உலகமழியுங் கடையுங் நாளில் வடவா முகாக்கினி சுவாலித்து எழுந்து உலகை அழிக்கும் என்பது தமிழ் நூற் கொள்கை, உமறுப்புலவர் வடவைத் தீயையும் பல்வேறிடங்களிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

பதுறுப் போர்க்களத்தில் பெருமானாரின் படையும் எதிர்ப்படைகளும் மோதுகின்றன. அங்கியங் கடவுளின் வெங்கண் படையும், வடவைப் பெருங்களிலும் ஒன்றோடொன்று மோதுதல்

இலக்கிய இன்பம்

போன்றிருந்தது என்கின்றார் கவிஞர். மேலும் அட்டமாகிரிகளும் அசைந்து வீழ்ந்தன, கடல் சுவற்றிற்று, (அரவின்) வேந்தனாகிய ஆதிசேடனும் பாரமாற்றாது உடல் நெளிக்கலானான் என்கிறார்.

“படர் தென்கீழ்த் திசை யிறையவன் சுடுகனற் படையும்
வடவையும் வெகுண்டெதிர் மலைத்தென வளர் கிரியும்
புடவியுள் வீழக் கடல் சுவறிடப் பணி புரள
கிடனறத் தனி தாக்கின எதிர் இரு படையும்”

இனி, ஆண் பெண் பாலாரிடையே ஆசைத் தீயை மூட்டி விடுபவன் மன்மதன். மலர்க் கை வாளி மைந்தனாகிய அவனைப் பற்றிய குறிப்புகளும் சீராப் புராணத்தில் உண்டு.

கழனிகளில் வேலைசெய்யும் கடைசியரின் வனப்பினை வர்ணிக்கப் போந்த உமறுப் புலவர், அவர்களை மன்மதனின் சேனைகள் என்றும், அவனுடைய புரவி பசுமை நிறமான கிளி என்றும் வான் தாழை மடல் என்றும் தமிழ் மரபினை ஒட்டிக் கூறுகின்றார்.

‘அசைந்த சிற்றிடை மென் கொடி வருந்திட நீள்
அணிவடம் மார்பிடை புரளப் பசுங்களிப் பரீவேள்
படையெனத் திரண்ட கடைசியர்’ என்கிறார் அவர்.

வயலில் விளைந்திருந்த செந்நெற்கதிர்களை அரிதற்கு வருகின்றனர் மள்ளர்கள். அவர்களுடைய வனப்பு மன்மதனின் வனப்பையும் வென்றுவிடுகின்றது. வனப்புப் போட்டியில் தோல்வியுற்ற அவனது வாளினைப் பறித்து அரிவாளாய் உபயோகிக்கின்றனர் மள்ளர்கள். தாழை மடலை வளைக்க அது இளம்பிறை போன்ற அரிவாளாய்க் காட்சி தருகின்றது என்று எழில் ஒழுகக் கூறி மகிழ்கின்றார் கவிஞர்.

“கொத்தலர் சூடி அரைத் துக்லிற்றுக்கிக் குடமது கைமடுத்
தருந்தி
பைத்தவழ் கனகக் கிரிப்பியந் திரண்ட மள்ளர்கள்
வனப்பினுக் குடைந்த
சீத்தசன் கைவாட் பறித்ததை வளைத்த செயலெனப்
பிள்ளை வெண்பிறை வான்

“கைத்தலத் தேந்திக் கழனிற் புகுந்து
கதிரிந் தரீ நரை யடுவார்”

என்பது அவர்தந் திருப்பாடல்.

இனி, அழகிற் சிறந்தவள் திருமகள். செந்தாமரை மலரில் உறையும் அச்செய்யவளையே அழகிய மங்கையருக்கு உவமையாய்க் கூறுவர் ஆன்றோர். சீதாப் பிராட்டிக்கு உவமை கூறவந்த கம்பர் திருமகளே சீதையாய் வந்து அவதரித்துள்ளாள் ஆதலின் இவளுக்கு வேறோர் உவமானத்தை எவ்வாறு கூறவல்லேன் என்னும் பொருள்பட

“செப்புங் காலைச் செங்கமலத் தோன் முதல் யாரும்
எப்பெண் பாலுங் கொண் டுவமிப்போர் உவமிக்கும்
ஒப்பெங்கே கொண் டெவ்வகை நாடி உரைசெய்வேன்”

என்று கூறுகின்றார். ஆனால் அண்ணல் நபியின் அன்னையாராகிய ஆமினா நாயகியின் அழகை வர்ணிக்கப் போந்த உமறுப் புலவரோ செங்கமல மங்கைக்கும் அரசி இவரே எனப் போற்றுகின்றார்.

“செழுங் கமலாசனத்திருந்த மாதருக் கரசி ஆமினா” என்று அவர் கூறுமபோது திருமகளின் சிறப்பைத் தாழ்த்தி இவர் தம் சிறப்பை உயர்த்திக் கவின்பெற வர்ணித்துள்ளமை மிக இன்பம் பயப்பதாகும்.

ஆமினா இவ்வுலகிற் றோன்றும் வரையும் திருமகள் கமலாசனத்தில் வீற்றிருந்தாள் என்பதும் இவர் தோன்றிய பின்னர் யாம் இவ்வாசனத்திற்கு பாத்திரமல்லேம் என்னும் வெட்கத்தினால் அதனை இழக்கப் பெற்றாள் என்பதும் தோன்ற “கமலாசனத்திருந்த” என்று இறந்த காலத்தாற் கூறினார் என்று காதிரசனா மரைக்காயர் அவர்கள் இத்தொடருக்குக் கூறியுள்ள உரை நயம் மிகுதியும் சுவை பயப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

இனி, இஸ்லாத்திற் குலப் பாகுபாடுகள் இல்லை. ஆயின் தமிழகத்தில் நாற் குலங்களாக மக்களினம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. உமறுப் புலவரும் நாற் குலங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

நபி திரு மருகராகிய நரர் புலி அலியார் மணப் பவனி வருகின்றார். அத் திருவுலாவைக் காண மதினா நகரத்தவர் திரண்டு

இலக்கிய இன்பம்

வருகின்றனர். ‘ஊரிலிருந்த நாற் குலத்தவரு’ம் வந்தார்களென்று அவர் பாடுகின்றார். மதீனா நகரில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் அல்லாதாரைக் கருத்திற் கொண்டும் அவர் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம்.

உலகைப் படைப்பவன் பிரமதேவன், அவனே மறையவர் முதல்வன், தாமரை மலரை உறைவிடமாகக் கொண்டவன் என்பனவெல்லாம் தமிழகத்தார் கொள்கைகளே. இவற்றை உமறுப் புலவர் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று யாம் சுறமுடியாது. எனினும் இரட்டுற மொழிதலாகப் பொருள் கொண்டு தம் பிறமத அன்பர்களும் இன்புறுமாறு சதுரப்பாட்டுடன் சில செய்யுள்களை அமைத்துள்ளார்.

நபிகளாரின் நற்றவப் புதல்வியாகிய பாத்திமாப் பிராட்டியாரைப் பற்றிக் கூறவந்த புலவர், விண்ணக மங்கையர்க்கும் மண்ணக மடந்தையர்க்கும் ஒப்பற்ற தனி நாயகியாக பூவிற் காணுதற் கரியோன் இவரை அமைத்தான் என்று கூறுகின்றார். மேலும் சுருதியோன் ஒளிமிக்க அழகென்பதையெல்லாந் திரட்டி அதன் பாதியிற் பாதியின் நூற்றிலோர் பங்கினால் வானவர் நாட்டு வனிதையரைப் படைத்து, மீதமுள்ள அழகினைபெல்லாந் திரட்டி அம்மங்கை நல்லாரைப் படைத்தான் என்றும் வனப்புற வர்ணிக்கின்றார். இவற்றுள், பூவிற் காணுதற் கரியோன், சுருதியோன் என்பன பிரமதேவனை உணர்த்தும் சொற்றொடர்களாதலையுங் காண்க.

‘மலக்கல் மவுத்து’ என்னும் வானவர் உயிர்களைக் கைப்பற்றுபவர் என்பது முஸ்லிம்களின் கொள்கை. ஆயின் உயிரைக் கவருபவன் “எமன்” என்றும் அவன் தென் திசைக்கு இறைவன் என்றும் அவன் உயிர்களைத் தென் திசைக்கு இட்டுச் செல்வான் என்றும் தமிழக மக்கள் கருதுகின்றனர்.

‘உமறு கத்தாப்’ என்னும் விறல் வேந்தரின் வீரத்தை விதந்துரைக்கப் புகுந்துழி “அமரி லெதிர்த்தோர்களாவி எம திசையைத் தேடியோட, அடரும் அடற் சூர வீரவேள்” என்று உமறுப் புலவர் இக்கருத்தினை எடுத்தாள்கின்றார்.

சூரியனைத் தேவர்களுள் ஒருவனாகக் கூறும் பிறமதக் கவிஞர்களைப் பின்பற்றி இவரும் அவனைப் பருதி வானவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

காளி, பேய்களின் தலைவி என்றும் திரிகுலம் ஏந்திய அவள் பாலை நிலத்துக்குரிய தெய்வம் என்றும் கூறுவர் கவிஞர்கள். பாலை நிலத்தை வர்ணிக்கப் போந்த உமறுப் புலவரும்

“முவிலை நெடுவேற் காளி வீற்றிருப்ப
முறை முறை நெட்டுடற் கடும் பேய்
ஏவல் செய்துறைவதலது மானிடர்கால்
கிடுவதற் கரிது.....” என்று வியக்கின்றார்.

இனி, அறபு நாட்டு வளங் கூறும்போது உழவர் நெல் விதைக்குந் திறம் கூறுகின்றார்;

அவர்கள் கதிரவனைத் தொழுதார்கள் என்றும், குல தெய்வங்களை வணங்கினார்கள் என்றும், நில மகளை வாழ்த்தினார்கள் என்றும் அதன் பின்னரே விதை விதைத்தார்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கலன் பல வணிந்து தொண்டியுன் டெழுந்து
கதிரவன் றனைக் கையாற் றொழுது
குலந்தரு தெய்வ வணக்கமுஞ் செய்து
குழுவுடன் உழுநர்கள் கூண்டு
நிலந் தனை வாழ்த்தி வலக் கரங் குலுக்கி
நென்முளை சீதறிய தோற்றம்
பொலன் பல சீற்ப்ப வீடற நெருங்கப்
பொன்மழை பொழிவது போன்றும்”

இங்ஙனம் கூறுவதனால் இஸ்லாமியர் கூறும் ஏகதெய்வக் கொள்கைக்கு இது மாறு கொளக் கூறியதாமெனக் கொள்கின்றனர் அறிஞர் சிலர். ஏக தெய்வக் கொள்கையினையே யாண்டும் வலியுறுத்தியுள்ள அவர் இஃது இஸ்லாமியக் கருத்து என்று இவண் கூறவில்லை. உழவர் தம் மரபையே ஈண்டு எடுத்துக் கூறுகின்றார். அவர் கூறும் நாட்டு வளம் உண்மையில் செந்தமிழ் நாட்டின் வளமேயென்பதையும் தமிழ் நாட்டு மரபையொட்டியே கூறுகின்றார் என்பதையும் மனத்துட்கொள்ளல் வேண்டும். அதுவேயுமன்றி நபிகளார் காலத்து அறபு நாட்டில் வாழ்ந்தோர் சூரியனை மட்டுமன்றி சந்திரனையும் நட்சத்திரங்களையும் வணங்கினர். அவர்களுக்குப் பல

குலதெய்வங்களும் உண்டு என்பனவெல்லாம் வரலாற்று உண்மைகள். முஸ்லிம் உழவர்கள் மட்டுமே பாட்டுடைத் தலைவரின் நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கோடற்கு எவ்வித காரணமுமில்லை. எனவே உழவர்கள் பல தெய்வ வழிபாடியற்றினார்கள் எனப் புலவர் கூறியதில் எவ்வித இழுக்கும் இல்லையென்க.

உழவரும் உழுத்தியரும் மது அருந்துதலைப் பற்றியும் உமறுப் புலவர் கூறுகின்றார். நபிகளாரின் வாழ்க்கையின் இறுதியாண்டுகளிலேயே பூரண மது விலக்கு முஸ்லிம்களிடையே கூட நடைமுறைக்கு வந்தது என்பது தெளிவு. எனவே மள்ளர்கள் 'மட்டுவாய் வயிறார ஷன்'டதும், 'குடமதுக் கைமடுத் தருந்தி'யதும் மள்ளர் குல மங்கையர் 'பனை மதுத் தேக்கி'யதும், 'வெறி மது வருந்தி'யதும் இஸ்லாமியக் கொள்கைக்கு மாறுபடக் கூறியனவெனக் கொள்ளல் வேண்டியதின்று. அவை உழவர் தம் மரபேயென்க.

யாம் இதுகாறும் கூறியவாற்றால் உமறுப் புலவர் பிறமத நம்பிக்கைகள் சிலவற்றைத் தம் நூலுள் எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதும், அவை தாழும் இஸ்லாத்தின் அடிப்படை நம்பிக்கைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் வகையில் அன்னவரால் எடுத்தாளப்படவில்லை யென்பதும், அவை முன்னோர் மரபைப் பின்பற்றித் தம் காப்பியத்துக்குச் சுவையூட்டும் வண்ணம் அவராற் சேர்க்கப்பட்டனவேயென்பதும், அது குறித்து உமறுப் புலவர் இஸ்லாமிய வரம்பை மீறினார் எனுங் குறைகூறுதல் சாலாது என்பதும் இனிது விளக்கப்பட்டன.

மணிவிளக்கு ஆகஸ்ட் 1972

உமறுப் புலவரின் வரலாறு பற்றிய சில ஆய்வுகள்

முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்களுள்ளே தலைசிறந்தவராகப் போற்றப்படுபவர் உமறுப் புலவர். அவர்தம் வரலாறு நிறைவாகக் கிடைக்கவில்லை. பொதுவாகத் தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாறுகள் தக்க ஆதாரங்களுடன் எழுதப்படவில்லை. அதனைப் போலவே உமறுப் புலவரின் வரலாறும் இதுவரை தெளிவாக எழுதப்படாமலே உள்ளது. இத்தனைக்கும் அவர் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புதான் வாழ்ந்திருக்கின்றார்.

உமறுப் புலவரின் பரம்பரை அறபு நாட்டிலிருந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் வாசனைப் பொருள்களைச் செய்து விற்கும் ஒரு குடும்பத்தினர். தென்னிந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலே அவர்கள் குடியேறினர். அந்த மரபிலேயுள்ள ஒருவர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து நாகலாதபுரத்திலும், எட்டயபுரத்திலும் தமது தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்து வந்தார். அவரே உமறுப் புலவரின் தந்தையார் என்று கூறப்படுகின்றார். (நாகலாதபுரம், நாகலாபுரம் என இரு வகையாகவும் எழுதப்பட்டு வருகின்றது.)

உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் என்ன?

கண்ணகமது மகுதாம் முகம்மதுப் புலவர் காயற்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த பேரறிஞர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல் பலவற்றை அச்சியற்றிப் பெரும்பணி புரிந்தவர். அவர் உமறுப் புலவரின் வரலாற்றை ஓரளவு எடுத்து எழுதியிருக்கின்றார். உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் ‘சேகு முதலியார்’ என்று அவர் கூறுகின்றார்.

‘முதலியார்’ என்பது தமிழ் நாட்டில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியாரின் பெயராகும். அந்தப் பெயரை உமறுப் புலவரின் தந்தையார் எவ்வாறு பெற்றார் என்று நாம் வியப்படைகின்றோம்.

ஆனால் அறிஞர் எம். ஆர். எம். அப்துர் றஹீம் அவர்கள் இதற்கு ஒரு விளக்கம் தருகின்றார்.

‘செய்கு முகம்மது அலி’ என்பது தான் உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர். அப்பெயரே ‘சேகு முதலி’ என மருவி ‘ஆர்’ விகுதி பெற்றுச் ‘சேகு முதலியார்’ என வழங்கியது என்று அவர் கூறுகின்றார். (எம். ஆர். எம். அப்துர் றஹீம் ‘முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள்’ முதற் பதிப்பு; பக்.:30)

அப்துர் றஹீம் அவர்கள் இன்னுமொரு பாடலையும் தந்துள்ளனர். அப்பாடல் உமறுப் புலவரின் மரபினர்களுள் ஒருவரிடம் இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

“ .....

பாராரும் புகழுற்ற நாகலா புரமதில்

பரீமளக் குறைஷிக் குலத்தல்

பேராளன் மாப்பிள்ளை முகம்மது நயினார்

பிள்ளை யின்ற கவிஞன்

சீராளன் உமறு .....

என்று அச்செய்யுளில் உமறுப் புலவரைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. இதன்படி பார்த்தால் உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் ‘மாப்பிள்ளை முகம்மது நயினார் பிள்ளை’ என்று

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

தெரியவருகின்றது. செய்கு முகம்மது அலி, சேகு முதலியார் என்னும் பெயர்களுக்கும் மாப்பிள்ளை நெயினார் பிள்ளை என்னும் பெயருக்கும் தொடர்பு எதுவும் உண்டா?

உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் பற்றி அவர் மரபிலே தோன்றிய புலவராகிய வரிசை முகியித்தீன் இராவுத்தர் கூறும் விபரத்தையும் பார்ப்போம்;

‘.....இளசையெனும் எட்டயபுர மீதில் நிகரில் பரிமள குலத்தில், நிலமை தரு அகமதாலீ தவத்தறு மதலை நெறி செய்த ஆலிம் சுதர்.....’ என்று உமறுப் புலவரை இவர் வர்ணிக்கின்றார். இதிலிருந்து உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர் ‘செய்கு ஆலிம்’ எனத் தெரியவருகின்றது. அவர் பாட்டனார் கூட ஓர் ஆலிமே என்றும் அன்னார் பெயர் அகமது ஆலிம் என்றும் தெரிகின்றது.

இதுவரை கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பெயர்

1. சேகு முதலியார்.
2. செய்கு முகம்மது அலி
3. மாப்பிள்ளை முகம்மது நயினார் பிள்ளை
4. செய்கு ஆலிம்

என நான்கு வகையாகக் கூறப்படுதலைக் காணலாம்.

கண்ணகுமது மகுதாம் முகம்மதுப் புலவர், உமறுப் புலவரின் தந்தையார் பற்றிக் கூறும் ஒரு விவரணத்தையும் பார்ப்போம்.

“மஷாயிகானவர்களுமாய், நுஜ்மில் வல்லவர்களுமாய், ஸைபையுடையவர்களுமாய், நகுபு, ஸறுபு கொஞ்சந் தெரிந்தவர்களுமாய் சேகு முதலியார் என்னும் பெயரையுடையவோர் பெரியோர்கள்” என அவர் எழுதுவதிலிருந்து, சேகுமுதலியார் ஆலிமாக இருந்தார் என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. ஆலிம் அல்லாத ஒருவர் நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட அக்காலத்தில் இக்கலைகளைப் பயின்று விளங்கினார் என நாம் எதிர்பார்த்தல் இயலாது.

“ஷெய்கு முஹம்மது அலியார் என்ற சேகு முதலியார் என்பவர் அறிவுச் செறிவும் ஆதீக ஞானமும் உடையவராக இருந்தார்.” என்று புலவர்மணி வி. நூர் முஹம்மது அவர்களும் கூறியுள்ளார்.

பெரியோர்களையும் தலைவர்களையும் ‘செய்கு’ என்று மரியாதையாக அழைப்பது முஸ்லிம்களின் மரபு. எனவே இப்பெரியார் ‘செய்கு’ என அழைக்கப்பட்டிருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடும் போது “செய்கு” என்பதனைச் சேர்த்து வைப்பதும் உண்டு.

மலையாளக் கரையிலிருந்து வந்தவராதலின் மலையாளத்தவரைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயரால் “மாப்பிள்ளை” என்று அவரைத் தமிழக மக்கள் அழைத்தனர்.

தமிழகத்தவர் தலைமையும் தகுதியும் உடையோரை ‘நெயினார்’ என அழைப்பது வழக்கம்.

இப்பெரியாரின் இயற்பெயர் நபிகள் எம் பெருமானாரின் (ஸல்) திருப்பெயராகிய ‘முகம்மது’ ஆதல் வேண்டும். (அவர் தந்தையார் ‘அஹ்மது’ ஆவார்.) செய்கு முகம்மது என்றே அவர் பெயரிடப்பட்டிருக்கலாம். சிறப்பும் செல்வச் செழுமையும் நோக்கி ‘செய்கு’ என்றும் ‘நெயினார்’ என்றும் கூறப்பட்டிருக்கலாம். கல்விச் செழுமையால் ‘ஆலிம்’ என்றும் இவர் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

செய்கு முகம்மது என்னும் பெயர் ‘செய்கு முகம்மது ஆலிம்’ என வழங்கிவரும் நாளில், சேகு முகம்மதாலிம், சேகு முதலி, சேகு முதலியார் என நாட்டவர் வாயில் திரிந்து மருவியிருக்கக்கூடும்.

செய்யிது அப்துல் காதிர் என்னும் பெயர் தமிழ்ப் புலவர் நாவில் ‘சீதக்காதி’ என மருவியமையும் ஈண்டு நினைவு கூருதற்குரியது.

எனவே, உமறுப்புலவரின் தந்தையார் பெயர் ‘செய்கு முகம்மது ஆலிம்’ எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

உமறுப்புலவர் இராவுத்தர் குலத்தவரா?

உமறுப் புலவரின் மரபினராகிய நாகலாதபுரம் புலவர் வரிசை முகியித்தீன் அவர்களும் பிறரும் ‘இராவுத்தர்’ எனக் குறிப்பிடப்படுதலால் உமறுப் புலவரும் இராவுத்தர் குலத்தவரா? அன்றேல் அக்குலத்தில் மணம் புரிந்து அதனை வளர்த்தவரா? என்பதும் ஆய்வாளர்களின் சிந்தனைக்குரியதாகும். நாகலாதபுரத்தில், புலவரின் தந்தையார் குடியேறியபோது ‘மணச் சரக்குகளோடும் பெண்டு பிள்ளைகளோடும்’ வந்தனர் என்று மகுதாம் முகம்மதுப் புலவர் கூறுகின்றார். எனவே புலவரின் தாயார் மலையாள நாட்டிலிருந்து வந்த மங்கையாகவுமிருக்கலாம்; அல்லது நாகலாதபுர இராவுத்தர் மரபில் வந்த நாரீமணியாகவும் இருக்கலாம்.

உமறுப் புலவர் வாழ்ந்த காலம்

இனி, உமறுப் புலவர் வாழ்ந்த காலம் எது என்பதையும் பார்ப்போம்;

கட்டுரையாளர்கள் தமக்கெட்டியவாறெல்லாம் உமறுப் புலவர் காலத்தைக் கணிக்கிறார்கள்.

அட்டாணைச்சேனை முஸ்லிம் ஆசிரியர் கல்லூரியின் ஆண்டு மலராகிய கலையமுதத்தில் (1971), கட்டுரையாளர் ஒருவர் எழுதியுள்ளது வருமாறு;

“இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியப் பிரபந்தங்களுள் தலையாயது சீறாப் புராணம். மி. ஹாஜ் மாலை, பொன்னிய மாலை என்னும் நூல்களுக்குப் பின், கி. பி. 1750 இல் இந்நூல் வெளியானது.”

“சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஹிஜ்ரி 1236 இல் கவிஞர் செய்கப்துல் காதர் நெய்நாப் புலவர்..... மற்றொரு நூல் செய்தார். அது புது குஷ்ஷாம் எனப்பட்டது.”

“கிறிஸ்துவப் பாதிரியாரான வீரமாமுனிவர் தேம்பாவணியைப் பாடுவதற்கும், சீறா ஒரு முற் கூற்றாக அமைந்தது.”

மேற்கூறிய கூற்றுக்களின்படி சீறாப் புராணம் கி. பி. 1750 இலும், தேம்பாவணி அதற்குப் பின்னரும், பு(த்)தூ குஷ்டம் சுமார் கி. பி. 1950 இலும் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

வீரமாமுனிவர் கி. பி. 1726 இல் தேம்பாவணியை இயற்றினார் என்பது வெளிப்படை.

புலவர் நாயகம் எனப் போற்றப்படும் செய்து அப்துல் காதிரு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்கள், தங்கள் நாற்பயன் மெய்ந் நூலாகிய பு(த்)தூகுஷ்டாமை இயற்றிய ஆண்டு கி. பி. சுமார் 1950 ஆயின், அவர்கள் நமது காலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆகின்றனர்! இது பொருந்துவதாகுமா?

பு(த்)தூகுஷ்டம் அரங்கேற்றிய காலம் ஹிஜ்ரி 1236 றஜப் மாதம் பத்தாம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை என்பது புலவர் நாயகத்தின் செய்யுளாலேயே விளங்குகின்றது. இது கி. பி. 1821 ஏப்ரல் 13க்குச் சரியானதாகும். இங்ஙனமிருக்க இதனை, கி. பி. சுமார் 1950 எனக் கூறுவது சரியாகுமா?

சீறாப் புராணத்துக்கும் பு(த்)தூகுஷ்டாமுக்குமிடையே சுமார் 200 ஆண்டுகள் இடைவெளி உண்டென்பதும் பொருந்தாக் கூறாகும்.

முஸ்லிம் ஆசிரியர் கல்லூரியின் ஆண்டு மலரில் முஸ்லிம் பெரும் புலவர்களின் காலத்தைக் குறித்து எழுதப்படுபவை மிகச் சரியானவையாகவே இருக்க வேண்டும். இன்றேல் மாணாக்கரும், இலக்கிய ஆய்வாளரும், பிறரும் இடர்படக்கூடும்.

உமறுப்புலவர் வாழ்ந்த காலத்திலேதான் முகலாயப் பேரரசராகிய அவுரங்கசீப் (ரஹ்) ஆட்சி செய்தார். (1659 - 1707)

கீர்த்திமிக்க இறைநேசச் செல்வராகிய சதக்கத்துல்லா அப்பா அவர்கள் வாழ்ந்த காலமும் அதுதான்.

செத்தும் கொடை கொடுத்த சீதக்காதி வள்ளலும் அக்காலத்திலேதான் வாழ்ந்தார்.

கிழவன் சேதுபதி என்னும் விஜய ரகுநாத தேவ மன்னர் வாழ்ந்த காலமும் அதுவே.

உமறுப்புலவர் பிறந்த ஆண்டு ஹிஜ்ரி 1052 என்று ஒரு பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஓராயிரம் ஹிஜ்ரி ஐம்பத்திரண்டு ஷபான்
ஒப்பற்ற தேதி ஒன்பதில்
பாராரும் புகழுற்ற நாகலாபுரத்தில்
பரிமளக்குறைஷிக் குலத்தில்
பேராலிம் மாப்பிள்ளை முகம்மது நயினார்
பிள்ளை யின்ற கவிஞன்
சீராளன் உமறு அறுபத்துமூன்றெட்டில்
சேர்ந்தான் கவர்க்க நலமே”

என்னும் இப்பாடலில் ‘அறுபத்து மூன்று’ என்பது உமறுப் புலவர் கவர்க்க நலஞ் சேர்ந்த வயதையும் ‘எட்டு’ என்பது இடமாகிய எட்டயபுரத்தையும் குறிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவர் பிறந்த ஆண்டு ஹிஜ்ரி 1052 என்பதும் காலமான ஆண்டு ஹிஜ்ரி 1115 என்பதும் இதனாற் பெறப்படுகின்றன.

சரம கவி பாடுவோர் இறந்த ஆண்டு, மாதம், தேதி முதலியவற்றை விளக்கமாகக் கூறுவதே பெருவழக்காயிருப்பவும், இப் பாடலின் ஆசிரியர் பிறந்த ஆண்டு, மாதம், தேதி என்பவற்றைத் தெளிவாய்க் கூறிவிட்டுக் காலமான தேதியைத் தெளிவின்றிக் கூறியுள்ளார். இது மயக்கத்துக்குரியதாய் உள்ளது.

ஆயினும் அவரங்கடிக் அரசர், சதக்கத்துல்லா அப்பா, சீதக்காதி வள்ளல், விஜய ரகுநாத வேந்தர் ஆகியோர் காலமும் இப்பாடல் குறிக்கும் காலமும் பொருத்தமுற அமைந்துள்ளன என்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை.

அறிஞர் ஆர். பி. எம். கனி அவர்களும் இச்செய்யுளை ‘ஆதாரபூர்வமான செய்யுள்’ என்றே குறிப்பிடுகின்றார். உமறுப் புலவர் காலமான தேதி 14 றபீஉல் அவ்வல் 1115 என்பதும் அவர் கருத்தாகும். (இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவுலம் முதற் பதிப்பு. பக்.:154)

உமறுப் புலவரின் மரபினரிடம் இருந்து வந்ததாகக் கூறப்படும் இப்பாடலின்படி ஹிஜ்ரி 1052 - 1115 என்பது கி. பி. 1642 - 1703 க்குச் சரியானதாகும். ஆதலின் உமறுப் புலவர் வாழ்ந்த காலம் 17ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியே ஆதலால் அவர் கி. பி. 1750 இல் சீராவை வெளியிட்டார் எனக் கருதுதல் பொருந்தாது என்க.

அபுல் காசீம் வள்ளலார்:

இனி, சீராய் புராணத்தின் கொடை நாயகர் அபுல் காசீம் மரைக்காயர்:

“வற்றுறாச் செல்வப் பெருக்(கு) கின(து) ஓங்கும்
வகுதையும் பதி உசை னயினார்
பெற்ற பே(று) கிுகொல் எனமுழு மணியாய்ப்
பிறந்தமெய்த் துரை அபுல் காசீம்”

என்று உமறுப் புலவர் கூறுவதிலிருந்து வள்ளலார்தம் தந்தையார் பெயர் “உசைன் நயினார்” என்பதும், அன்னார் வளமார் பெரும் பதியாம் “வகுதையம்பதி”யில் வாழ்ந்திருந்தவர் என்பதும் விளங்குகின்றன.

உசைனயினாரா? அசனயினாரா?

உசைனயினார் மரைக்காயர் அசனயினா மரைக்காயர் என்றும் வழங்கப்பட்டாரா? என்பதும் அறிதற்குரியதாகும்.

மகுதாம் முகம்மதுப் புலவர் ‘அசனயினார் மரைக்காயர்’ என்று எழுதுகின்றார்.

எம். ஆர். எம். அப்துல் றஹீம் அவர்கள் “ஹுசைன் நயினார் என்பாரின் அருமைத் திருமகனார் அபுல் காசீம் மரைக்காயர்” என்கின்றார்.

ஆர். பி. எம். கனி அவர்களும் ஹுசைன் நயினார் மரைக்காயர் என்றே எழுதியுள்ளார்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

வி. நூர் முகம்மது அவர்கள் ‘ஹஸன் நயினார் மரைக்காயர்’ என்று கூறுகின்றார். (உமறு தரும் சீறா)

சீறாப் புராணத்தை அச்சிற்பதிப்பித்த புலவர் நாயகம் அவர்கள், தாம் அச்சிடுவதற்காகப் பரிசீலனை செய்த சீறாப் புத்தகம் மகுமுது பந்தர் அசனயினார் மரைக்காயரின் தோன்றலாகிய ஒலி சாகிபு என்பாரிடம் உள்ளது என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

“தெளிக்கும் அறியலொடு செந்தமிழ்ப் பாடம்

பலநோக்கித் திருத்தி மையிற்

குளிக்கும் அச்சப் பதித்த பின்னர்

கொடுத்துவிட்ட புத்தகந்தான் கொண்டல் என்றும்

துளிக்கு மகுமுது பந்தர் அசனயினார்

மரைக்காயர் தோன்றல் தோன்றல்

களக்கும் ஒலிசாகிபுத் துளதெவரும்

காண வென்றாற் காணலாமே”

இச்செய்யுளின் புலவர் நாயகம் குறிக்கும் அசனயினார் மரைக்காயர் அபுல் காசிம் வள்ளலாரின் தந்தையாராகிய உசனயினார் மரைக்காயரையே குறிக்கின்றதா? அல்லது வேறொருவரைக் குறிக்கின்றதா? என்பதனையும் ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும்.

வகுதையம்பதி என்பது எது?

இனி, அபுல் காசிம் வள்ளலார் வாழ்ந்தது வகுதையம் பதியிலாகும். வகுதையம்பதி என்பது யாது? என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

மகுதூம் பந்தர் என்னும் பறங்கிப்பேட்டையில் தான் வள்ளல் வாழ்ந்தார் என்றும், அங்கே தான் உமறுப் புலவர் காரியியத்தை இயற்றினார் என்றும் அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்ததும் அங்கேயே என்றும் கூறப்படுகின்றது.

அங்ஙனமாயின் வகுதையம்பதி எனக் கூறப்படுவது மகுமுது பந்தர் நகரைத்தானா? என்பது சிந்தித்தற்குரியது.

இலக்கிய இன்பம்

‘வகுதை என்பது பறங்கிப் பேட்டையே’ என்கின்றார். புலவர் வி. நூர்முஹம்மது அவர்கள் (உமறு தரும் சீரா ப. 68)

இராஜநாயக உரையாசிரியர் அறிஞர் எம். எம். உவைஸ் அவர்கள் கீழைக் கரையே வகுதையாகும் என்று கூறுகின்றார். (பக்கம் 192)

அல்லாமா செய்யிது முகம்மது மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம் அவர்கள் தம் ஆசிரியரைப் பற்றி கூறுங்கால்,

“வகுதை பிறந்து கீழைக் கரையில்
வாசஞ் செய்தவ்வூர் அடங்கும் எங்கள்
தகுதி செய்துனா அப்துல் காதர்
ஆலிம் சாகிபு.....” என்று கூறுவர்.

இக்கூற்று கீழைக்கரையே வகுதை என்பதனை மறுப்பதைக் காணலாம்.

இதற்கு உரை எழுதியுள்ள எம். கே. செய்யது முகம்மது புகாரி அவர்கள் கூறுவது வருமாறு:-

“வகுதைபதி என்று பெயர் விளங்கும்
காயற் பட்டினத்திற் பிறந்து கீழக்கரை
என்னும் புனித நகரில் வாசஞ் செய்து
காலஞ் சென்ற கல்விக் கடலாகிய
செய்கு அப்துல் காத்று ஆலிம் சாகிப் அவர்கள்” (ஹதியா
மாலை உரை).

இதன்படி வகுதை என்பது காயற்பட்டினத்தைக் குறிப்பதாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும் புலவர் பலர் காயற்பட்டினமே வகுதையம்பதி எனக் கூறுகின்றனர்.

செய்கு சதக்கத்துல்லா அப்பா அவர்களும் காயற்பட்டினத்தில் பிறந்து கீழைக்கரையில் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களும் வகுதைப்பதியினரென்றே புலவர்களாற் கூறப்படுகின்றனர். புலவர் நாயகம், வண்ணக் களஞ்சியம், கண்டியில் வாழ்ந்த அருள்வாக்கி அப்துல் காத்றுப் புலவர் ஆகியோர் இவ்வாறு கூறியுள்ளனர்.

கீழைக்கரையில் வாழ்ந்து, ‘இராஜ நாயக’த்தை அரங்கேற்றுவித்த ‘அப்துல்காதிர்’ வள்ளலாரும் வகுதையம்பதியினரே. இதனை,

“தராதரப் புயசங்காரன் அகமுது நயினான் தந்த
வராதபன் அம்துல் காதர் வள்ளல் வாழ் வகுதையோனே”
என்பதனால் அறியலாம்.

ஒருவர் எந்த ஊரில் வாழ்ந்த போதினும் அவர் பிறந்து வளர்ந்த சொந்த ஊர்ப் பெயரால் வழங்கப்படுவது பெரும்பாலும் வழக்கமாயுள்ளது.

அங்ஙனமே, மன்னவன் வகுதைத் துரை அபுல் காசீம், எனப் போற்றப்படும் சீறாவின் கொடை நாயகரும் காயற்பட்டினத்தைத் தாயகமாகக் கொண்டவரென்றும் மகுமுது பந்தரிற் பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்தவரென்றும் துணியலாம். அதனாலேயே வகுதையம்பதி வள்ளலாரென்று அவர் போற்றப்பட்டார்.

யாம் இதுகாறுங் கூறியவற்றால், உமறுப் புலவரின் வரலாற்றில் தீப் நுப்பமாய் ஆராய்ந்து தெளியவேண்டிய விடயங்கள் பல உள்ளன என்பதும், அவற்றினை நன்முறையில் ஆய்ந்து அவருடைய வரலாற்றினை வெளியிடுதல் இலக்கிய ஆய்வாளர் தம் பணியாம் என்பதும் விளக்கமுறுகின்றன.

பிறை, 1973 - செப்ரம்பர்

இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்பு I

இஸ்லாமியக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இஸ்லாமிய மக்களிடையே இஸ்லாமிய அறிவைப் பரப்பி இஸ்லாமிய வாழ்க்கையினை வாழச் செய்யும் முகமாகவே, இஸ்லாமியப் புலவர்கள் நூல்களையும் கவிதைகளையும் இயற்றியுள்ளனர். இவ்வடிப்படையை விடுத்துக் காவியம் சமைப்போர் முஸ்லிம் கவிஞர்களாக உயர்தல் சாலாது. தம்மை ஒரு இலக்கியக்கர்த்தா என இயம்புதலும் இயலாது.

இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளின் விளக்கங்களாக அமைதலே இஸ்லாமியக் கவிதைகளின் பண்பாகும். இக் கொள்கைகளை விளக்குதலின் வாயிலாய் மக்களுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்பவற்றை மட்டுமல்லாமல் சிறப்பாக வீட்டைந்து வாழும் வழியையும் இஸ்லாமியக் கவிஞர்கள் காண்பிக்கின்றனர்.

“முந்த ஒளிபான முகம்மகூற்ற சூல்பொருட்டில்

கிந்தலமான் ஆண்டவரும் ஏந்தழையும் - செந்தழலில்

வேகாமல் சொர்க்கபதி வீட்டைந்து வாழ்வதற்கும்

பாகார் ஷறகின்ஷரீ பார்த்து” என்று இப்பணிபினை ஷாமு நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் அவர்கள் அழகுற எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

தாம் எடுத்துக் கொண்ட காப்பியநாயகரின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் வாயிலாய் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை விளக்கும் இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்பிலே முஸ்லிம் பெரும் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

புலவர்கள் எங்ஙனம் சிறந்து மேம்பாடுற்று விளங்கினார்கள் என்பதை நாம் இப்பொழுது பார்ப்போம்:

முஸ்லிம் புலவர்களுட் சிறந்தவராகப் போற்றப்படுபவர் உமறுப் புலவர். அவர் நபிகள் பெருமானாரின் சரிதையைத் தமிழ் செய்து, தமிழிலக்கிய உலகில் அமரத்துவம் பெற்று விளங்கி வாழ்கின்றார்.

தமிழ் இலக்கியம் செய்ய வந்த உமறுப் புலவர், தமிழிலக்கிய மரபுகளைப் பேணும் கடப்பாடுடையவர். அதே நேரத்தில் இஸ்லாமியப் பண்புகள் வழுவாது காக்கும் கடப்பாடும் உடையவர்.

உமறுப் புலவரின் காப்பிய நாயகர் நபிகள் பெருமான் (ஸல்) அவர்களாவர். அப்பெருமானாரின் வாழ்க்கை வரலாறு கூறும்போது, அவர்கள் தம் காதல் வாழ்வினையும் உமறுப் புலவர் கூறவேண்டியவரானார். தமிழிலக்கிய மரபினையொட்டி நூல் செய்ய வந்த உமறுப் புலவர் தலைமக்களின் காதற் பாங்கினையும் கூறுதல் வேண்டும். தலைமக்கள் திருமணத்திற்கு முன்னரே ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெருங் காதல் கொண்டு ஒருமைப்பாடு கொண்ட உள்ளத்தவராய் விளங்குதல் வேண்டுமென்பது தமிழிலக்கிய மரபு. ஆயின், இஸ்லாமியப் பண்பிலே தலைநின்ற சான்றோர் கற்பியலையேயன்றிக் களவியலை ஒருபோதும் ஏற்கமாட்டார்கள். திருமணத்தின் முன்னர் தலைவர் தலைவியர் தனிமையிற் கூடி அளவளாவுதலையோ அவர்தம் கூட்டத்தையோ அனுமதிக்க மாட்டார்கள். திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்ளத் தடையில்லாவிடினும், பெண்மையின் பூரணப் பொலிவினைக் காட்டும் தோற்றங்களைக் காணவோ நுகரவோ தடையுண்டு.

உமறுப் புலவருக்கு முன்னர் காப்பியஞ் செய்தவர் கம்பர். இராமனும் சீதையும் திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்டதாக அவர் கூறுகின்றார்.

“.....

கண்ணொடு கண்ணினைக் கெளளி ஒன்றை யொன்று

உண்ணவும் நிலைபெறா துணர்வும் ஒன்றி

அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்”

என்று கூறினார் கம்பர். இருவர் கண்களும் ஒன்றை ஒன்று கவ்வி உண்டு கலக்கின்றன. உணர்வும் கலக்கின்றது. இருவரும் ஒருவர் உள்ளத்து ஒருவர் மாறிப் புகுகின்றனர் என்று கூறியதனோடு கம்பர் நிறுத்திவிடவில்லை.

“சீதாப்பிராட்டி நோக்கிய நோக்காகிய கூரிய வேலாயுதங்கள் வீரனான இராமபிரானின் புயமாகிய மலைகளில் சென்று பதிகின்றன. அவனுடைய கண்களோ அம்மங்கையின் தனபாரங்களிற் சென்று தைக்கின்றன.” இங்ஙனம் தமது கற்பனையை வளரவிட்ட கம்பர் தலைமக்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சியையும் ஒருமைப்பாட்டினையும் செம்மையாய்ப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

ஆயின், இவ்வாறான ஒரு கற்பனையை நபிகள் பிரான் மீது கற்பித்துக் கூற உமறுப் புலவரால் முடியாது. ‘வீக்கிய கனைகழல் வீரன்.....தைத்தவே’ எனக் கம்பர் போலக் கூறல் முடியாது. அவ்வாறு கூறுவது மாசற்ற தூய ஒழுக்கங்களின் பாதுகாவலராய்த் தோன்றிய மாநபியின் வரலாற்றுக்கு மாசு கற்பிப்பதாய் - இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்புக்கே இழுக்கு விளைவிப்பதாய் முடியும்.

உமறுப் புலவரின் நிலை இருதலைக்கொள்ளி எறும்புதான்! தமது காப்பியத் தலைமக்களின் காதற் பாங்கினைத் தமிழ் மரபுக்கியையக் கூறுதலும் வேண்டும்! அ.து இஸ்லாமிய மரபு பேணுவதாலும் வேண்டும்!

எனவே உமறுப் புலவர் இரு பண்பாடுகளுக்கும் ஒத்த புதுவழியொன்றைக் கைக்கொள்கின்றார்.

எம்பெருமானார் இளைஞராய் இருந்த ஞான்று. கதீஜாப் பிராட்டியைச் சந்தித்த முதற் சந்திப்பு ஒன்றைக் கற்பனை செய்கின்றார். கவிஞர்.

கதீஜாப் பிராட்டியிடம் பொருள் பெற்று வணிகஞ் செய்து வருகின்றனர் மக்கமா நகரத்து வணிகப் பெருமக்கள். அவ்வணிகக் குலப் பெருமாட்டியின் இல்லத்துக்கு ஒருநாள் எமது வாலிபர் வள்ளல் முகம்மது (ஸல்) அழைக்கப்படுகின்றனர்.

சித்திர வனப்பு வாய்ந்த அச்செம்மல், பிராட்டியால் இடப்பட்ட முத்தணி நிறைந்த பீடத்தில் அமர்கின்றனர். அவ்வேளை பெருமானின் பேரொளி பரப்பிப் பொங்கிப் பெருகிய அழகு வெள்ளத்தில், பிராட்டியின் கூருடைக்கரிய வாட்கண்கள் ஆகிய கயல்கள் நீந்திக் குளிக்கின்றன. அப்பொழுது அந்நங்கை நல்லாள் ‘மணமெனும் மத்த யானையின் நிறையெனும் அங்குசம் நிமிர்ந்து’ போகாதவாறு தம்மைத் தாமே காக்கின்றார். நானெனும் போர்வைப் போர்த்துக் கற்பெனும் வேலி கோலித் தமது அவாவினைக் காத்தார். காம நோயை வெளிவிடாது அகத்துள் அமைத்தார். ஆயினும் தமது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து அதனைக் காணாது வருந்தி மயங்கினார்.

இவ்வாறு தலைமகளின் காதற் பாங்கினை உள்ளத்துணர்ச்சியை இனிமை மீதுரக் கூறுகின்றார் உமறுப் புலவர்.

இனி. மாசற்ற சீல வாழ்விற்கே ஒரு முன்மாதிரியாய்த் தோன்றிய மாநபி, ஒழுக்க சீலங்களை உலகிற் பரப்பி அவற்றைக் காத்தற்கென்றே தோன்றிய காவலர் ஆகிய தலைமகளாரின் நிலைமையைக் காண்போம்.

பிராட்டியை அவர் ஏறிட்டு நோக்கினார் என்றோ பெண்மையின் உறுப்புக்களில் தம் கண்களைத் தைக்கவிட்டார் என்றோ புலவர் கூற்றிலர். அங்ஙனம் அவர் கூறுதல் இயலாது, அக்கற்பனையை இஸ்லாமியப் பண்பு இழுக்கெனக்கொள்ளும். எனவேதான் பெருமானாரின் நிலையை மிக்க அவதானத்துடன் கவிஞர் சித்திரிக்கின்றார்.

“காக்குதற் குத்த வள்ளல் காரிகை வடிவைக் கண்ணால்
நோக்கியும் நோக்காதும் போல் நொடியினில் எழுந்தம்மாதின்
மாக்கடல்அனைய கண்ணும் மனமும் பின்பொடர்ந்து செல்லக்
கோக்குல வீதநீந்திக் கொழுமனை இடத்தற் சார்ந்தார்”

உலகைத் தீய நெறிகளிலிருந்து விலக்கி நன்னெறி உய்த்துக் காத்தற்கென்றே தோன்றியவர்கள் அருள் வள்ளலாகிய நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். அவர்களைக் ‘காக்குதற்குத்த வள்ளல்’ என்று கவிஞர் போற்றுகின்ற திறம் அறிந்து நயத்தற்குரியது. அத்தகைய வள்ளல் தமக்கு முன்தோன்றும் காரிகையை தமக்குரியவள் அல்லள்

இலக்கிய இன்பம்

ஆகிய அன்னிய மங்கை ஒருத்தியை எங்ஙனம் ஏறிட்டுப் பார்ப்பார்கள்? பெண்மையின் அங்கங்களில் எங்ஙனம் தங்கள் பார்வையைச் செலுத்தித் தைக்க விடுவார்கள்? எனவேதான் கவிஞர் “காரிகை வடிவைக் கண்ணால் நோக்கியும் நோக்காதும் போல்” என்று மிகச் செம்மையாகச் சாதுரியமாக, நாகரிமாகக் கூறுகின்றார். மேலும் “நொடியினில் எழுந்து” என்று கூறியதனால் அல்விடத்திற் சற்றேனும் தாமதியாது விரைவினில் எழுந்து போக எண்ணிய நபிபெருமானின் நாணப் பண்பு எமக்கு நனிபெரும் விருந்தாய் அமைகின்றது.

நோக்கியும் நோக்காதும் போல் நொடியினில் எழுந்து சென்றாராயினும்

“படியினிற் சசியும் செங்கேழ்ப் பரிதும் நகரொவ்வாத
வடிவெடுத்தனைய வள்ளல் முகம்மதின் நெஞ்சமென்னும்
கடிகமழ் வாவியுடு கருத்தினும் கமலம் நாப்பண்
பிடிநடைக் கத்சாஎன்னும் பெடைசினம் உறைந்ததன்றே”

எனக் கூறுதலால் நபிகள் பெருமானின் உள்ளத்துக் காதல் தோன்றியதென்பதையும் அம்மங்கை நல்லாள் உறையும் உறையுளாய் அவர்களின் உள்ளம் விளங்கியதென்பதையும் சிறப்புறக் கூறுகின்றார் கவிஞர். இவ்வாறு இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்பும் வழுவாது பொருந்துமாறு பாதுகாத்துள்ளார் உமறுப் புலவர்.

இலங்கை வானொலி,

13. 07. 1970

இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்பு II

மக்களுக்கெல்லாம் முன்மாதிரி வாழ்க்கையை நடாத்திக் காட்டிய மக்கள் குல மாணிக்கங்களுள் செய்யிதினா இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள் சிறந்த ஓர் இடத்தை வகிக்கின்றார்கள்.

“இப்றாகீம் இடத்திலும் அவருடனிருப்போரிலும் நிச்சயமாக உங்களுக்கு அழகிய முன்மாதிரி இருக்கின்றது.” (திருக்குர்ஆன் 60 : 4) என்று இறைவனே அவர்களை விதந்து கூறியுள்ளான்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

உறுதியான இறை நம்பிக்கை, அவன் ஒருவனே என்பதில் அசைக்க முடியாத ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. அவனிடமேயன்றி வேறெவரிமும் உதவி வேண்டாத உயர் தனிப்பண்பு ஆதியன இப்றாகீம் (அலை) அவர்களின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களாய்க் குணநலன்களாய் அமைகின்றன. அவர்கள்தம் வாழ்க்கையில் எத்தகைய துன்பங்கள் வந்த போதிலும் இப் பண்புகளிலிருந்து அவர்கள் வருவியது கிடையாது.

இத்தகைய பண்பு சான்ற உயர் தனி வாழ்க்கை வரலாற்றை - உதாரண வாழ்க்கையினை - தமிழிலக்கியமாய் வடித்தெடுத்துத் தந்துள்ளவர் புலவர் நாயகம் ஷெய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்களாவர். இப்றாகீம் நபி (அலை) அவர்களின் பண்புமிக்க வாழ்க்கையினைக் கவிஞர் எங்ஙனம் இஸ்லாமியப் பண்புமிக்க கவிதைகளால் வடித்துத் தருகின்றார் என்பதனை நாம் ஒரு சிறிது நோக்குவோம்.

இப்றாகீம் நபி (அலை) அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலே உலக சரித்திரங் கண்ட மாபெருங் கொடுங்கோல் மன்னன் ஒருவனும் வாழ்ந்திருந்தான். நம்மாது என்னும் அம் மாமன்னன் தன்னையே கடவுளென வணங்குமாறு மக்களைப் பணித்தான். நபி இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள் தன்னந்தனியராய் நின்றே அவனை எதிர்த்தார்கள். அவன் செய்த துன்புறுத்தல்களையெல்லாம் சகிப்புடன் தாங்கினார்கள்.

அவனை வணங்குவதற்குரிய இறைவனாக ஏற்கவோ, அவனிடம் உதவி வேண்டவோ, ஏக இறைவனாகிய அல்லாருத் தஆலாவை மறுக்கவோ அவர்கள் முன்வரவில்லை.

அதனாற் கடுஞ் சினங்கொண்ட நம்மாது, இப்றாகீம் நபி (அலை) அவர்களை நெருப்புக்கிடங்கினுள் எடுத்தெறியுமாறு ஆணையிட்டான்.

அக்கிடங்கு ஆழமும் அகலமும் நீளமுங் கூடியதாய் அதி பெரிதாய் அமைந்திருந்தது. அதனை எவரும் நெருங்குவதும் அரிதாய் இருந்தது. எனவேதான் நபி இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள் ஒரு இயந்திரத்திலே நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள், அவ்வியந்திரத்தை முடுக்கிவிட்டதும் அவர்கள் தூக்கி வீசப்பட்டு நெருப்புக் கிடங்கினுள் விழுமாறு அது அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இலக்கிய இன்பம்

அத்தகைய பேராபத்தான துன்பம் நிறைந்த இக்கட்டான நிலையிலே இப்றாகீம் (அலை) அவர்களைக் கவிஞர் எமக்குக் காட்டுகின்றார். அப்பெருமானாரின் மலைபோலுயர்ந்த நிலை கலங்காத உறுதிபடைத்த உள்எப் பாங்கினைத் தெள்ளிதாய் எழுதிக் காட்டுகின்றார்.

இப்றாகீம் நபி அவர்களின் துயர நிலையைக் கண்டவுடனே உலகின் கண்ணுள்ள உயிர்களெல்லாம் அமுதனவாம் துயர் அடைந்தனவாம்.

“வானுறுமமரர் மிக்கோர் மாதவர் மனுடர் வல்லோர்
கானுறும் விலங்கு புட்கள் கயத்துயி ரூர்ந்த செந்து
தானுற தாபரங்க ளாக்கையே தளர மார்
சோணையின் முழக்க மென்னச் சோர்தர வழுதவன்றே”
என்று அந்நிலையினைக் கவிஞர் கூறுகின்றார்.

இறைவா, உன் திருத் தூதர் இப்றாகீம் (அலை) கொடிய நெருப்புக் கிடங்கினுள் மூழ்கி மாமும் இத் தருணத்தில் இத் துயரத்தை நீக்கி யருளாது நீ இருப்பது ஏன்? என்று அவை கேட்டு வருந்துவனவாயின. இறைவா, எங்களுக்கு நீ ஆணையிடு! நபி இப்றாகீமை நெருப்பிலிருந்து மீட்கின்றோம் நாங்கள்! என்று இரந்து கேட்டு கரைந்து அமுதன. அப்போது இறைவனாகிய அல்லாஹ் “இப்றாகீம் நபி தம்மைக் காக்குமாறு உங்களிடம் உதவி வேண்டினால் அவ்வாறே செய்யுங்கள். என்னிடம் நாட்டம் வைப்பாராயின் யான் செய்வேன்” எனக் கூறியருளினான்.

“படர்ந்த பல்லுயிர்கள் நோக்கப் பாரிடம் நுமர்கள் பாலின்
அடர்ந்த அக்கோட்டி நீக்கற்(கு) அரிவாதோர் உதவிவேண்டில்
தடம் பெறத் தகுதி யோடும் செய்யக் என்றன் பால் ஆகின்
கிடம்பெற கியற்றுவென்ன கிறையவ னருளிச் செய்தான்”

அவ்வாறு அல்லாஹ் கூறிய அளவில் மழை, கடல், நீர் முதலியவற்றுக்கெல்லாம் மாஅதிகாரியாய் விளங்கும் வானவர், இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள் முன் வந்து தோன்றினார்.

“அண்ணலே, ஆருயிர் வள்ளலே, தண்ணீருக்கு அதிபதியாகிய மலக்கு யான்! தங்கள் அவலக் கவலை கண்டு அதிகம் வருந்தினேன். தங்களுக்கு உதவவே வந்துள்ளேன். தாங்கள் என்னை வேண்டிக் கொண்டால் இப்பொழுதே இந்த நெருப்புக் கிடங்கினை அவிப்பேன்” என்று கூறி நின்றார்.

“அமரரே, தங்கள்பால் உதவி வேண்டும் நாட்டம் எமக்கில்லை” என்று மிக்க உறுதியோடு விடை பகர்ந்தனர் இப்றாகீம் (அலை).

தமக்குத் துயரம் வந்தபோது இறைவனாகிய அல்லாஹ் இடம் உதவி வேண்டுவதேயன்றி வேறெவரிடமும் உதவி வேண்டாத உள்ளத்துறுதியைச் செம்மையாய்க் காட்டினார்கள் நபி இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள்.

அதன் பின்னர், காற்றினுக்கு அதிபதியாகிய அமரர் வந்தார். அவருடைய உதவியையும் நபியவர்கள் தேடி நிற்கவில்லை. வேறுபல வானவர்களும் வந்தனர். பலவகை உயிரினங்களும் இப்றாகீம் நபியவர்களின் உதவிக்காய் விரைந்து வந்தன. எவருடைய உதவியையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேயில்லை. ஆயின், இறைவன் பக்கலே நாட்டத்தைச் செலுத்தினார்கள்.

“பற்பல உயிர்க ளெல்லாம்

பரதவித் தினித் கேட்ப

நற்பலன் நுகர்ந்த வள்ளல்

நாங்கள்பால் நாட்டம் கில்லென் (று)

அன்புடன் இறையோன் பக்கல்

ஆக்கமே கொண்டு நிற்ப

பொற்புடன் அமரர் சூழ்ந்து

பொறியினைப் பற்றி நின்றார்.”

என்று இப்றாகீம் (அலை) அவர்களின் இனிய மாண்பினை இஸ்லாமிய நெறி வழுவாப் பண்பினைக் கவிஞர் போற்றுகின்றார்.

இனி, இப்றாகீம் (அலை) அவர்களை ஏற்றிவைத்திருந்த இயந்திரத்தினை இயக்கும் வேளை வந்தது. இயந்திரம் முடுக்கி விடப்பட்டது. இப்றாகீம் (அலை) அவர்கள் ஆகாயத்திலே இலக்கிய இன்பம்

வீசியெறியப்பட்டார்கள். ஆகாயத்திலே பவனிவரும் முழு நிலவைப் போல் அவர்கள் கிடங்கை நோக்கி உந்தப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். நெருப்புக் கிடங்கிலே அவர்கள் விழுவதற்கு முன்னர் அமரர் கோனாகிய ஜிபூரில் (அலை) வந்தார்கள்.

அந்த நனிபெருந் துன்ப வேளையிலே இப்றாகீம் (அலை) அவர்களை ஜிபூரில் (அலை) அவர்கள் கேட்கலாயினர்:-

“வள்ளலே, இவ் வேளையில் தங்கள் திரு உள்ளத்திலே உள்ள நாட்டம் என்ன? தங்களுக்கு வேண்டுவது என்ன?” என்று கேட்ட ஜிபூரிலுக்கு (அலை) இப்றாகீம் (அலை) என்ன கூறுகின்றார்கள் என்று பார்ப்போம்.

“இறைவனிடமேயன்றி வேறெவர்பாலும் உதவி தேடுதல் கூடாது என்பதே எனது திடமான எண்ணமாகும்” என்றே மன உறுதி தோன்ற அறிவொளிர அழகொளிரக் கூறினார்கள். என்னே இப்றாகீம்(அலை) அவர்களின் மன உறுதி! என்னே அவர்களின் இறைபக்தி!

“வண்மையங் கரத்தின் கோவே
மனத்திடை பற்றும் நாட்டம்
எண்மையின் எவையின் என்ன
கிளிதொடும் வீனவுங் காலை
உண்மையின் கிறைபால் அன்றி
ஒருவர்பால் உதவி வேறும்
அண்மையன் அல்லேன் என்றார்
அவரும் உள்ளுவந்தார் அன்றே”

என்று புலவர் நாயகம் செய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள் இந்நிகழ்ச்சியைச் சிறப்புற எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

இனிமேலும், தனது தோழராகிய இப்றாகீம் கல்லில்லாஹ் அவர்களுக்கு இறைவன் உதவாமல் இருப்பானா?

எனவே அவன் நெருப்புக்கு ஆணையிட்டான்.

“என் நவத் துலவுந் தூதர்
 கின்துடன் வரிசை யோடும்
 நன்னகத் தெய்தா நன்றார்
 நேர்தரு முடலிற் கேய்ந்த
 நன்னயத் தெழிலில் தண்ணம்
 நனீ கொடுத் தேந்தி என்ன
 வன்னி உள்ளுவப்பக் கேட்டு
 மகத்துவம் படைத்த தன்றே”

“நெருப்பே, என் தோழர் இப்றாகீம் மிக்க மேன்மையுடன் உன்னிடம் வந்து சேருகின்றார். அவருடைய உடலுக்கு இனிமை பயக்கும் குளிர்ச்சியுடன் அவரை ஏந்தி எடுப்பாயாக” - இவ்வாணையைக் கேட்டதும் நெருப்பு உள்ளம் உவந்து மகத்துவம் அடைந்தது.

இறைவனும் தன் திருமறையில் இந் நிகழ்ச்சியினை “நெருப்பே, இப்றாகீமுக்கு நீ குளிர்ச்சியாகவும் சுக சாந்தியாகவும் அமையக் கடவாய் என நாம் சொன்னோம்” என்று விளக்கியருளியுள்ளான்.

“நாயகனு ரையினாலும் நன்னபி மேயவானுந்
 தூயதோர் மகிமையானுந் தோற்றிய மகிழ்ச்சியானுங்
 காயழற் குணமேநீங்கிக் கழித்துடற் செழித்த தென்றால்
 நேயமே கொண்ட பேர்கள் தகுதியார் நிகழ்த்தவல்லார்”

என்று கவிஞர் பெருமானும் இச்சீர்மையினை விதந்து பாடி மகிழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

இலங்கை வானொலி

20. 07. 1970

இஸ்லாமியக் கவிதைப் பண்பு III

இஸ்லாத்தின் இணையில்லா அறநெறி மாண்பினை இவ்வுலகுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன, இஸ்லாமியக் கவிதை நூல்கள். காலத்தால் அழியாதனவும் எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமானவையும்

இலக்கிய இன்பம்

ஆன இப் பண்புகள் என்றும் நீடு நின்று நிலவும் பெற்றி வாய்ந்தன. இவ்வுலக வாழ்வினுக்கேயன்றி மன்பதையின் மறுவுலக வாழ்வினுக்கும் இவை வழி காட்டுவனவாம்.

இத்தகைய இஸ்லாமியப் பண்பே இஸ்லாமியக் கவிதைகளின் செவ்விய உயிர் நாடியாய் நின்று நிலவுகின்றது.

இம்மையின்பத்தினை நிலையெனக் கருதி அவாவுற்று அதன்கண் மயங்கித் திளைத்தல் இஸ்லாமியப் பண்பன்று இவ்வின்பங்கள் யாவற்றையும் குறைவறப் பெற்றிருந்த போதினும் அவற்றின் மீது பற்றற்ற உள்ளத்தினோடு புளியம் பழமோடு தோடெனப் பொருந்தும் வாழ்வினை மேற்கொள்வோரே மேலோர் ஆவர். இறைவன் அளித்த செல்வங்களுக்காக அவனைப் புகழ்ந்து நன்றி பாராட்டுவர் அன்னார். அச் செல்வங்கள் அவனுடையனவேயன்றித் தம்முடையன எனத் தருக்குதல் அவர் கூறில்லை.

‘யான்எனது என்னும் செருக்கினை அறுப்பான் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும்’ என்று பற்றற்ற வாழ்வினைத் துறவறத்தார்க்கு உரியதாக்கினார் வள்ளுவர். ஆயின் ‘இல்லற மல்லது நல்லற மன்று’ என்னும் சீரிய கொள்கையினைக் கடைப்பிடிக்கும் இஸ்லாமோ இவ்வாழ்வானுக்குரிய பண்பென்றே இதனைக் கொண்டுள்ளது.

இப் பண்பினை வழாது வாழ்ந்த செம்மல் ஒருவரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியொன்றை வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் கூறுமாற்றினைக் காண்போம்;

சுலைமான்(அலை) அவர்கள் கல்வியும் செல்வமுமாகிய இருவகைச் செல்வங்களையும் குறைவறப் பெற்ற மேலோராவார். அரசாக்கரசராய் அவர்கள் வாழ்ந்த போதினும் இறை நேசத்தில் எந்நேரமும் ஊறித் திளைத்தவர் அப்பெரியார். செல்வச் செருக்கானது தம்மை மிகைத்து விடுமோ என்பதே அவர் கொண்ட கவலையாயிருந்தது.

மாமன்னராய் விளங்கிய அம் மாநபியின் உள்ளத்தில் ஒரு பொழுது ஓர் எண்ணம் தோன்றலாயிற்று. உலகையாளும் வேந்தர்களுள்ளும் பெருநிதி படைத்த பெருஞ்செல்வர்களுள்ளும்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

தம்மினுஞ் சிறந்தோர் எவருமில்ர் என்பதே அவ்வெண்ணம். இந்த எண்ணம் மட்டும் தோன்றியதேயன்றி வேறெவ்விதத் தீமையையும் செய்திடவில்லை. இருப்பினும் இறைவன் அவர்களுக்கு அப்பொழுதே அறிவுபட்ட எண்ணினான்.

அன்று சுலைமான் (அலை) அவர்கள் தம் படைத் தளங்கள் புடைகுழ ஒரு சுற்றுப் பயணத்தை மேற் கொண்டார்கள். வழியில் ஒரு பூஞ்சோலையிலே தங்கியிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது சில எறும்புகள் அவர்களைக் காண வந்தன. அவற்றுடன் உரையாடும் அறிவையும் அவர்களுக்கு அல்லாஹ் வழங்கியிருந்தான். வந்த எறும்புகள் சுலைமான் (அலை) அவர்களுக்கு சலாம்சூறி உரையாடின. “நபியுல்லாவாகிய தாங்கள் சிறியேமாகிய யாங்கள் வாழும் இச்சோலைக்கு விருந்தினராய் வந்துள்ளீர்கள். ஆதலின் யாங்கள் தங்களுக்கு ஒரு விருந்து தந்து உபசரிக்க விழைகின்றோம்.” என அவை விண்ணப்பித்தன. வியப்படைந்த சுலைமான்(அலை) அவர்கள் “விருந்து எமக்கு மட்டுமோ? அல்லது எம்முடன் வந்த அரசியற் சுற்றம் ஆட்பெரும் படைகள் அனைத்துக்குமோ?” என வினாவினார்கள். “அனைவருக்குமே” என்று எறும்புகள் கூறின. நபிகளும் நன்கெனச் சம்மதித்தனர். அவ்வளவில்,

“அறுசுவைக் கறி சருக்கரை பருப்பு நெய் அரிசி

கறை அிகற்றிய உப்புடன் உபகரணங்கள்

அறுவ வர்க்கமும் வாயினால் எடுத்து” வந்தன. இவ்வாறு கொண்டுவந்து குவித்த பண்டங்கள் மேகமண்டலங் கடந்து வானுற ஓங்கி வளர்ந்துயர்ந்த மாமலை போலத் தோன்றின.

எறும்புகள் மீண்டும் சுலைமான் (அலை) அவர்களிடம் வந்தன. “அண்ணலே, எமக்குச் சமையற்றொழில் செய்யத் தெரியாது. தங்கள் பணியாளரைக் கொண்டு விரும்பியவாறு சமைத்து உண்பீர்களாக.” என விண்ணப்பித்தன. அவ்வாறே அவர்களும் சமைத்துண்டனர். கடல்போலப் பரந்திருந்த படைத்தளங்களும் இராஜ நாயகரும் உண்டு பசியாறிய பின்னரும் அவ்வுணவு மிஞ்சியிருந்தது.

நபியவர்கள் அதிசயக் கடலில் ஆழ்ந்தார்கள். எறும்புகளை அழைத்தார்கள். அன்போடு கேட்கலானார்கள். “நீங்களோ

இலக்கிய இன்பம்

படைப்பினங்களில் மிகச் சிறியவர்கள். அவ்வாறிருந்தும் எவ்விதக் குறைவுமில்லாது பெருவிருந்தொன்றை அளித்தீர்கள். இவ்வளவு பொருள்களையும் எங்கு எவ்வாறு தேடினீர்கள்?" என அன்போடு வினாவினார்கள்.

“இற்றைக்கு முன்று நாட்களுக்கு முன் வணிகனொருவன் தனது வணிகச் சாத்துக்களுடன் இம் மலர்ச் சோலையிற் றங்கியிருந்தான். பகற் பொழுதுக்கான உணவை அவனுடைய ஊழியர்கள் ஆக்கினார்கள். அந்நேரத்தில் யாங்கள் அவனுடைய பண்டப் பொதிகளிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டவைதாம் இவ்வுணவுப் பொருள்கள்!” என்று அவை விடை கூறின.

அப்பொழுது சுலைமான்(அலை) அவர்கள் அடைந்த வியப்புக்கோர் அளவேயில்லை. தமது ஆளுகைக்குட்பட்ட நாட்டிலே வாழும் வணிகன் அவன். ஒரு வேளைக்கு உணவு சமைக்கும் பொழுது எறும்புகள் இழுத்தெடுத்தவை இத்துணைப் பெரிய உணவுக் குவையாயின் அவன் எத்துணைப் பெருநிதி படைத்த இருநிதிக் கிழவனாயிருப்பான்! அவனுடைய வணிகக் கூட்டம் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்! அவனுடைய செல்வ வாழ்வினோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது நம் வாழ்வு அனுவினும் அற்பமேயன்றோ!

“நம் செல்வமே எவர் செல்வத்தினும் மிக்கதென எண்ணிச் செருக்கடைந்தோமே! இப்பிழையை உணர்த்தவே இறைவன் அற்ப உயிர்களாகிய எறும்புகள் வாயிலாய் நமக்கு அறிவுறுத்தினான் போலும்” என எண்ணத் தோன்றியதும் அவர்கள் இறைவனின் அச்சத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார்கள். நாம் இவ்வாறு செருக்கடைந்தமைக்காக இறைவன் என்ன வேதனையைத் தருவானோ என்னும் அச்சம் தோன்றவே சுலைமான் நபி அவர்கள் இறைவன்பால் பணிந்து மன்னிப்புக் கோரினார்கள். தரையிலே குப்புற வீழ்ந்து “சஜ்ஜுது” செய்து மனமுருகி அழுது இரங்கி இறைஞ்சினார்கள்.

“பனைத் தரும் பெரும் படைப்புகள் செய்யும் பெரும்பாவம் அனைத்தையும் பொறுத்து ஆண்டருள்வோய் என (து) அகத்தில் நனைத்த குற்றமும் பொறுத்தருள்வாய் என நகழ்த்தத் துன்ப் பெருங் கடலிடைப் புகுந் (து) இருகணிர் சொரிந்தார்.”

இங்ஙனம் இறைஞ்சுகதற்கு எத்தகைய இறையச்சமும் பக்தியும் அப் புனித மாதவரின் உள்ளத்திற் குடி புகுந்து உறைந்திருத்தல் வேண்டும். இவ்வுலகப் பற்றையே பெரிதெனக்கொண்டு யான் எனது என்னுஞ் செருக்கில் முழுகிய ஒருவனுக்கு இவ்விதமாய்ச் சிந்தைத் தெளிவு தோன்றுமா?

உலக இன்பங்களின் மத்தியில் வாழ்ந்த போதினும் அவற்றைத் துச்சமென எண்ணி அகந்தையை அறுத்து இறைவன்பால் கொழுவிய உள்ளத்தினோடு வாழவேண்டுமென்னும் சிறந்த குறிக்கோளுக்குக் கவிஞர் காட்டிய சிறந்த எடுத்துக்காட்டினைப் பார்த்தீர்கள்.

இறைவன் அருளுக்கு அருகராய் விளங்கும் பெரியோர்கள் சிறியதொரு பிழையினை மனத்தால் நினைத்தாற் கூட அவன் அப்பொழுதே அவர்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்துவான். ஏனெனில் அழிவில்லாத நற்பேறுகளை அவர்களுக்கு அடுத்து வரும் உலகில் அருளுதற்கென அவன் சித்தம் செய்துள்ளமையாலாம்.

ஆயின், கயவர்களோ பெரும் பாவங்களை நாள்தோறும் செய்கின்றனர். மழைத் துளிகளையும் மண்ணையும் வான்மீன் கணங்களையும் எண்ணிக் கணக்கிட்டாலும் இவர்கள் செய்யும் பாதகங்களை எண்ணுதல் சாலாது. இருப்பினும் நல்லார் பொல்லார் எல் லார்க்கும் அருளும் கருணாகரனாகிய இறைவன் இவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வுலகிற் பெருவாழ்வினை நல்குகிறான். ஆயின் இவர்கட்கு மறுவுலகிலே எல்லையற்ற பெரு வேதனையினை அவன் சித்தஞ் செய்துள்ளான்.

இத்தகைய சிறந்த இஸ்லாமியப் போதனைகளை வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் இச் சரிதை கூறுமுகத்தான் இனிதெடுத்து விளக்குகின்றார்.

“வனைய மேலவர் அனுவினுஞ் சிறுபிழை மனத்தில்
நினையும் அத்தினமே துயர் புரிவான் நெடியோன்
அனையதே தெனில் அழிவிலாப் பதவி வாழ் (வு) அவர்க்கு
வினையும் மாற்றி யீந்திட அருள் வைத்தாளள் விதமே”

“மழையை மண்ணை வான்மின்களை மதிக்கீனும் மதியாப்
பிழைகள் செய்யினும் பாதகர்க் (கு) உலகினில் பெருவாழ்வு
கிழவிலா தருள்வான் கொடுந் தீவினை எய்த
அழிவிலா நரகத்தினில் அவர் கிடந் (து) அலற”

நுண்மாண் நுழைபுலம் வாய்ந்த முஸ்லிம் பெருங்
கவிஞர்களுடன் நாம் கலந்து பயில்வதால் இஸ்லாமியச் செந்நெறிப்
பண்புகளை அவர்தம் கவிதைகளில் நுகர்ந்து நல்வழிக் கண் நடந்து
கடைத்தேறுவதுடன் செந்தமிழின்பத்தையும் உண்டு மகிழல் சாலும்.

27. 07. 1970

இலங்கை வானொலி

முஸ்லீம் புலவர்களின் கவிதைத் திறமை I

‘இராஜநாயகம்’ காப்பியத்தை இயற்றியவர் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர். அக் கவிஞர் கோமானின் கவிதைத்திறமைக்குச் சான்றாக அவர் கூறும் சில உவமை நயங்களை நாம் ஆராய்வோம்.

தாவுத் (அலை) அவர்கள், ஒரு நாட்டின் அரசராய் இருந்தார்கள். தங்களுக்குப்பின் அரச பதவியை யாருக்கு அளிப்பது என்பது அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சனையாயிற்று. அவர்களுக்குப் பதினேழு புதல்வர்கள் இருந்தனர்.

இறைவன் ஹக்கு சுபஹானஹுத்தஆலா, ஜிபரீல் (அலை) என்னும் வானவர் வாயிலாகப் பன்னிரண்டு வினாக்களை தாவுது நபிக்கு (அலை) அனுப்பியிருந்தான். இப் பன்னிரு வினாக்களுக்கும் விடை பகர்கின்றவரே அரச பதவிக்கு உரிமையுடையவர் ஆவார்.

தாவுத் நபியின் (அலை) மூத்த குமாரர் பதினாறு பேரும் இவ் வினாக்களுக்கு விடையளிக்க முடியாதவர் ஆயினர். இளையவராகிய சுலைமான் (அலை) அவர்கள் அப்பொழுது பதின்மூன்று வயதேயுடைய சிறுவராய் இருந்தபடியால் இப் போட்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆயினும் இறுதியாக அவர்களே

இவற்றுக்கு சரியான விடைகளைக் கூறினார்கள். சுலைமான் (அலை) அவர்களுக்கே அரசு உரியது எனத் தீர்மானிக்க வேண்டிய வேளையில் சகோதரர் பதினாறுபேரும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டனர். தாங்கள் கூறும் ஒரு பரீட்சையில் தேறுவோருக்கே அரசு உரியதாதல் வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறினர். அவர்கள் கொண்ட மன முரண்பாட்டுக்கு ஓர் உவமை கூறுகின்றார் எண்ணக் களஞ்சியப் புலவர்.

ஒட்டகத்தின் முதுகு பல வளைவுகளையும் கூனலையும் உடையதாய் இருக்கிறது அல்லவா? அந்தக் கூனலை எவராலும் திருத்த முடியுமா? திருத்த முடியாது. அவ்வாறே இவர்களும் திருத்த முடியாத மனத்தையுடையவர்கள் என்கின்றார் கவிஞர். எவ்வளவு பொருத்தமான உவமை! அந்த நாட்டில் வாழும் மிருகமாகிய ஒட்டகத்தையே அவர்களுக்கு உவமையாக்கினார்.

‘ஒட்டகங்களுக்குரிய கூன் என முரண் ஒழியாது எட்டகம் கொளும் அவர்கள்’ என்று அவர்களின் தன்மையை எவ்வளவு அழகாகச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றார் பாருங்கள்! அச் சகோதரர்கள் கூறிய பரீட்சை என்னவென்று பார்ப்போம்:

அரசியலுக்கு உரிமைகோரும் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கம்பு கொண்டு வருதல் வேண்டும். அது பட்ட கம்பாக இருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு கம்பிலும் அதற்கு உரியவரின் பெயர் பொறிக்கப்படுதல் வேண்டும். எல்லாக் கம்புகளையும் ஓர் அறையில் வைத்துப் பூட்டிக் காவல் புரிதல் வேண்டும். அடுத்தநாட் காலையில் கதவைத் திறந்து பார்க்கும்போது எவருடைய கம்பு தளிர்விட்டுத் தழைத்துள்ளதோ அவருக்கே அரசு உரிமையாதல் வேண்டும்.

இந்தப் பரீட்சைக்கு அனைவரும் சம்மதித்தார்கள். நபி தாவுத் (அலை)யும் ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வாறே செய்ய உத்தரவிட்டார்கள்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையில் யாருடைய கம்பு தழைத்துள்ளது என்பதைப் பார்ப்பதற்காக அரசு சபையே திரண்டு வந்தது. உடன் பிறந்தார் பதினாறு பேர்களின் கம்புகளும் அவற்றை வைத்த போதுள்ள ஈரமுங் காய்ந்து வற்றி உலர்ந்து போய்க் கிடந்தன. அதற்கு ஓர் உவமை கூறவந்தார் கவிஞர். பொய்யுடையவர்களின் முகங்கள்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர்

கறுத்து வெளிறிப் போதல் போலப் பொய்யர்களாகிய இவர்களின் கம்புகளும் ஈரமற்று உலர்ந்து போயினவாம். வண்ணக் களஞ்சியனார் கூறுங் கவிதையைக் கேளுங்கள்;

**“மெய்த்த நாயக நய்யோடு திறந்துமேற் பார்க்கின்
கைத்த சோதரர் பன்னு வோர்கழிஞ்ஞமே
வைத்த போதுள பசுமையும் அகன்றுஅற வற்றிப்
பொய்த்து னோர்முகம் கறுத்திட வெளிறல்போன்றனவே”**

என்று அந்நிகழ்ச்சிக்குத் தம்முடைய உவமையை இங்குகூறி மகிழ்கின்றார் கவிஞர். எம்மையும் வியப்பிலும் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்துகின்றார்.

இனி, சுலைமான் (அலை) அவர்களின் பெயர் பொறிக்கப்பட்ட கழியைப் பார்ப்போம். அந்தக் கம்பு ஆணிவேருன்றி அழகுறத் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பொலிவற்றுத் தேன்களியுஞ் சொரிந்து திகழ்ந்தது. இதனைப் புலவர் தமக்கேயுரிய உவமை நயங்களுடன் கூறும் அழகைப் பார்ப்போம். அது வேருன்றி நிலைத்த தன்மைக்கு நற்றவம் புரியும் ஞான மேதையின் மகிழ்ச்சி வாய்ந்த உள்ளத்து உறுதியை உவமிக்கின்றார் கவிஞர். ‘உகவை நற்றவர் நிலையென ஆணிவேருன்றி’ என்று அதன் உறுதியான நிலையைச் சித்திரிக்கின்றார்.

அந்தக் கம்பு தழைத்துக் கிளைத்த தன்மைக்கு உவமானம் கூறப்போந்தார் கவிஞர். பட்டு உலர்ந்த பாழ் நிலையிலிருந்து விடுபட்டு அக்கம்பு தழைத்தது அல்லவா? அது எதனைப் போலிருக்கின்றது என்றால், தவறுகளை நீக்கி நன்னெறியைக் கடைபிடித்து ஒழுகும் நன்மக்களின் நிலையைப் போல் - அவர்கள் நன்கு செழித்து நன்மை பெற்று உயரும் நன்னிலையைப் போல் - இந்தப் பட்ட கம்பும் தழைத்துச் செழித்தது. ‘தவறகற்றி நன்னெறிச் செல்வோர் நிலையெனத் தழைத்தே’ என்று அவர் கூறும் உவமானம் எத்துணைச் சிறந்ததாக இருக்கின்றது பாருங்கள்!

அந்தக் கம்பு அவ்விதம் தழைத்து மெல்லிய இதழ்களை உடைய மலர்கள் பல மலர்ந்து மணம் பரப்பியது. அம்மலர்களின் மென்மைக்கும் நறுமணத்துக்கும் கவிஞர் கூறும் கவின் வாய்ந்த உவமையைக் கேளுங்கள்.

இலக்கிய இன்பம்

நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமும் மென்மைத் தன்மையும் வாய்ந்த அறிவின் முதிர்ந்த ஆன்றோர்களின் ஒழுக்கமும் சிறப்பும் எங்கும் புகழ்பரப்பி யாவராலும் மகிழ்ந்து வரவேற்றுப் புகழப்படுகின்றன அல்லவா? அதனைப் போன்று நன்மனம் பரப்புகின்ற மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த இதழ்களையுடைய மலர்கள் என்று மிகவும் சிறந்த அரிய ஓர் உவமையைக் கூறுகின்றார் கவிஞர்.

**“உணர்ந்த மேலவர் ஒழுக்கமும் சீரும் ஒத்திருப்ப
மணங் குலாவிய மெல்லிதழ் அலர் பல மலர்ந்தே”**
என்று இதனைச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்துள்ளார்.

கனியாத காயின் வன்தன்மைக்கு அவர் உவமானம் கூற, இணக்கமற்றவர்களின் மனத்தை எடுத்துக் கொண்டார். நம்முடன் இணக்கமானவர்களாய்த் தோற்றும் சிலர் உண்மையில் மனம் கனிந்து இணங்கி ஒத்து நடப்பதில்லை இணங்கியும் இணங்காதவர்களான அவர்களின் மனத்தைப்போல இருக்கின்றன காய்கள்.

அந்தக் கம்பு தந்த கனியின் இனிமைக்கும் உவமானம் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:-

நற்பண்புகளை எடுத்துக்கூறும் இனிய அறிவு நூல்கள் கவிஞருக்கு இனிமையின் எல்லையாக - சிகரமாக - தோற்றுகின்றன. பண்புடையவர்களின் நட்புக்கு நூலின் இனிமையைத்தானே வள்ளுவரும் ஒப்பிட்டார்.

**“நவில் தொறும் நூல்தயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”** என்றார் - அல்லவா வள்ளுவர். அந்த இனிமையை ஈண்டு கனியின் இனிமைக்கு ஒப்பிட்டு உள்ளம் கனிக்கின்றார் - கனிக்கின்றார் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர். அவர் கூறும் கவிதையைப் பார்ப்போம்:-

**“உணர்ந்த மேலவர் ஒழுக்கமும் சீரும் ஒத்திருப்ப
மணங் குலாவிய மெல்லிதழ் அலர்பல மலர்ந்தே
கிணங்கியும் கிணங்கார் மனம் நிகர்த்த காய்சன்றே
குணங்கொள் நூலென கினிய செந்தேன் கனிகொடுத்தே”**

என்னும் செய்யுள் இவ்வுவமைகள் செறிந்த அமுதமுறும் அருந்தமிழ்க் கவிதையாகும்.

தாம் கூறும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளோடு பல பொது நீதிகளை எடுத்துக்கூறி விளக்குதலில் ஆசிரியர் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர்கைதேர்ந்தவர். மேற்கூறிய நிகழ்ச்சியினோடு பொருத்தி விதியின் வலிமையை வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி தோன்றுமாறு ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

ஒரு கடலிலேதான் முத்துக்களெல்லாம் பிறக்கின்றன. ஆயினும், அவை முழுவதும் ஆணிமுத்துக்களாய் இலங்க முடியுமா? ஓர் அன்னையின் வயிற்றிலே பிறந்த மக்களெல்லாரும் உத்தமர்களாய், உலகாவோராய் உயர்வு பெற்று விளங்க முடியுமா? அவரவருக்கும் அமைக்கப்பட்ட ஊழ் விதியின் படியே யாவும் நிகழுமெனக் கூறுகின்றார். அவர் கூறும் கவிதையைக் கேளுங்கள்:-

“முத்தெலா மொரு கடலீடைப் பிறப்பினும் முழுகும்
பத்தியா யொளிர் ஆணிமுத்தாவதோ பரிந்து
சுத்த ஓர் அ(ன்)னைபெறுகினும் சோதரர் எனும்
உத்தமாதபராவரோ ஊழ்விதி யொழிந்தே”

என்று கவிஞர் வினாவுகின்றார். தாவுத் நபியின் மக்களாய் அனைவரும் இருந்தாலும், ஆணிமுத்தைப் போலச் சிறந்து விளங்குந்திறம் சுலைமான் (அலை) ஒருவருக்கே அருளப்பட்டது என்பதனை இதனால் விளக்கினார்.

சகோதரர்கள் சுலைமான் (அலை) அவர்களின் புகழைக் குறைக்கச் செய்த முயற்சிகள் பலவும் தோல்வியடைந்ததாக மேலோர்களின் புகழைக் குன்றச் செய்தல் இயலாது என்பதை வலியுறுத்தற்காகக் கவிஞர் கூறும் அழகிய உவமையைக் கேளுங்கள்:-

“பொங்கி எரியும் நெருப்பைக் கற்பூரத்தைக் கொண்டு அணைத்தல் இயலுமா? கற்பூரத்தை அக்கினியில் இருந்தோறும் அது மேலும் சுவாலித்து எரியுமேயன்றி அணையாது. அங்ஙனமே இறையருள் வாய்ந்த பெரியோர்களுக்கு இழைக்கப்படும் தீங்குகளும் அவர்களின் புகழை வளர்க்குமேயன்றிக் குறைக்கமாட்டா” என்று இலக்கிய இன்பம்

இனிய இயற்கையோடிணைந்த உவமானத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

“பொங்குமக்கினி பெருங் கருப்பூரத்தான் மறைக்கின்
மங்குமோ மிகவும் பெரிதாய் வளராதோ
எங்குமாம் கிறையருளோர்க் கெவர்செயு மிடறும்
தங்கு சீர்த்தயைக் கொடுப்பதல்லால் அடம் தருளோ”

என்று வினாவி இறையருள் பெற்ற பெரியோரின் சிறப்பை இனிமைமீதார விளக்குகின்றார்.

இவ்வாறு, முஸ்லிம் கவிஞர்களின் கவிதைத் திறம் நுணுகி ஆராயுங்கால் “பயில்தொறும் நூல்நயம் போலும்” என்னும் உவமைக்கு ஏற்ற சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாய் இலங்கித் தமிழிலக்கியப் பரப்பை அழகுபெறச் செய்து மிளர்கின்றன.

இலங்கை வானொலி

முஸ்லிம் புலவர்களின் கவிதைத் திறமை II

முஸ்லிம் புலவர்களுள் சிறந்த முதலிடத்தைப் பெறுபவர் உமறுப்புலவர். நபிகளாரின் சரிதையைக் கூறும் சீராப்புராணம் அவரியற்றிய பெருங்காப்பியமாகும். அக் காப்பியத்துள் உமறுப் புலவர் கூறும் உவமை நயங்களுட் சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

இலக்கியங்களுட் காணப்படும் அணிவகைகளுட் சிறந்தது உவமையணியாகும். உமறுப் புலவர் தாமெடுத்துக் கொண்ட பொருளை விளக்குதற்குக் கையாளும் உவமைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்து ஈடும் இணையுமற்று விளங்குகின்றன.

நபிகள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் திருமக்கமா நகரத்திலே இஸ்லாமியப் பிரசாரஞ் செய்துவந்த அந்த ஆதி காலத்துக்கு எம்மைக் கவிஞர் அழைக்கின்றார். அப் பெருமானாரின் வன்மைமிக்க பிரசாரத்தாலும், வாக்குச் சாதாரியத்தாலும் இஸ்லாம் கொடி படர்ந்தேறுகின்றது. இதனைக்கண்டு மக்கமா நகரத்தின் தலைவர்களான குறைசிக் குலக் கோமான்கள் கலக்கம் அடைகின்றனர். பெருமானாரின் பிரசாரத்தை முறியடிக்கவும் அவர்களின் புதிய மார்க்கத்தை முளையிலே கிள்ளியெறியவும்

அவர்கள் முயல்கின்றனர். வள்ளலாரிடம் நேரிற் சென்று தூது பேசவும், வாதுபுரியவும் வல்ல தூதுவன் ஒருவனை அனுப்புகின்றனர்.

தூதுவனுக்குரிய கடமைகளை நன்கு அறிந்த அறிஞனும் காலமும் இடமும் தேர்ந்து உரையாடவல்ல நாவலனுமாகிய உத்துபா என்பவனைத் தூது அனுப்புகின்றனர்.

“யான் முகம்மதிடம் சென்று விவாதித்து, அவர் கூறும் சொற்களை வைத்துக் கொண்டே அவர் கூறும் புதிய வேத வழிகள் அனைத்தையும் பொய் என்று நிறுவுவேன். வாதத்தில் அவரைத் தோற்கடிப்பேன். நாம் வணங்கும் ‘ஹபல்’ என்னும் திருவுருவத் தம்பிரானே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை அந்த முகம்மதுவும் ஏற்குமாறு செய்வேன்” என்று குளுரைபகர்ந்து வாய்மதம் பேசி எழுந்து வருகின்றான் உத்துபா. இரண்டு கால்களுமில்லாத முடவன் சூரியனை அதன் முன்னாக ஒடிச்சென்று தடைப்படுத்துவேனென்று சொல்லும் தன்மையைப் போல இருந்தது உத்துபா என்பவன் நபிமுகம்மது (ஸல்) அவர்களை நோக்கிச் சென்றது என்று அவன் புறப்பட்டமைக்கு அழகிய அற்புதமான உவமையொன்று கூறுகின்றார் உமறுப் புலவர்.

“அவன் போகும் நோக்கம் நிறைவேறாது. அண்ணலாரின் திருமுன்னால் வாது புரிய இயலாது”, என்பதனைத் தெளிவாய் விளக்கிடும் அரிய உவமையை அள்ளி வீசுகின்றார். அவர் கூறும் உவமையைக் கேளுங்கள்;

ஒவ்வொரு நாளும் சூரியன் கிழக்கில் உதிக்கின்றான். மேற்கில் மறைகின்றான். ஒரு நாளாவது அவன் இச் செயலில் தவறுவதில்லை. அச் சூரியனை வழிமறித்து அவனுடைய பயணத்தைத் தடுக்க ஒருவன் எண்ணினால் அது நிறைவேறுமா? அவனைவிட முட்டாள் யார்தான் உண்டு? சாதாரண மனிதன் ஒருவனே எண்ணமுடியாத இச் செயலை இரண்டு காலும் வழங்காத முடவன் ஒருவன் எண்ணிச் சூரியனைத் தடுத்து நிறுத்தத் துணிந்து புறப்பட்டால் எவ்வாறுிருக்கும்?

இத்தகைய மதிகேடனாக - முழுமகனாக - உத்துபாவைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார் கவிஞர். இருகாலும் வழங்காத முடவனாக அவனை எழுதிக் காட்டுகின்றார். தனது பயணத்தில் ஒருகாலும் தவறாத எவராலும் தடுத்து நிறுத்த நினைக்கவும் முடியாத சூரியனாக

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

நபிகளாரை உவமித்து மகிழ்கின்றார். அவர் கூறும் செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

“ஒருகாலும் தறுகாது குணக் கெழுந்து
குடக்கோடற் குறும் வெவ் யோனை
குருகாலும் வழங்காதான் முன்னோடி
மறப்பெனனும் கியற்கை போல்
கிருகாலும் மலர்வாவி புடைகுழும்
மக்கநகர்க் குரீசில் தன்பால்
பொருகாலக் கதிரிலைவேல் வலனிலங்க
விரைவினோடும் புறப்பட் டானே”

என்பது உத்துபா புறப்பட்ட தன்மையை உமறுப் புலவர் வருணிக்குஞ் செய்யுளாகும்.

இரண்டு காலும் வழங்காத முடவன் என்று அவனைக் குறிப்பிட்டமை நகைச்சுவை ததும்பும் ஓர் உவமையாகும். அந்த முடவன் மிகவும் விரைவினோடும் புறப்பட்டான் என்று கூறுவது அவனை மேலும் சிரிப்புக்குள்ளாக்கி விட்டது. அவனை மேலும் பரிகசிப்புக்கு உள்ளாக்க எண்ணினார் கவிஞர். “வேலாயுதத்தையும் தாங்கிக் கொண்டல்லவா போகின்றான் அவன்” என்று கூறுகின்றார். வேறு ஆயுதத்தைக் கூறாமல் வேலாயுதத்தைக் கூறுவதிலும் சிறப்பும் பொருளும் உண்டு. வேல் அரசனுக்குரிய ஆயுதம், சிறப்பு ஆயுதம். கேடுகெட்ட இந்த உத்துபா சும்மா போகாமல் அரசர்கள் ஏந்தும் வேலாயுதத்தையுமல்லவா வலது கையில் தாங்கிக்கொண்டு போகின்றான்! அந்த வேல் பிரகாசித்துக் கொண்டும் செல்கின்றதே, என்றெல்லாம் அவனுடைய போக்கைச் சிரிப்புக்கு இடமாக்கிவிட்டார். விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம் கட்டிய பிரகல்பதியை நினைவூட்டும் அழகிய உவமை. இஃது எவ்வளவு நகைச்சுவை வாய்ந்த உவமையாய் விளங்குகிறது பார்த்தீர்களா?

இனி, இவ்வாறு ஆரவாரத்துடன் சென்ற உத்துபாவை நபிகளார் (ஸல்) வரவேற்றார்கள். தங்கள் உயிரையை திருத் தோழர்களின் மத்தியில் அமரச் செய்து அருமை செய்தார்கள். “சூரியனை மறிப்பதற்கு வந்த முடவன்” என்று உவமை கூறினாரல்லவா? மீண்டும் நகுலுல்லாவைச் சூரியனாகவே காட்டுகின்றார்.

இலக்கிய இன்பம்

“உருட்டு வார் திரைக் கடலின் ஓடிச் சோர்ந்து
 கத்துவால் வளைத் தரளம் கதிர்க்கு வார்ந்தொழுது
 மணிக் கடலினாப்பண் வைத்து வாழ்ந் தெழுங்கதிர்
 போற் கதிர் கான்ற முகம்மது” என்று அவர்களை அதிக
 பக்திப் பரவசத்துடன் வருணிக்கின்றார். அத்தகைய சூரியனுக்கு
 முன்னர் உத்துபா அமர்ந்து உரையாடுகின்றான். சாமம், பேதம்,
 தானம், தண்டம் என்னும் நால்வகை உபாயங்களையும் சாங்கோ
 பாங்கமாக எடுத்தாளுகின்றான் வாசாம கோசரமாகப் பேசிக்கொண்டே
 போகின்றான்.

உத்துபா அச்சமின்றி உரைத்தவற்றை எல்லாம், முச்சகமும்
 போற்றும் முகம்மதுர் நகுலுல்லா பொறுமையுடன் கேட்டார்கள். முன்
 வேதங்களைப் போற்றிய உத்துபாவின் கூற்றுகளுக்குரிய வேத
 ஆதாரங்களை எடுத்துக் கூறுமாறு கேட்டார்கள். அவன் நாவன்மை
 மிக்க நாவலன் அல்லவா? அவன் சாதாரியமாக விடை கூறினான்
 பழைய மறை மொழிகள் யாவரும் அறிந்த உண்மைகள் தாம். நீர்
 தாம் உமது புதுமறையை நான் கேட்குமாறு கூறுதல் வேண்டும்
 என்று கூறிவிட்டான் அவன்.

எனவே, நகுலுல்லா அவர்கள் அமுதமுறும் திருமறையிலிருந்து
 எடுத்து ஓதி விளக்கினார்கள். அவற்றின் உபநிடதப் பொருள்கள்
 அனைத்தையும் விரித்தும் தொகுத்தும் விளக்கினார்கள்.
 நகுலுல்லாவின் மீதும் அவர்கள் ஓதிக் காட்டிய திருமறை
 வாக்கியங்கள் மீதும் அளவற்ற பக்திப் பெருங்காதல் கொண்ட உமறுப்
 புலவர் உணர்ச்சி பொங்கிப் பிரவாகிக்கக் கூறியருளும் செய்யுளைக்
 கேளுங்கள்;

“ஆததனை உளத் திருத்தி பீகமிலெனும்
 உரை திருத்தி அமுதமுறும்
 வேதம் எனும் புறக்கானில் ஒருகூறத்து
 எடுத் தோதி வீர்வதாகப்
 போதமுறும் உபநிடதப் பொருளனைத்தும்
 தொகுத்துரைத்தார் பொருவிலாத
 சீதரவொண் கவிகை நழல் தனில் உலகம்
 புரந்தளிக்கும் செவ்வியோரே”

என்று அந்நிகழ்ச்சியை ஆராத காதலுடன் எடுத்தப் போற்றிப் பரவசமடைகின்றார் கவிஞர்.

அண்ணலாரின் அமுதமுறும் மறை மொழியை -
எதிர்வாக்கில்லாத் திருவாக்கை - மறுத்துரைக்க வேண்டிய கடமை
உத்துபாவுக்கு வந்தது. அவன் என்ன செய்வான், பாவம்! ‘சொல்லுக
சொல்லை பிற்தோர்சொல் அச்சொல்லை வெல்லுஞ்சொல் கின்மை அறிந்து’
என்பதற்கிசைய ஆராய்ந்து கூறிய அமுதமொழிகள் அல்லவா அவை!

சூரியனுக்கு முன்னர் இருள் நிற்குமா? இவ்விடத்தில்
மீண்டுமோர் இனிய உவமையை உமறுப் புலவர் கூறுகின்றார். ‘கிரவீ
எனும் கலிமாவில் குபீர்த் திமீரம் அடர்த் தெறியும் கிறகுலுல்லா’ என்று
அவர்களை மீண்டும் வாயாரப் போற்றுகின்றார்.

வேத மந்திரமாகிய கலிமா என்னும் சூரியனைக் கொண்டு நிராகரித்தல்
ஆகிய குபீர் என்னும் இருளைத் துரத்தி ஓட்டும் நபிகள் பெருமானார்
என்று உவமை கற்பிக்குந் திறந்தான் இவ்விடத்தில் எவ்வளவு
பொருத்தமாய் அமைந்துள்ளது!

றகுலுல்லா உரைத்த மறை மொழிப் பொருளைக் கேட்டு
அதிசயத்துள் ஆழ்ந்துவிட்டான் உத்துபா. அவனுக்குச் சொற்களே
வரவில்லை. எதிர் வார்த்தை உரைக்க இயலாமல் ஊமையன்
ஆய்விட்டான். மதி மயங்கினான். உள்ளம் உருகினான். உடலும்
குன்றினான். அவனுடைய நிலையைக் கவிஞர் அழகிய
உவமையொன்றால் விளக்குகின்றார்.

பெரிய மலைச் சாரலில் வாழும் ஆண்சிங்கத்தை நேரிற்
சந்தித்த ஆடு எவ்வாறு மனம் பதறுமோ அவ்வாறு பதறிப் பேதலித்தான்
உத்துபா.

“பெருவரையின் மடங்கலெதிர் வரையாடு

நகர்வதெனப் பேதுற்றானே” என்று அவனது நிலையைச்
சித்திரிக்கின்றார் புலவர்.

இந்த முகம்மது கூறிய இவ் வாக்கியங்கள் இவருடைய
நாவிலிருந்து இவரது சொந்தக் கற்பனையாக வெளிவரவில்லை.

இலக்கிய இன்பம்

இறைவனிடமிருந்து அமரரால் கொண்டு வந்து அருள்ப்பட்டவையே அவை எனத் தன் இதயத்தில் உணர்ந்தான். நபிகளாரின் செந்தாமரை நிகர்த்த திருமுகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் நாணம் அடைந்தான். ஒன்றும் கூற முடியாத விலங்கைப் போல அவனது நிலைமை ஆயிற்று.

திறமையும் வலிமையும் அறிவும் அகன்ற நெஞ்சத்தோடு நெடு முச்செறிந்தான். சஞ்சலத்தால் தியங்கி வாடிக் குலை குலைந்து விரைவிற்போனான். விரைவினொடு புறப்பட்டு வந்தது போலவே “விரைவிற்போனான்” என்று மிகவும் திறமையாகச் சதுரப்பாட்டுடன் வருணிக்கின்றார் கவிஞர்.

இலங்கை வானொலி

முஸ்லிம் பெரும் புலவர்கள்

புலவர் நாயகம்

ஷெய்கு அப்துல் காதீர் நயினார் லெப்பை ஆலிம்

பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகள் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலம் எனக் கூற்றுகூரியனவாகும். இக்காலத்துப் புலவர்களுள், காயல் மாநகர் தந்த நாயகப் புலவராகிய ஷெய்கு அப்துல் காதீர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள் குன்றினில் இட்ட தீபமாய்ப் பேரொளி வீசிப் பிரகாசிக்கின்றார். முஸ்லிம் புலவர்களேயன்றி அவர் காலத்து வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களும் அவர் மாட்டுப் பெருமதிப்பும் பேரன்புங் கொண்டு தோழமை பூண்டு வாழ்ந்து வந்தனர்.

தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் எங்ஙனம் துறைபோகிய வித்தகராய் விளங்கினாரோ அங்ஙனமே அறபு மொழியிலும் இஸ்லாமியக் கலை ஞானங்களிலும் அவர் கரை கடந்த விற்பன்னராய் விளங்கினார். ஏனைய புலவர் பலருக்கு இல்லாத பெருஞ் சிறப்பு இது.

அவர் பெருங் காப்பியங்கள் பல பாடியவர்; சிறு காப்பியங்கள் பிரபந்தங்களைத் தந்தவர்; நாற்கவி பாடிய நாயகப் புலவர்; முத்தமிழ் வித்தகர்; வடமொழிப் பண்டிதர்; அறபு மொழிப் பேரறிஞர்; பதினாறு அவதானஞ் செய்த சோடசாவதானி; பழம் பெருநூல்களின் இலக்கிய இன்பம்

பதிப்பாசிரியர்; உரையாசிரியர்; ஆராய்ச்சி வல்லுநர்; சித்திரக் கவிதைகள் இயற்றும் சீர்மிகு விற்பன்னர்; சந்தக் கவிநாயகர்; இஸ்லாமிய சட்டக் கலா வல்லுநர்; திருக்குர்ஆனை மனனம் செய்த “ஹாபில்”; இரு தடவைகள், “ஹஜ்” யாத்திரை செய்த ஹாஜி; ஆன்மீகத் தவ சிரேட்டர்.

அவரியற்றிய நூல்கள் தமிழ்க் காப்பிய மரபுகளிற் சிறந்து விளங்குதலினோடு இஸ்லாமிய மரபுகளுக்கும் மாறுபாடின்றி இலங்குகின்றன. இரு வகை மரபிலும் சிறப்பாக இஸ்லாமியக் கலா ஞானத்திலும் அவருக்கிருந்த ஆற்றல் அவர்தம் நூல்களிற் பளிச்சிடுகின்றது என்பர் அறிஞர். அவர்தம் நூல்களிலே திருமறை வாக்கியங்களின் விளக்கத்தைக் காணலாம்; திருநபிகளின் திருவாக்கியங்களைக் காணலாம்; இஸ்லாமிய சமய தத்துவ விளக்கங்களைக் காணலாம்; இஸ்லாமிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காணலாம்.

தமிழிலக்கிய மரபு சார்ந்த சிறப்பு நூல்களையும் அவர் பாடியுள்ளார். புறப் பொருள் துறைகளை மட்டுமன்றி அகப்பொருள் இலக்கியங்களையும் ஆக்கியுள்ளார். அவர் இயற்றியுள்ள திரு மக்காக் கலம்பகத்துள் பல அகப்பொருள் துறைகள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. பல வகைச் செய்யுள்களும் விரவிவர அந்தாதித் தொடையால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது மக்காக் கலம்பகம். அது சொல்லணியும் பொருளணியும் மிகுதியும் கொண்டு பொலிந்து விளங்குகின்றது. கலம்பக இலக்கணப்படித் தேவர்க்குப் பாடுதற்கென வரையறுக்கப்பட்ட நூறு செய்யுள்களாற் பாடப்பட்டது. அந்நூலில் வரும் ஒரு செய்யுளின் சிறப்பை இங்கு பார்ப்போம்.

திரு மக்காக் கலம்பகத்தின் நூலுடைத் தலைவர் நபிகள் எம் கோமானார் ஆவர். தம்மைக் காதலியாகவும் பெருமானாரைக் காதலராகவும் கவிஞர் கற்பனை செய்கின்றார். கவிஞர் அப் பெருமானார் மீது கொண்ட பக்திப் பெருங் காதலின் உச்ச நிலையாய் விளங்குகின்றது இது.

காதலிக்கும் காதலன் மீது அளவற்ற மையல். அவள் கொண்டது ஒரு தலைக் காமம். “கைக்கிளை” என்று இலக்கிய வழக்கில் அதனைக் கூறுவர். தலைவன் தன்னைக் காதலிக்கின்றானா

என்பது கூட இவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால், இவளோ காதலரிடம் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தாள். இவள் காதலர் தோற்றப் பொலிவும் அழகும் மிக்கவர். அவர்தம் திருமேனியிலிருந்து கஸ்தூரிவாசம் தோன்றிப் பொங்கிப் பரிமளித்துக் காதவழி தூரம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும். தமது வெண் முத்துப் போன்ற அழகிய பற்கள் ஒரு சிறிதளவே வெளித் தோன்றுமாறு புன்னகை யூப்பார் அவர். அவர்தம் திரு மார்பகத்திலே (தேன் கொப்புளிக்கும்) குங்கும மலர்மாலை புரண்டு அசைந்து கொண்டேயிருக்கும். இவற்றைக் கற்பனையுள்ளத்திற் காண்பாள் தலைவி. அவற்றைத் தனக்கே தனி உடமையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அவளது தணியாத ஆசை.

கழி பெருங்காதலால் வாடும் தலை மகளைக் கண்டு வருந்தினாள் அவள் தோழி. காதலரிடம் வண்டு ஒன்றைத் தூது போக்கினாள். தலைவியின் காதலைத் தலைவருக்கு எடுத்துக் கூறி இசைவித்து வருமாறு அவள் வண்டுக்குக் கூறியிருந்தாள். தூது போன வண்டு மீண்டு வரத் தாமதமாயிற்று. தலைவியால் அத் தாமதத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. தூது சென்ற வண்டு மீண்டு வராமைக்குரிய காரணத்தைக் கற்பனை செய்து பார்க்கின்றாள்.

காதலரின் அழகிய தோற்றப் பொலிவு அவளுக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த அழகு வெள்ளத்தைத் தான்மட்டுமே தன் கண்களாற் பருகி மகிழ வேண்டுமென்பது அவளது ஆசை. ஆனால், மக்கமா நகரத்திலே அவ் வள்ளலார் பவனி வரும்போது அந் நகரத்து மங்கையரெல்லாம் கூடி நின்று, அவரின் அழகைக் கண்டு மகிழ்வதாய் எண்ணினாள். காதற் பொறாமையால் வந்த எண்ணம் அது. அவ்வாறு மகிழும் மங்கையரின் கண்கள் அழகிய வண்டுகளைப் போல அவளுக்குத் தோற்றமளிக்கின்றன. உடனே தூது போக்கிய வண்டு திரும்பி வராமைக்குரிய காரணம் அவளுக்குப் புலனாகின்றது. “இம்மங்கையரின் கண்களைக் கண்டு இவை பெண் வண்டுகள் என எண்ணிக் காதல் கொண்டு மருண்டு அவற்றையே சுற்றிக் கொண்டு திரிகின்றதோ நீ தூது போக்கிய வண்டு?” என்று தோழியைக் கற்பனை நயந் தோன்றக் கேட்கின்றாள். மேலும் அவள் கற்பனையைப் பாருங்கள்.

காதலராகிய நபிகளாரின் திருமேனியிலிருந்து கஸ்தூரி மணம் தோன்றிக் காதவழி தூரம் கமழும் அல்லவா? அதனால் நானா

திசையிலும் பூத்திருக்கும் அழகிய மலர்களெல்லாம் தமக்குரிய மணங்களையெல்லாம் இழந்து கஸ்தூரி மணமே கமழ்ந்து கொண்டிருக்குமாம். இந்தப் பரிமளத்தால் மயங்கிய வண்டு அம்மலர்களின் மீது மோகங் கொண்டு அவற்றுடன் முயங்கிக் கிடக்கின்றதோ? என்று தோழியை வினவுகின்றாள் தலைவி.

அமுதத் திரு வசனங்களைப் பேசும் எனது காதலர் தம் திருவாயில் அமைந்துள்ள வெள்ளிய ஆணி முத்துப் போன்ற பற்கள் ஒரு சிறிதளவு தோன்றிப் பேரொளி வீசும் படியாகப் புன்முறுவல் பூப்பவர் அல்லவா தோழி! அப் பிரகாசப் புன்னகையைக் கண்டு மூழ்கி மயங்கி மூர்ச்சையுற்று விட்டதோ நீ அனுப்பிய வண்டு?

சண்டப் பிரசண்ட வித்துவான் ஜவாதுப் புலவர்.

“மன்னனும் மாசறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன் - மன்னற்குத்
தன்தேச மல்லாற் சிறப்பில்லைக் கற்றோர்க்குக்
சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு”

என்று கற்றறிந்தோர் பெருமையைப் போற்றினர் ஆன்றோர். இச் சிறப்புரைக்கு அரியதோர் எடுத்துக் காட்டாய்த் திகழ்ந்தவர் ஜவாதுப்புலவர். சென்றவிடமெல்லாம் சீர்பெற்றுச் ஜெயத் தம்பம் நாட்டினார் அவர். புலவர்களும் புரவலர்களும் அவரைப் போற்றினர். பண்டிதரும் பாமரரும் பாராட்டினர், பரிசளித்துக் கௌரவித்தனர். அவரை எதிர்த்து வென்றோர் எவருமில்லை.

அவர் புகழ் தமிழ் நாடெங்கும் பரந்திருந்தது. முஸ்லிம் புலவராக அவர் இருந்த போதிலும் தமிழுலகம் அவரைத் தலைமிசை வைத்துப் போற்றியது. தகுதியறிந்து கொண்டாடியது. “சவ்வாதுப் புலவர்” என்று அவர் பெயர் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ்ப் புலவர்கள் தொகுத்தளித்த தனிப் பாடற்றிரட்டுக்களில் அவருடைய பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவர் பாடிய பாடல்களுக்கு அளவேயில்லை. “இம்மென்னு முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும்” பாடியவர் அவர். அவர் பாடல்களெல்லாம் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்தால் இன்று அவை மலை போலக் குவிந்திருக்கும்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

தமது கல்விச் செருக்கால் எவருக்கும் அஞ்சாது வாழ்ந்தவர் ஜவாதுப் புலவர். ஆயினும் நல்லறிஞர்களைப் போற்றினார். போலிப் புலவர்களைப் பஞ்சாய்ப் பறக்கடித்தார்.

தமது பெருமைகளைச் சீட்டுக் கவி ஒன்றில் அவர் கூறுவது வருமாறு;

“விருதில்சன காவிப் பிசங்கத்தின் மனு
வேந்தர்கள் சபா ஆஸ்தான
வித்வ சேகரன் கண்ட முதண்டம் வென்றமா
வெகு வித்தை ஆடம்பரன்
கருதி யெதிரிடு புலவர் தர்க்கமிடு வாயிலே
கல்வி ஆயுக் கடாவும்
கால மாருத மதுர கவி சொரி சவாது கவி
ராஜ சரபம் .....

வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியும் விரவ மிகவும் கம்பீரமான நடையில் தமது விருதுகளையும் பெருமைகளையும் விளக்கியுள்ளார்.

இராமநாதபுர வேந்தராகிய சேதுபதி மன்னரின் நட்பைக் கவிஞர் பெற்று, அவ் ஆஸ்தானத்தின் தலைமைக் கவிஞராய் அமைந்த வரலாறு மிக மிகச் சுவை பயப்பது. அம்மன்னர் தம்மை எவர்களும் “வணங்கா முடி மன்னன்” என்று புகழ்ந்து அங்கீகரிக்கும் படி செய்து அரசு வீற்றிருந்தவர். அந்த மா மன்னரின் அவையிலே அஞ்சாது சென்று அம் மன்னர் வணங்கா முடி மன்னரல்லர்; வணங்கு முடி மன்னரே என்று வாதிட்டார் ஜவாதுப் புலவர். அவ்வமயம் அவர் பாடிய கட்டளைக் கலித்துறை அமரத்துவம் பெற்று இன்றும் தமிழ் நாடெங்கும் போற்றிப் பயிலப்படுகின்றது. அச்செய்யுளில் அம் மன்னரை வணங்குமுடி மன்னர் எனக் கூறியுள்ள போதிலும் அம் மன்னரின் தந்திகரில்லாத் தனிப் பண்பும் வீரமும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன.

“சேதுபதி ரகுநாயக மன்னர், கிள்ளை மொழி மங்கையரின் ஊடலைத் திருத்திக் கூடலிற் களிக்குங்கால் தம் வளையாத முடியும் வளைய அம் மங்கையரை வணங்குகின்றார். தாம் வழிபடு தெய்வத்தை வணங்குங்காலும் தம் முடி தாழ்த்திக் கும்பிடுகின்றார். அவை மட்டுமா? அவரிடம் தோல்வியுற்றுச் சிறைபட்டு அடிமைத்

இலக்கிய இன்பம்

தொழில் புரியும் முடி மன்னர்கள் விலங்கு மாட்டப்பட்ட தங்கள் கைகளில் ஏந்தி நிற்கும் எச்சிற் படிக்கங்களிற், தாம்பூலத்தை உமிழ்தற்கும் தம் தலையை சற்றே குனிகின்றார்.” என்று போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியக்கால், அம் மாமன்னர் புலவரை ஆலிங்கனஞ் செய்து அவைக்கள முதற் புலவராய் ஆக்காதிருத்தல் முடியுமா?

அவர் கூறிய செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

“கிளையாளன் சேகுபதி ரகுநாயகன் கஞ்சகவாய்
கிளையார் கலவி யிடத்தும் நம் ஈசர் கிடத்தும் என்றும்
வளையாத பொன்முடி சற்றே வளையும் மகுடமன்னர்
தளையாடிய கையிற் காளாஞ்சீ ஏந்தும் சமயத்துமே”

இனி, “தாமரை மலரானது எப்பொழுதும் சூரியனின் கிரணங்களைப் பார்த்த வண்ணம் இருக்கும். நிலவையே உண்டு உயிர் வாழ்வது எனக் கூறப்படும் சகோரப் பறவையானது நிலவையே பார்த்த வண்ணம் இருக்கும். மயில்கள் கருமையான மேகத்தையே காதலித்துப் பார்த்த வண்ணம் இருக்கும். அங்ஙனமே, தமிழ்ப் புலவர்களின் கண்களோ வள்ளலாகிய விஜயநந்தரங்கரின் கைகளைப் பார்த்த வண்ணமே இருக்கும்” என்று எடுத்துக் காட்டு உவமையணி தோன்ற அழகிய வெண்பாவொன்றைப் பாடி அவ்வள்ளலை மேலும் சிறப்பித்தார் ஜவாதுப் புலவர்.

“பானுகிரணம் பார்க்கும் பங்கே ருகம்நிலவு
தானும் வரப்பார்க்கும் சகோரங்கள் - வாணமரு
மையைப்பார்க் கும்மயில்கள் மாவிஜயா நந்தரங்கள்
கையைப்பார்க் கும்புலவோர் கண்”

என்னும் அழகிய உவமைகள் கொண்ட அவ்வெண்பா தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களிற் கூட இடம்பெற்றுள்ளது.

தமிழ் மன்னர்களிடமும் வள்ளல்களிடமும் பெருமதிப்புப் பெற்று வளமுற வாழ்ந்த ஜவாதுப் புலவர் இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையும் பாடி வைக்கமறந்தாரல்லர். நாகைக் கலம்பகம், மதீனத்து அந்தாதி, முகியீத்தீன் ஆண்டகை பிள்ளைத்தமிழ் முதலான காப்பியங்களையும் மாலைமாற்று முதலாம் சித்திரக் கவிதைகளையும், அநேக

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

வண்ணங்கள் பதங்களையும், எண்ணற்ற தனிப்பாடல்களையும் அவர் பாடியுள்ளார்.

பொய்யா நாவின் மேலோராகிய ஐவாதுப் புலவரைக் கண்டு அஞ்சினர் பலர். அவரோ நல்லறிஞர்களைப் போற்றும் பண்பினராயிருந்தார். நபிகளார் மீது பிள்ளைத் தமிழ் பாடி எண்ணியிருந்தார் கவிஞர். ஆயின் பீர் முகம்மதுப் புலவர் பாடியிருந்த பிள்ளைத் தமிழைப் பாடக் கேட்டதும், அதனைப் போற்றினார். தம் எண்ணத்தையே கைவிட்டார். கொம்பும் அரவுமில்லாமல் பாடப்பட்ட வண்ணம் ஒன்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த கவிஞர் அப்பாடலைப் பாடிய மீறான் கவிப் புலவரின் ஊர் தேடிச் சென்று உவகையுடன் போற்றினார். அருள்வாக்கி காசிம் புலவர் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்களைக் கேட்டதும் தாமெழுதி வைத்திருந்த திருப்புகழ் ஏட்டையே நறுக்கி வீசினார். இந் நிகழ்ச்சிகள் சிறந்த புலமையைப் போற்றும் அவர் தம் நற்பண்புகளைக் காட்டுகின்றன அல்லவா?

ஐவாதுப் புலவர் தாம் பாடிய முகியீத்தீன் ஆண்டகை பிள்ளைத்தமிழை ஆர்க்காட்டு வேந்தராகிய நவாப் முகம்மதல் கானின் அவைக்களத்தில் அரங்கேற்றினார். நவாபையே கொடை நாயகராய்க் கொண்டு பாடினார். அப் பிள்ளைத் தமிழ் நூல் இனிய சந்தப் பாடல்களால் அமைந்து, சொல்லணியும் பொருளணியும் மிகுதியும் வாய்ந்து பிற்காலப் புலவர்களாலும் பின்பற்றப்படுவதாயிற்று.

தமிழருமை அறியாத புலவர்களிடஞ் சென்று புகழ்ந்து பாடியும் பரிசு பெறாது வருந்துகின்ற புன்மையை நீக்கி வரந்தருமாறு அவர் முகியீத்தீன் ஆண்டகையை ஒரு செய்யுளிற் போற்றுகின்றார். முகியீத்தீன் ஆண்டகையின் வள்ளற்றன்மையை மிகச் செம்மையாய்ப் போற்றுதலினோடு தமிழின் இனிமையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இசையின்பத்துக்குக் குயிலின் கானத்தை ஒப்பிடுகின்றார். ஈயாத புல்லரிடம் சென்று பாடிப் பரிசு பெறாது வருந்தும் புலவனுக்குப் புத்தம் புதிய அழகிய உவமையொன்று கூறுகின்றார். ஓர் ஈயானது உணவு தேடிச் செல்கின்றது. புதிய பாணை ஒன்றுக்குள் புகுந்து வெளிவருகின்றது. பழைய பாணையாயின் ஏதோ ஒன்று அதற்குத் தின்னக் கிடைக்கும். புதிய பாணைக்குள் புகுந்தால் என்ன கிடைக்கப்போகிறது? ஒன்றுங்கிடைக்காதல்லவா? ஈயாத புல்லரிடம் ஈயெனக் கேட்டுப் போன புலவனுக்கும் இந்த ஈயின் கதியே

கிடைக்குமாம். ஈயாப் புல்லனைப் புதுப்பானையாகவும் புலவனை அற்ப ஈயாகவும் ஒப்பிட்டுள்ளார் கவிஞர்.

இத்தகைய புலவனின் துயரம் தமக்கு வாராதிருக்க வரம் வேண்டுகின்றார். முகியித்தீன் ஆண்டகை இகலோக பாக்கியமேயன்றிப் பரலோகப் பேறும் தரவல்லவர். பக்த கோடிகளைத் தாய் போலத் தாங்கும் கருணையங்கடல் ஆதலின் அவர்களைத் “தாயே தாயே” என்று அழைக்கின்றார். கொடையிற் சிறந்த கற்பக தருவாகவும், சங்கநிதி, பதுமநிதி என்னும் இரு நிதிகளாகவும், பிரதிபலன் கருதாது வழங்கும் மழை முகிலாகவும் உருவகித்துப் பாடுகின்றார். இங்ஙனம் அவர் கூவியழைத்துக் குறையிரக்கும் செய்யுளை நீங்களும் கேளுங்கள்;

“தெள்ளித் தெளிந்த அடுபாகில்
செந்தேன் கனியும் கலந்ததெனத்
திரட்டு மதுரக் கவிபாடிச்
செழுங் கோகிலம் போல் இசை காட்டிப்
புள்ளிப் படுமோர் புல்லரிடம்
போய்ச் சென்றலைந்து புதுப்பானை
புகுத்து வருமீப் போல் மெலியும்
புல்லோ ரறிவைப் புல்லறிவைத்
தள்ளிப் பொருள் தந் (து) இகபரசா
தகமும் தருவீர் வருவீர் எம்
தாயே தாயே கற்பகமே
தரு நன் முகிலே கிருந்தியே
கள்ளிற் பொலியும் குங்குமப்பூங்
காவே தாலோ தாலேலோ
கருணைக் கடலே செய்யீதப்பூல்
காதீர் தாரோ தாலேலோ”

இத்தகைய அமுதொழுக்குங் கவிகளை யாத்து, உத்தண்ட சண்டப் பிரசண்ட சித்து புருஷராய் விளங்கிய ஜவாதுப் புலவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். தம் புகழை என்றும் நின்று நிலவுமாறு நிலை நிறுத்திய அக் கவிஞர் திருநாமம் வாழ்க. வாழ்க இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியம்.

திருப்புகழ் பாடிய அருள்வாக்கி காசீம் புலவர்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மீது திருப்புகழ் பாமாலை சாத்திப் பெரும் புகழ் கொண்டவர், காயல் மாநகர் தந்த காசீம் புலவர். நபிகள் கோமானாரே இவர் கனவில் தோன்றிப் ‘பகரும்’ (சொல்லும்) என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க இவர் தொடர்ந்து பாடினாரென்று வரலாறு கூறுகின்றது. கடன் மடைதிறந்தாற் போன்று வாசாமகோசரமாகப் பாடி வாழ்த்தினார் கவிஞர்.

திருப்புகழ் பாடுவது சாமானிய புலவருக்கெல்லாம் சித்திக்கக் கூடிய செயலன்று. எழுத்தெண்ணி இலக்கணம் பார்த்து எழுதியெழுதி அழித்து அழித்துப் பாடுவதன்று அது. அருள் பெற்ற கவிஞன் ஒருவனுக்கே அது கூடுதவதாகும். எனவே தான் காசீம் புலவர் “அருள்வாக்கி” என்று போற்றப்படுகின்றார். நபிகளாரின் அருள்வாக்கைப் பெற்று அதனாலே பாடியவர் என்பது பொருளாகும்.

அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழையே காசீம் புலவர் பின்பற்றியுள்ளார். எனினும் அவரினும் விஞ்சி அதிக திறமையை வெளிக்காட்டியுள்ளார். நபிகளார் மீது இப்புலவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பக்தி இப்பிரபந்தத்தால் வெளியாகின்றது.

ஒவ்வொரு திருப்புகழ்ப்பாவின் இறுதியிலும் ‘இறகூலே’ என்று விளித்துப் பாடுகின்றார். தமக்கு நல்லருள் பாலிக்குமாறு குறையிரக்கின்றார். தம்மைத் தூயவனாக்கி முத்தி வீட்டினைக் காட்டுமாறு வேண்டுகின்றார். றகுலுல்லா மீது கொண்ட பக்தியின் திருவுருவமே காசீம் புலவர். ஒவ்வொரு பாவிலும் நபிகளாரின் மேன்மையை அற்புதங்களை அழகொழுகக் கூறுகின்றார்.

அப்பெருமகனார் காட்டிய வழியிலே நடத்தலும் அதன் பயனாகப் பாவக்கடலைக் கடந்து கரைசேர்தலும் அப்பெருமகனாரின் அருள் கிடையாத போது கிடைப்பனவாகா, என்பதை உணர்ந்தவர் காசீம் புலவர். அவர்கள் மீது உவப்பும் அன்பும் பக்தியும் கொள்ளுதல் அனைவர் மீதும் கடனாகுமல்லவா? எனவேதான் கவிஞர்,

“நனதுவழி யேநடக்க நனதுவய ரேகுதிக்க
நனதுபுக ழேவடிக்க - மறைபோதி

நனதுசெப மேசெபிக்க நனதுடிமை யாகிநிற்க
 நனதுபத மேதுதிக்க - அதுனாலே
 எனதுபவ மேதுடைக்க எனதுமல மேகெடுக்க
 எனதுபகை யேதுடைக்க - ஒழிபாத
 எனதுகலீ யேகெடுக்க எனதுதுய ரேதணிக்க
 எனதுவச மேகடைக்கண் - அருள்வாயே.....”

என்று பாடிய பெருமானாரின் அருளை வேண்டுகின்றார். நபிகளாரின் பாதபங்கயங்களே, பாவ வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு உழலும் பக்தகோடிகளைக் கரைசேர்க்கும் தெப்பங்களாம். அப் பாத பங்கயங்களைத் தந்து தம்மைக் கரைசேர்த்து ஆட்கொள்ளும்படிக்கவிஞர் வேண்டுகின்றார். பூலாறு என்னும் ஊரிலிருந்து புலவர் தம் பிணிதீர்க்குமாறு குறையிரந்து பாடிய இன்னிசைச் செய்யுளொன்றில் இக்கருத்தினை அழகாய் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

‘சேந்தமட்டும் வாழ்ந்தபதத் தெப்பந் தொட்டேன் பாவவெள்ளம்
 நீந்தமட்டும் போந்துசற்றே நீன்றுகரை யேற்று மையா
 சாந்தமட்டும் கல்கூர்ச் சாலமண மேவு மெண்டி
 காந்தமட்டும் வீசுபயக் காசிமுல்த பாந பியே’

இச்செய்யுளில், நபிகளாரின் திருப்பாதங்களைத் தாம் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டதாகவும், பாவ வெள்ளத்தை நீந்திக் கரைசேரும்வரை சற்றே நின்று அருளுமாறும் பிரார்த்திக்கும் திறம் மிகச் சிறப்பாய் அமைந்துள்ளது.

கவிதைக்கு உருகாதவர் யார்? நபிகள் (ஸல்) அவர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லரே! வாழ்நாளெல்லாம் தங்கள்மீது வசைக்கவியே பாடித்திரிந்த ககுப்புப் புலவருக்கும் மன்னிப்பளித்துத் தம் அவைக்களத்திற் சேர்த்து அவர் பாடலைக் கேட்டவர்களல்லவா, தங்கள் தூய திருமேனியிற் பொலிந்து விளங்கிய பரிவட்டத்தையே அப்புலவருக்குப் போர்த்தி அருமைசெய்தவர்கள் அல்லவா நபிகளார்? பிற்காலத்தில் ‘புறுதா’வைப் பாடிய பூசிரி இமாழுக்குக் கனவிலே காட்சி தந்து தங்கள் பரிவட்டத்தைக் கொடுத்தவர்கள் அல்லவா நாயகர்? அத்தகு மேன்மை சான்ற வள்ளலார் காசீம் புலவரின் நற்றமிழ்ப் பாடலை நயவாதிருப்பாரா? பன்முறை பன்முறை அவருக்குக் காட்சியளித்தார்கள். நோயும் தீர்த்தார்கள். எனவே, தாம்பெற்ற

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

இன்பத்தைப் ‘பின்முடுகுவெண்பா’ ஒன்றாற்பாடிப் பரவசம் அடைகின்றார். ஆனந்தக்கூத்து ஆடுகின்றார். பாததரிசனம் காட்டிய பாங்கினைப் போற்றிப் பாடிக்களிக்கின்றார்.

“கண்டேன் கலியாரக் கலிகடந்தேன் கைவிலையாய்க்
கொண்டேன் சுவர்க்கபலன் கொண்டேனே - பண்டு
வடிவமைத்த நல்வுபச்சை மரகதப்பொன் மயில்வனத்தர்
தடவரைக்கண் அடிபதித்த தாள்”

என்பது காசீம் புலவர் ஆனந்த சாகரத்தில் ஆடிப் பாடிய பாடலாகும்.

ஞானமேதை நூஹ் வலியுல்லா அவர்களைக் காசீம் புலவர் தமது ஞானாசிரியராய்க் கொண்டிருந்தார். அப்பெரியாரும் தமிழ் விற்பன்னராய்த் திகழ்ந்து வேதபுராணம் பாடியவர். அவ்விருவரும் அரிய நட்புப் பூண்டிருந்தனர். ஒருநாள், வடநாட்டிலிருந்து திருச்செந்தூர் வந்திருந்த வடமொழி வித்துவான் ஒருவரை இவ்விரு பெரியாரும் சென்று கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது இவ்விருவரும் ஒரு வெண்பாவை அக்கவிஞருக்குக் கூறினர். அவ்வெண்பா ஒருவகைச் சொல்லணி பொருந்தியது. அறபுச் சொற்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. ஆயின், அறபுச் சொற்களோ வெளிப்படையாய்த் தெரியவில்லை. அவை தமிழ்ச் சொற்களினூடு மறைந்திருந்தன. அறபு மொழி தெரியாமையால், அக்கவிதை முழுவதற்கும் பொருள்காண அப்பண்டிதருக்கு இயலாதிருப்பினும் ஓரளவு அவர் பொருள் கூறியமையை இருவரும் பாராட்டினர். அச்செய்யுளையும் அதன் பொருளையும் நாம் இப்பொழுது பார்ப்போம்.

“பிரச மருணமொடும் பின்புகம் சூதத்தை
வரைசிலையின் மேல்திறுத்த வைத்தால் - சுரர்உலகில்
பொற்கோ டனையதனப் புவைய ரும்யாரும்
எக்காலும் வாழ்ந்திருக்க லாம்”

பிரசம் அருணம், பின்புகம் சூதம், வரை சிலை என்னும் முன்று தொடர்களும் பொருள் கொள்ள வேண்டிய திரிசொற்கள். ஒவ்வொரு தொடரிலும் இரண்டு சொற்கள் உண்டு. அச்சொற்கள் பலபொருள் குறித்த ஒருசொல் வகையைச் சேர்ந்தவை. இரண்டு சொல்லுக்கும் பொருள் கொள்ளும்போது அவை வேறொரு தனிச்சொல்லாக அமையும்.

‘பிரசம்’ என்பது ‘ஈ’ என்றும், ‘அருணம்’ என்பது ‘மான்’ என்றும் பொருள்படும். எனவே ‘பிரசம் அருணம்’ என்னும் தொடர் ‘ஈமான்’ என்னும் ஒரு சொல்லாய் அமையும். அ.து ஓர் அறுபுச்சொல். நம்பிக்கை என்பது அதன் பொருள்.

அவ்வாறே, ‘பின்புகம்’ என்னுஞ்சொல், ‘கலி’ என்றும், சூதம் என்னுஞ்சொல் ‘மா’ என்றும் பொருள்படும். இவையிரண்டும் சேர்ந்தால் “கலிமா” என்னும் அறுபுச்சொல் ஆகும். “இறைவனுண்மையை ஏற்று மொழியும் வாக்கியம்” என்பது பொருள்.

‘வரை’ என்பது ‘கல்’ என்றும், ‘சிலை’ என்பது ‘வில்’ என்றும் பொருள்படும். இவையிரண்டும் ‘கல்வில்’ எனச் சேரும். கல்வில் என்பது அறுபு உச்சரிப்புக்கு மாற்றப்படும் போது ‘கல்பில்’ எனக் கூறப்படும். ‘கல்பு’ என்பது மனம் எனப் பொருள்படும் அறுபுச்சொல் ஆகும்.

இப்பொழுது செய்யுள் முழுவதற்கும் பொருளைப் பார்ப்போம். ‘ஈமான்’ என்னும் உறுதியான நம்பிக்கையினோடு, ‘கலிமா’ என்னும் விசுவாச மந்திரத்தை உள்ளத்தில் உறுதிபெற நிலைநாட்டினால், சுவர்க்கபதி அடைந்து சுகித்திருக்கலாம் என்பது செய்யுளின் கருத்தாகும்.

அழகிய ஆழமான கருத்தமைதி கொண்ட உபதேசப் பொக்கிஷமான இப்பாடலின் பொருளைக் கேட்ட வடமொழி வித்துவான், காசீம் புலவரையும் நூஹ்வலி அவர்களையும் மிகுதியும் பாராட்டினாராம்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் காசீம் புலவர். அருணகிரியாரின் திருப்புகழ் போல ஆராலும் பாடமுடியாது என்னும் கருத்தை மாற்றி அரியதொரு திருப்புகழைப் பாடியவர். அதனால் தம் ஆசிரியராகிய திருவடிக் கவிராயராலும் ஏனைய புலவர்களாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவர். இற்றைக்கு இருநூற்றுப்பன்னிரண்டு ஆண்டுகளின் முன்னர் அவர் இவ்வுலகை நீத்தார் எனினும் அவர் புகழ் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது.

வாழ்க அன்னார் திருநாமம்!

வளர்க இஸ்லாமிய இலக்கிய நிதியம்!

இலங்கை வானொலி, 1969

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அருள்வாக்கி அமுதம்

செந்தமிழ்ப் புலவர் வரிசையிற் சிறந்து விளங்கும் இஸ்லாமியப் பெருங் கவிஞர்களுள் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரும் ஒருவராவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருடங்களிலும் இப்புலவர் பெரும் கீர்த்தியுடன் விளங்கினார்.

மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருப்புத்தூர் அல்லாபிச்சை ராவுத்தரின் அருந்தவப் புதல்வர் இவர். கண்டி நகருக்கு அண்மையிலுள்ள தெல்தோட்டைக்கு அருகிலிருக்கும் போப்பிட்டிய என்னும் இடத்தில் இவர் இற்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளின் முன்னர் பிறந்தாரென்ப.

தாய் நாடு சென்று வித்துவ சிரோன்மணி முத்துபாவாப் புலவர் பால் தமிழ்க்கலை பயின்று தந்திகரற்ற புலவராய் விளங்கினார். தமிழலகத்திற்கு இவர் அளித்த செல்வங்கள் மிகப்பல. இவர் இயற்றிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களுள் அச்சவாகனமேறி வெளிவந்தவை மிகச் சிலவே, இவர் தம் ஏனைய நூல்கள் வெளிவராது போனமை தமிழ் கூறும் முஸ்லிம் நல்லுலகு செய்த தவக்குறைவென்றே கூறியமைதல் வேண்டும்.

மெய்ஞ்ஞான அருள்வாக்கி, வித்துவதீபம், காந்தக் கவிராயர், வெண்பாப்புலி என்றெல்லாம் கற்றறிந்தோர் போற்றும் இத்தில்ய இலக்கிய இன்பம்

கவிநாவலரின் நூல்களுள் ஒன்றையாவது பயிலும் வாய்ப்புக் கிடைப்பின் அ. தொரு பாக்கியமே எனலாம்.

உள்ளத்தில் உவகைத் தேனை வழியவிடும் இவர் தம் சொற்சித்திரங்கள் தெவிட்டாத தெள்ளமுதமானவை. அவர் தரும் அமுதத்தை அருந்தினால் தேன் தமிழின் தீஞ்சுவையை அறியலாம். தித்திக்கும் இஸ்லாத்தின் உயர் தத்துவங்களை உணரலாம்.

இவர் அச்சியற்றிய நூல்களுள் 1889 ல் வெளியான பேரின்ப ரஞ்சித மாலையே காலத்தால் முந்தியது. ‘வலி’மார்களுக்கெல்லாம் வலியாய் விளங்கி வரும் குதுபு நாயகம் முகியித்தீன் ஆண்டகை அவர்கள் மீது மிகுதியும் பக்தி வாய்ந்தவர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிற்றுப் புலவர். அப்பெருமகனாரின் திருப்பாதங்களைத் தமது நாமிசை தாங்கியவர். அப்பொற் பாதங்களைப் புகழ்ந்து நாமிசை கொண்டால்தான் கவித்துவம் சித்திக்கும் என்பது இஸ்லாமியப் புலவர் கொள்கையாம்.

அவ் வலிகள் கோமான் மீது பாடப்பட்டதே பேரின்ப ரஞ்சித மாலையாகும். அவ் வாண்டகையின் சிறப்புக்களையும் அற்புதங்களையும் ஆசிரியர் இந்நூலில் மிகுதியும் போற்றுவதுடன் தமக்கு அருள்பாலிக்குமாறும் நல்வழிகாட்டியருளுமாறும், தமிழ் அறிவைத் தந்தருளுமாறும் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றார்.

பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள இம்மாலையில் நூறு செய்யுள் வரையுண்டு.

“புற்புதத்தி னாக்கைதனை நிலைமையென

வுளத்திருத்திப் புனித ஞான

விற்பனரைச் சாராது பழுவடியா

ரருமறையை விரும்பா னேனன்

கற்பகமொத் திருகழல் லடியேனைச்

சேர்த்தருளக் கடனா மையா

தற்பரனை யகத்திருத்தித் தவமுயன்ற

முகவீத்தின் தவச்சீம் மேறே”

யாக்கையின் நிலையாமையையுணராமலும் மூதறிஞரையும், மெய்யடியாரையும் அண்டி அருமறைச் சாரங்களை உணராமலும் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அவமே கழிக்கும் என்னைக் கற்பகம் போல் வழங்கும் தங்கள் திருப் பாத கமலங்களின் அடியானாய்ச் சேர்த்து ஆட கொள்ளுங்களென்று விண்ணப்பிக்கின்றார்.

இம்மாலையிலுள்ள இரத்தினப் பதிகத்தில் ‘பண்டமிழ் தந்தெனை யாழ்வீர் பகுதைப் பதிக் கரசே’, என்று பாடித் தமக்குப் பண்ணினிய செந்தமிழையும் கற்பித்தருளுமாறு வேண்டுகோள் விடுப்பதிலிருந்து முகியித்தீன் ஆண்டகையவர்கள் முத்தமிழுந்தந்து புலவர் நாவிற்கு வித்தகம் அளிக்கும் பேரருளாளரென்பதும் பெறப்படுகின்றதன்றோ? பேரின்ப ரஞ்சித மாலையைக் கோவை செய்யுமாறு புலவரைத் தூண்டி அதனை அச்சிடவும் பொருள் உதவி செய்தவர், புலவர் கோனின் ஆருயிர் அன்னையான ஹவ்வாம்பான் அவர்களாவர். இவ்வன்னையாருக்கு அருள்பாலிக்கும் படியும் சில செய்யுள்களில் இறைஞ்சுகின்றார் கவிஞர்.

“தஞ்சநும் பாத தாமரை யலது

தஞ்சம்வே றிலையெனப் போற்றி

கிஞ்சொலால் வாழ்த்தி யிகபரத் தினிலும்

கிணையடி காண்குதற் கிறைஞ்சும்

வஞ்சக நெஞ்சற் றவ்வம்மாள் தனக்கு

வாழ்வு பொன் னாட்டினி லுறவே

கஞ்சமென் கரத்தேந் திறைமுன மிரந்து

கருணைவைத் தாள்கதிக் கலமே”

ஹவ்வம்மாளுக்குப் பொன்னுலக வாழ்வு சித்திப்பதற்காய் இறைவனிடம் ‘துஆ’ இரக்குமாறுதான் கவிஞர் முகியித்தீன் ஆண்டகையை வேண்டுகின்றார் என்பதை நாம் கவனித்தல் வேண்டும், எனவே அவுலியாக்களைப் போற்றி வரம் வேண்டும் போது புலவரின் கருத்து அம்மகான்கள் அடியவர் பொருட்டு இறைவனிடம் இறைஞ்சி வேண்டுதல் புரிவரென்பதே. புலவர்கள் அளவுகடந்து இறைவனுக்கு ஒப்பாக அவுலியாக்களைப் போற்றுகின்றனர் என இது காலைச் சிலர் கூறும் ஆட்சேப உரைகளுக்குத் தக்க விடையை இச்செய்யுள் மூலம் கவிஞர் தந்துள்ளார்.

அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவர் பிள்ளைத் தமிழ் நூல்கள் இரண்டை இயற்றியுள்ளார்.

இலக்கிய இன்பம்

நபிகள் கோமான் நாட்டிய திருமறையினை நலிவு தோன்றாது உயிருட்டிப் போற்றியவர்கள் முகியித்தீன் ஆண்டகையே ‘மார்க்கத்துக்கு உயிரளித்தவர்’ என்பதே ‘முகியித்தீன்’ என்னும் சொல்லின் பொருளாகும். அத்தகைய பெருந் திறம் வாய்ந்த பேரருட்குரவர் மீது ‘காரணப் பிள்ளைத் தமிழ்’ என்னும் நூலைப் பாடியுள்ளார். அவர்களின் அற்புதங்களை அழகுறவெடுத்துக் கூறுவதனாற் போலும் இந்நூலுக்குக் ‘காரணப் பிள்ளைத் தமிழ்’ என நாமகரணம் செய்துள்ளார் புலவர். பிள்ளைத் தமிழ் நூல் பத்துப் பருவங்களைக் கொண்டுள்ளது. முதலாவதாய் காப்புப் பருவத்தில் காப்பியத் தலைவருக்குத் தெய்வங்களின் அருள் வேண்டிப் பரவுதல் மரபு. பிறர்க்கெல்லாம் தண்ணளி பாலிக்கும் தருமதாருவும் முழுதுணர்ந்த பழுதறு ஞானியுமாய் முகியித்தீன் ஆண்டவர்க்கு அருள் பாலிக்குமாறு பிரார்த்தனை புரிதல் தமக்குத் தகுதியன்று எனப் புலவர் கருதினார் போலும். எனவே ‘மகுப்பு சுபுஹானி செந்தமிழ் மாலை புனைவதற்கே’ அருள்பாலிக்குமாறு இவர் இறைவனையும் நபிகள் நாயகரையும் அன்பியாக்களையும் உத்தம ஸஹாபாக்களையும் பணிந்து வரம் கேட்கிறார்.

குழந்தை துபிலுமாறு தாலாட்டுப் பாடுவர் தாய்மார்கள். கௌது ஸமதானி ஆகிய முகியித்தீன் என்னும் குழந்தைக்குத் தாலாட்டுப் பாடுகின்றார் கவிஞர். கரை காண முடியாத பெருஞ் சிறப்புகள் வாய்ந்த கருணையம் பெருங்கடலான அக்கோமானின் பண்புகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு கடற் பெருக்காகவே கண்டு மகிழ்கின்றார் கவிஞர். அவற்றினை யாமுங் காண வேண்டாமா?

“நீதி விளங்கு நெறிக்கடலே
நனைக்கு மெளியோர்க் கருட்கடலே
நீதி பரனைத் தொழுங் கடலே
நேச விசுவா சக்கடலே
வேதக் கடலே மெய்க்கடலே
விளங்குங் கலைஞ்ஞா னக்கடலே
விரதக் கடலே மேன்கடலே
மேலோர் வாழ்த்து வான்கடலே
சோதிக் கடலே மனவிருளைத்
துணக்குங் கடல்சோ பனக்கடலே

துணையாள் சரணக் கோகனகம்
 தொண்டர்க் குதவந் தூயகுறைஷர்
 சாதி நறுஞ்சு கரத்தெழுந்த
 தரளக்கடலே தாலேலோ
 தருமக் கடலே கெளதுஸம்
 தானீ தாலோ தாலேலோ”

குழந்தையாகிய முகியித்தீன் ஆண்டகையுடன் விளையாட வருமாறு
 வெண்ணிலாவை அழைக்கின்றார் கவிஞர். சாமம், பேதம், தானம்,
 தண்டம் ஆகிய நால்வகை உபாயத்தையும் கைக்கொண்டு
 குழந்தையுடன் விளையாட இணங்கி வருமாறு நயத்தானும்,
 பயத்தானும் அழைக்கின்றார்.

தானம் எனும் உபாயத்தினால் சந்திரனை அழைப்பது
 பின்வருமாறு;

“அம்புலியே நீ இவ் வள்ளலாகிய குழந்தையோடு விளையாட
 வருவாயாயின் உனக்கு இவர் வழங்கும் கொடைகளைக் கேள்;
 இராகுவினால் விழுங்கி உமிழப்படும் உனது பெருந்துன்பத்தை இவர்
 நீக்கிவிடுவார். மேலும் உன்னிடத்திலுள்ள குறைபாடுகள் அனைத்தும்
 தீர்ந்து போய்விடும். நீ தேய்ந்து, அலைந்து மேற்குக் கடலில்
 அடைபட்டுத் துன்புற வேண்டியதில்லை. இவர் அன்பைப் பெற்ற
 கவிஞர்கள் அறிவு சிறந்து மெய்ஞ்ஞானத்தையடைந்து சுடர் கான்று
 விளங்குதல் போல நீயும் நித்தியச் சுடர் ஒளியுடன் விளங்க
 இப்பெருமான் உனக்கு அருளுவார். இவர் முன்னொரு போது செய்த
 கொடைத் திறத்தைக் கேள்; பல்லாண்டுகளின் முன்னர் கடலிலே
 தாழ்ந்த மரக்கலம் கரையேறி வரவும் அக்கப்பலிற் சென்றோனாகிய
 கிழவியின் மகனொருவன் மீண்டு வந்து தனது திருமணத்தினை
 இனிது நிறைவேற்றி மகிழ்ந்திருக்கவும் காரணம் விளைத்தவரல்லவா
 இவ்வள்ளல். அதனை நீயும் நன்கறிவையன்றோ? ஆதலால் காய்ச்சிய
 ஆவின் பாலின் சுவையையும், தேனின் திருப்தியையும் விஞ்சிய
 இன்சொற் பகரும் இவ்வள்ளலோடு விளையாட ஓடி வருவாயாக;
 என்று ஆசைகாட்டி அழைக்கும் திறம் அறிந்து இன்புற்றுகூறியது
 அல்லவா?

“கொடுவிரா குண்டுமீழு மச்சஞ் சலந்தீர்ப்பர்
 கோதுன் னிடத்து எதெலாங்
 குணமாக நீக்கிடுவ ரலையாது தேயாது
 குடகடலி னடையடாது
 நெடு நாளு மிவரன்பு பெற்ற புலவோர் மதி
 நலைத்து மெய்ஞ்ஞான (ச்) கடரே
 நின்றலங்கும் பான்மை போலு நீ வருகிலோ
 நினையும் படியாளுவார்
 நடுவாரியிற் றாழ்ந்த கப்பல் வரவுங் கழுவீ
 நல்கு கண்மணி மகிழ் பெற
 நகரலங்கார கல்யாண நிறைவேற்று மொல்
 நாத ரென்றஞ்சி யதபோ
 டுபாலருந் தேற லின் வசன வள்ளலோ
 டம்புலி யாட வாவே
 அப்துல் காதிற் தஸ்தக்கீர் தவப்பிள்ளையுட
 னம்புலி யாட வாவே”

காரணப் பிள்ளைத் தமிழின் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் இறுதிச் செய்யுள்
 தோறும் தம்மையின்ற அன்னையும் இந்நூலையச்சிட உதவி புரிந்த
 பெருங்கொடைப் பிராட்டியுமாகிய ஹவ்வாம்மாள் மீது
 அருள்பாலிக்குமாறு இறைஞ்சுகின்றார் கவிஞர். சண்டப் பிரசண்ட
 வித்துவான் சவாதுப் புலவர் பாடியருளிய முகியித்தீன் பிள்ளைத்
 தமிழை இக்காரணப் பிள்ளைத் தமிழ் பெரிதும் பின்பற்றியுள்ளது.
 இரு நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பயில்வது இலக்கிய இன்பம் நுகர
 வல்லவர்க்குப் பெரிதும் இன்பத்தைத் தருவதாகும்.

இனி, அருந்தவத்தோர்களுக்கு உறைவிடமாய் விளங்கும்
 பெரும்பதியாகிய காயல் மாநகரில் உதித்த உமர் ஒலியுல்லா
 அவர்களின் புத்திரசிகாமணியாகிய தைக்கா சாகிபு ஒலியுல்லா மீதும்
 பிள்ளைத் தமிழ் நூலொன்றைப் பாடியுள்ளார் கவிஞர். காயல் நகரச்
 சிறப்புக்களோடு அந்நகரில் வாழ்ந்து வேதப் பயிர் விளைத்த வித்தகச்
 செம்மல்கள் பலரின் வியன் சிறப்புக்களையும் இந்நூலில் காணலாம்.
 ‘செய்கப்துல் காதீர் தைக்கா சாகிபு ஒலியுல்லா’ அவர்களைக் கவிஞர்
 பிரான் கடன்மடை திறந்தாற் போல் வாழ்த்தி வருக வருக என
 அழைக்கும் வாராணைப் பருவச் செய்யுள் ஒன்றை அவருடன் சேர்ந்து
 யாழும் பாடி அப்பெருமகனாருக்கு அஞ்சலி செய்து வரவேற்போம்;

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதீர்

“முத்தெனவு முரலொளி பொங்கமுத மதுதந்து
 முச்சுடர் வீளக்க வருக
 முதா கமங்க ளெம திதயவிட் டுக்குளே
 முறையோ டடங்க வருக
 எத்தினமு மிருசரண முத்தமிட் டானந்த
 மேபெற் றிலங்க வருக
 ஏகமாய்த் தன்மயந் தனையறிவு மேல்வழி
 யினைக் காட்ட வருக வருக
 சத்துவ சகாய பல வுத்தமர்கள் பாலெனைத்
 தான் சேர்க்க வருக வருக
 சகச நிட் டாபரண மாலையதென் மார்பிலே
 தான்பூட்ட வருக வருக
 கத்தனருள் நீதி பகிர்ந் தெம் மனோர்க் குதவவெவ்
 காலமும் வருக வருக
 காகிறு நகர்க்கண் வளர்செய்க்ப்புல் காதிறொலி
 காட்சி தந்திட வருகவே.”

இனி, எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் திருவடிகட்குத் திருப்புகழ்ப் பாமாலை சாத்திப் பெரும்புகழ் கொண்டவர் காசீம் புலவர். கவிஞர் அருள்வாக்கியும் கவினார் சந்தங்கள் அமைந்த சந்தத் திருப்புகழை நபிகள் கோமான் மீது பாடி நல்லிசை நிறுவியுள்ளார். பல்வேறு சந்தங்களிலமைந்த நூறு வண்ணங்கள் கொண்டது சந்தத் திருப்புகழ். இந்நூலைக் கற்போருக்குக் கோதிலா ஞானங்களும் தீதிலாச் செல்வங்களும் சேரும்; இறைவன் திருவருள் வாய்க்கும்; சுவனபோகம் கிட்டும் என்று இந்நூற்பயனை ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இந்நூலின் மகிமையை ஆசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்; “இனிய கரும்பின் சாறு தம்மிடம் இருக்கும் போது எவராவது கசக்கும் வேப்பங்காயை உண்பார்களா? உண்ணமாட்டார்கள். அங்ஙனமே குந்தும் மலர் மாலையில் உள்ள இனிய தேனையுண்ட வண்டினங்கள், புகழ்க் கீதங்களை இசைக்கும் திருமார்பினையுடையாராகிய எங்கள் வள்ளலார் தம் சிவந்த பாத பங்கயங்களைப் போற்றும் இச் சந்தத் திருப்புகழ் வண்ணங்களை இசைக்கக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடையும் தீனவர்களாகிய பரமபக்தர்களின் செவிகள் கல்வியறிவில்லாத துரும்பையொத்த மூடர்களின் பிற கவிதைகளை ஏற்றுக் கொள்ளுமா?

ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டா” என்று மிகுதியும் திண்ணமாய் அறை கூவுகின்றார்.

“கரும்பிருக்க எவர் வேம்பை வேண்டுவர் - கற்றுணராத்
தூரும்பொக்கு மீனருரை ஏற்குமோ குங்குமத்தொடையிற்
சுரும்பிக்கயின்று முரன் மார்பரெங்கள் துறையிறகுல்
தரும் பொற் பதப்புகழ் கேட்டபின்தீனவர் தஞ்செவியே”

எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் உயர் பண்புகளை வண்ணம் தோறும் பாடிப்பாடி மகிழ்கின்றார் புலவர். தான் அறவழி நடவாது மறமே புரிந்து உழுவும் பாவியாக இருந்த போதிலும் தம்மைக் கடைகணித்து அருள் புரிந்து கடைத்தேற்றி அருள வேண்டும் என்று வண்ணந் தோறும் விண்ணப்பிக்கின்றார். அருணகிரி நாதரும், காசீம் புலவரும் பாடிய திருப்புகழ்கள் இவருக்கு முன்னால்களாக விளங்குகின்றன.

அவர் தம் திருப்புகழ் அமுதத்தினின்றும் ஒரு சிறு துளியை நாமும் அருந்திப் பார்ப்போம்.

மங்கையர் மயக்கத்திலே சிக்கி உழலும் சிறியேனாகிய நானும் உங்கள் அருளுக்கு உரியேனாவேனா? என்னை அகற்றாது ஆண்டருளுங்கள் என்று நபிகளாரைப் பணிந்து இறைஞ்சுகின்றார்.

தமக்கு அடிமைபுரியும் அடியார்க்கு மட்டுமேயன்றிக் கொடுமை இழைக்கும் குடிலர்கட்குக் கூட அருள்புரியும் கோமான் அல்லவா இவ்வள்ளல். இந் நபிகள் விளைத்த அற்புதக் கருணைத் திறன்கள் இரண்டு கவிஞரின் கண்ணெதிரே காட்சியளிக்கின்றன.

திருமக்காவின்னறி திருமதீனாவுக்குத் தப்பிச் செல்லுங்கால் துணையாகச் செல்கின்றனர் உயிரனைய தலைமைத் திருத்தோழர் அபூபக்கர். குகை ஒன்றில் தங்கி இருந்த போது தோழரின் பாதத்தை நச்சுப்பாம்பு தீண்டி விடுகின்றது. அப்போது அடியவர் பாற் கருணை மாரி பொழியும் வள்ளலார் தங்கள் திருவாயில் ஊறும் திவ்வியாமிர்தமாய உமிழ்நீரால் தடவி அக்கொடிய விடத்தைத் தீர்த்தருளினார்கள்.

மேலும் அதே ஹிஜ்ர்த்தப் பிராயணத்திலே தப்பிச்செல்லும் நாயகத்தையும் தோழரையும் பிடித்துச் செல்வதற்காகத் துரத்தி வருகின்றான் கொடியவனாகிய “சுறாக்கத்து” என்னும் குதிரை வீரன். அவன் குதிரையுடன் மண்ணிற் புதைபுண்டு போமாறு அற்புதம் விளைத்து மீண்டும் அவனை மன்னித்து அனுப்புகின்றனர் பொறுமையின் பொற் குன்றமாகிய நபிகளார்.

இங்ஙனம் அடியவராகிய அபூபக்கருக்கும், கொடியவனாகிய சுறாக்கத்துக்கும் அவர் தம் அடிமையும் கொடுமையும் எண்ணாது அருள் பாலித்த வள்ளலார், கொடும் தொழில் புரியினும் அடிமையாய்ச் சரணடைந்த தம்மையும் ஆட்கொண்டருளுவார் என்னும் நம்பிக்கை மேலீட்டினால் நற்றமிழ் பாடிக் குறையிரக்கின்றார்.

மதீனா நாடுடைய வள்ளலின் இனிமையும், தண்ணளியும் பொருந்திய பண்பை அவ் வள நகரும் கொண்டிருக்கின்றது. மணங்கமழ்கின்ற மலர்களில் இருந்து வழியும் இனிமை மிக்க தேனானது மதீனாவின் தடாகங்களில் நிறைந்து தண்மை கொழிக்க வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. தடாகங்களில் மலர்ந்து பரிமளம் கமழும் வண்ண மலர்களையே அணைகளாகக் கொண்டு சங்கினங்கள் முத்துக்களை ஈனுகின்றன. ஓங்கி உயர்ந்த மதில் மீது அழகிய கொடியானது வள்ளலார் புகழ் போலப் பட்டொளி வீசிப் பறக்கின்றது. இத்தகைய வளம் வாய்ந்த மதீனா நகருக்கு மட்டும் அதிபராய் வந்தவரல்லர் வள்ளலார். வானவர் பதியிலே மங்கள வாததியங்கள் முழங்க ‘மகுழுது’ என்னும் யானை மீது பவனி வரும் மணவாளமல்லவா அவர்கள்? இவற்றையெல்லாம் உள்ளக் கண்ணாடியிற் கண்டு உவகை பூத்துப் பரவசமடைந்து பாடுகின்றார் புலவர். நாமும் சேர்ந்து பாடுவோம்.

“குணக்கி முந்தனு தனமொரு குடகட
லிடத்த டைந்திடு கதிரவ னொளிப்பு
குனித்தி மூந்தர பருவத முடனிகல் முலைமாதர்
குலுக்கி வந்திதத் ரழகிய பிடிநடை
யிதத்த லங்கிந்த மதிமுக மலரொளி
கொழுக்கு மஞ்சளின் வீரையுறு தயிலமு முடல்பூச
கிணக்கு மஞ்சக மெனுமொழி மலர் வீழ்
மிரட்டி வஞ்சக மனமுட னீதகவ
ரிடர்க்கி ணங்கிய நிசீதனு முமதருள் பெறுவேனோ

இபத்தி னம்பர வுலகினி லதீர்துடி
 முழக்கு பம்பைக டிமலைக ளதீரீடி
 யெனக்க றங்கிய பவனியீ னுலவீடு மணவாளா
 துணைக்கெ முந்தம னவர்பத மீசைபணி
 கடித்தி டுங்கடு வதுதொலை யவுமீகு
 துவர்ச்சி வந்தன விதழமு ததுதட வியகோவே
 தொடர்ச்சி கொண்டடர் தருமொரு கொடியவ
 னுருத்த வெம்பரீ சதுபத நிலமீசை
 கருட்டி டும்படி பணிபுரீ யதீசய முடையோரே
 மணத்தெ மும்பல பலதரு வுதறிய
 தளீர்த்தி லங்கிய கடிகம மூலர்மது
 மடுத்த டங்களி னீடனற நறையவு மழகாக
 மலர்த்தி டுஞ்செழு நறைமல ரணைகளி
 லுயிர்த்த சங்கின வொலிகல கலவென
 வதத்த பொன்கொடி மதிலுறு மதினவெ மிறகுலே”

இனி, இப்புலவர் நாயகரின் பல்கலைப் பிரபந்தங்கள் பல சேர்ந்த
 ஒரு தொகை நூல் ‘பிரபந்தப் புஞ்சம்’ ஆகும். இதில்
 அல்லாஹுத்தஆலாவின் பேரில் அடைக்கல மாலை, நபிகள் பிரான்
 மீது முனாஜாத்து, அந்நாயகர் மீது எண்கலை வண்ணம், முகியித்தீன்
 ஆண்டகை மீது எண்கலை வன்மெல்லிசை வண்ணம், கண்டி நகர்
 ஷிகாபுத்தீன் வலியுல்லா மீது பதிற்றுப்பத்து அந்தாதி,
 அருண்மணிமாலை ஆகிய நூல்கள் அடங்கியுள்ளன.

அடைக்கல மாலைச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றும் எல்லாம் வல்ல
 இறைவனின் பண்பிலக்கணப் பரிசுத்த நாமங்களாகிய ‘அஸ்மாவுல்
 ஹுஸ்னா’ என்னும் அழகிய திருநாமங்களுள் ஒன்றைக் கொண்டு
 அடைக்கலம் தேடுவதாய் முடிகின்றது. ‘றஹு’மானுன்
 பக் கலடைக் கலமே’ ‘றஹீமே யுன் பக் கலடைக் கலமே’
 ‘குத்தாஸு’ன்னடைக்கலமே’ என்றாற் போல் அக்கட்டளைக்
 கலித்துறைகளின் முடிவுகள் அமைந்துள்ளன.

“மாதா மீதாவுஞ் சகோதரர் மக்கள் மனைவி சுற்றம்
 தாதா வெனத் தந்த ஈகையர் யாருந் தயங்கவுயிர்
 சேதார மாபுடலத்தை விட்டாயின் செம்முகபுர்க் (கு)
 ஆதாரமான றஹுமானுன் பக்கலடைக்கலமே”

இவ்வுலகில் நம்முடன் கூடி வாழ்ந்த அன்னை தந்தையர் சோதரர் மனைவி மக்கள் எவரேனும் நம்முயிர் மாய்ந்து மண்ணறை புக்கும் போது நமக்கு ஆதாரமாக வருவரோ? வாரார். எனவே கபுர் என்னும் மண்ணறைக்கு ஆதாரமாகவிருந்து, காக்க வேண்டுமென ஆண்டவன் பக்கலே அடைக்கலந் தேடியுள்ளார் கவிஞர்.

முத்தி வீடருளும் எங்கோன் முகம்மது நபியுல்லா மீது முனாஜாத்தும் எண்கலை வண்ணமும் பாடிப் புகழுகின்றார். ‘முகம்மது நபியுல்லாவே’ என்னும் விளியுடன் முடியும் முனாஜாத்துச் செய்யுள்களில் அவர்களின் மேன்மையை இனிது விளக்கித் தமக்கு நற்கதியளிக்குமாறு விண்ணப்பம் செய்கின்றார்.

சிந்தைக் கோரின்பமும் செவிக்கானந்தமும் நல்கும் எண்கலை வன்மெல்லிசை வண்ணமென்னும் இசைப்பாடல்கள் குதுபு நாயகர் மீது பாடப்பட்டுள்ளன.

கண்டி நகரின்கண் சமாதி கொண்டருளியுள்ள செய்யிதினா சிகாபுத்தீன் வலியுல்லா மீது கண்டிப் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதி, அருண்மணிமாலை என்னும் நூல்களைப் பாடித் துதிக்கின்றார்.

காப்பு விருத்தம் நீங்கலாக நூறு திருவிருத்தங்கள் அந்தாதியாகத் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கண்டிப் பதிற்றுப் பத்து அந்தாதியில் ஒவ்வொரு பத்துப் பாடலும் ஒவ்வொரு வகைச் சந்த விருத்தப் பாவால் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

தேவர்களும் பணிந்து பாத சேவை புரிகின்ற எனது குருநாதரே, எனது பாவங்கள் இன்றே தேய்ந்து அழியுமாறு எனது பற்றுக்கள் யாவற்றையும் வேரறுத்து என் மீது மெய்யருள் பாலிக்குமாறு தங்கள் பாதார விந்தங்களை யான் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன்; அருள் பாலிக்கும் வரை அத்திருவடிகளை விட்டுவிடமாட்டேன் என்று அன்னவர் வலிகள் பிரானின் பாதங்களில் பாடுகிடந்து பாடியருளும் விண்ணப்பங்கள் பெரிதும் பக்தி நலம் கனிந்து பரிமளிப்பனவாகும்.

“தேவ ரென்று மேவல் செய்ச் றந்த பாத போத வென்
பாவமின்று தேயு மாறு பற்ற றுத்த மெய்யருள்

கூவ கூவ நன்று தொண்ட னின்று தொட்ட பாதம் விட்டிடேன்
காவ லென்று கண்டி பாது காக்கு நாத நோக்குமே”
என்பது அவர் தம் விண்ணப்பத்திருப்பாடல்களுள் ஒன்றாகும்.

அருண்மணிமாலை, காப்பு வெண்பா நீங்கலாக அறுபது செய்யுள்களைக் கொண்டது. இரு கட்டளைக் கலித்துறைகளும் அவற்றின் பின் ஒரு நேரிசை வெண்பாவுமாக மாறி மாறித் தொடர்ந்து வரத் தக்கதாக இம் மணிமாலை கோர்க்கப்பட்டுள்ளது. அம்மணிமாலையில் அமைந்துள்ள ஒரு மணியைப் பார்ப்போம்.

“தண்ணியும் தமிழன்புமற்ற தறுகண்ணரிடமெல்லாம் சென்று தமிழ் பாடிப் பரிசுபெற எண்ணங்கொண்டு அலைந்து திரிகின்ற எனது உள்ளத்திலுறையும் பாவமாகிய நோயின் தீமைகள் என்னை விட்டு அறுந்துபோம்படியாக மெஞ்ஞானமாகிய செல்வத்தை தந்து ஆட்கொள்ளுங்கள்” என்று கவிஞர் இறைஞ்சுகின்றார். தமிழருமையறியார் மீது தமிழ் செய்து புலவரின் மனம் எவ்வளவோ புண்பட்டுத் துன்பமடைந்திருத்தல் வேண்டும். அப்புண்பட்ட உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் தரும் அருமருந்தாக கண்டி நாடுடைய வள்ளலைக் காண்கின்றார் கவிஞர்.

“புத தயையாணு வேனாமில் லாரிடம் போய்த்தமிழை
யோத மனந்துணிந் தேதிரீ கன்றவெனுட் பவநோய்த்
தீதற ஞானச்செழுஞ்செல்வ மேதந்து சீத்திபெறக்
காதலுடன்புரி வீர்கண்டி யிர்திரீ காலமுமே”

இனி ஈழவளநாட்டின் திருத்தலங்களையேயன்றித் தென்தமிழ் நாட்டுத்திருப்பதிகளையும் இவர் பாடியுள்ளார். மிக்க எளிய இனிய நடையில் இவர் பாடிய கும்மிப் பாடல் நூலொன்றுண்டு “காட்டு பாவா சாஹிபு காரணக் கும்மி” என்பது அதன் பெயர். திருநாகூர் ஷாஹுல் ஹமீதொலியின் திருப்பேரனார் காட்டு பாவா ஒலிகள். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணாளராகிய இவ்வொலிகள் பிரான் கானகத்தில் தனித்துப் பயணம் செய்த ஏழு பிராமணப் பெண்களைக் கள்வர் கூட்டத்திலிருந்து காத்ததற்காய்த் தனியொருவராய்ப் போரிட்டு மாய்ந்து வீரத்தியாகியாய் விளங்குகின்றார். அவர் புரிந்த அற்புதத்தினால் கள்வர் கண்களிழுந்து

வருந்தித் திருந்தி மன்னிப்பும் பெறுகின்றனர். அந்தணமங்கையர் இவர் பிரிவான் வருந்தித் துயர்கொண்டு அழுகின்றனர்.

“வள்ளலே கண்ணே நவமணி யேகுரு
மாமணியே தவப் பூமணியே
தெள்ளிய பாட்டுபா வாமணி யேதிருந்
தீன்மணி யேமரு மான்மணியே
நாதா வேதிருத் தாதா வேலெங்கள்
நாயக மேதிருத் தாயகமே
வேதா வேகாட்டு பாவா வேலென்று
மேலுங்கண் ணீர்மழை யூற்றிநீன்று”

அவர்கள் அழும் காட்சி எமது உள்ளத்தை உருக்குகின்றதன்றோ?

காட்டிலேயுடங்கிக் காரணங்கள் விளைத்த இக் காவலருக்கு நவாபு தறுகா கட்டினார். நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியொருவர் நன்றி கூர்ந்து கட்டிடங்கள் அமைத்தார். இன்னும் பலர் வழங்கிய சன்மானங்களையெல்லாம் கும்மியாய்ப் பாடிப் பூரிப்படைகின்றார் கவிஞர். யாமிதுகாறும் கவிஞர் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவர் அவர்கள் செந்தமிழ்த் தீம்பாற் கடலைக் கடைந்தெடுத்துத் தந்த அமுதப் பெருமாரியின் ஒரு சில திவலைகளைச் சுவைத்தோம்.

தங்கு தடையற்ற சொற்களை வருத்தித் தேடித் தொகுத்து இவர் செய்யுள் இயற்றவில்லை. அவை இவருக்கு அடங்கி ஏவல் கேட்பன போல இயற்கையின் அமைந்து அணிபெற்றுள்ளன. வளமார் தமிழ்க்கவிதைகளின் வற்றாத ஊற்றுப் பெருக்காய் விளங்கும் இம்மதுரப்பிரபந்த கவிவாணரின் நுண்மாண் நுழைபுலனும் நூலறிவின் அளக்கலாகா அளவும் பொருளும் எம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. பிறவிப் பெருங் கவிஞராகிய இவரின் பெருமைகளை விரிக்கிற பெருகும்.

இந்நூற்றாண்டில் ஈழநாடு கண்ட பெரும்புலவர் வரிசையில் தனக்கெனச் சிறந்த ஓரிடத்தை வகித்து வரன்புகழ் கொண்ட இப்புலவர்கோன் வாழ்க.

-1968

இலக்கிய இன்பம்

97

தரும ஷபாஅத்து மாலை 1

இஸ்லாத்தின் இனிய போதனைகளை எடுத்துக் கூறும் முகமாக எழுந்தவை இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியங்கள். செந்தமிழின் தீஞ்சவையொடு கலந்து அவ்வினிய போதனைகளை இஸ்லாமியப் புலவர் பெருமக்கள் எடுத்துக்கூறுவதே ஒரு தனி அழகாகும்.

தரும ஷபாஅத்து மாலை என்னும் நூலின் ஆசிரியர் எச்சமயத்தவரும் போற்றும் இனிய போதனையொன்றை எழில் பெற எடுத்துக்கூறுகின்றார். தருமத்தின் - ஸதக்காவின் - மேன்மையை விளக்கும் தமது நூலுக்குத் 'தரும ஷபாஅத்து அண்' என அவர் பெயர் சூட்டியுள்ளார். 'ஷபாஅத்து' என்பது மன்றாடுதல் ஈடேற்றத்துக்காய்ப் பரிந்து பேசுதல், சிபாரிசு செய்தல் என்னும் பொருள்களைத் தரும் ஓர் அறபுச் சொல்லாகும்.

தன்னிடம் வருந்திவந்த அகதியொருத்திக்கு அன்னமிட்டு அரும்பசி களைந்து அவள் திருந்து முகங்கண்டு மகிழ்ந்தான் ஒருவன். அவனோ அப்போத்தில் முஸ்லிம் அல்லன். முஸ்லிம் அல்லாதவனாக இருந்தும் அவன் இயற்றிய தருமம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அன்று பிறந்த பாலகனாய், பாவம் யாவும் அழிந்தவனாய், பண்பு யாவும் நிறைந்தவனாய்ப் பரிமளிப்படைந்தான். ஆண்டவன்அருளுக்கு அண்மையனாய், அருகனாய், நேசனாய் அமைந்து விட்டான். எம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் ஆசீர்வாதமும், மன்றாட்டமும் அவனுக்குக் கிட்டின.

இப்பெருமகன் ஆற்றிய தானத்தின் சிறப்பு, தரும ஷபாஅத்து மாலையில் வியந்து கூறப்படுகின்றது. அத்துடன் முஸ்லிமாக இருந்தும் அகதிக்கு அன்னம் ஈயாமல் விரட்டியடித்து ஆண்டவனின் சாபத்துக்கும் அண்ணல் நபியின் கோபத்துக்கும் உள்ளான வன்னெஞ்சனின் செய்தியும் வருணிக்கப்படுகின்றது.

வரலாற்றில் நிகழ்ந்த ஒரு சிறு சரிதை இது. இச் சரிதையை நிலைக் களனாகக் கொண்டு மிகச் சிறந்த அறம் ஒன்றை எம் மனோருக்கு அறிவுறுத்துகின்றார் ஆசிரியர். இவர் காயற்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர். 'செய்கு அப்துல் காதிர்' என்னும் இயற்பெயரை உடையவர். 'நிசவு-சமுசத்தீன் சாகிபு' என்பாரின் தவப் புதல்வர். வடமொழி, தென் மொழிகளிற் பாண்டித்தியம் படைத்த மகா வித்துவான் மீறான் கனிப் புலவரின் மாணாக்கர். 'சேக்குளாப் புலவர்' என்றும், 'அருள்வாக்கி' என்றும் சிறப்புப் பெயர்களைக் கொண்டவர்.

ஹிஜ்ரி 1239-ஆம் ஆண்டில் ஆக்கப்பெற்ற தரும ஷபாஅத்து மாலை நூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு திருவிருத்தங்களைக் கொண்ட ஒரு பிரபந்தம். இனிய உயர்ந்த இலக்கிய மரபுகளைப் பேணி ஆக்கப்பட்ட அரிய நூல். 'கண்ணகுமது மகுதாம் முகம்மது'ப் புலவரின் இலக்கியப் பணியினால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட அரிய நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. இந் நூலாசிரியராகிய ஷேக்குளாப் புலவர் தம் உறவினர் என்று மகுதாம் முகம்மதுப் புலவர் கூறுகின்றார்.

இனி, இந் நூலின் சிறப்புக்களைப் பார்ப்போம்.

தரும ஷபாஅத்து அணி

இந் நூலைக் கூறுவதற்காக 'முதலவனான தனியோனை'க் காவல் தேடிக் காப்பு விருத்தத்தைக் கூறுகின்றார். அவ் விருத்தத்தில் இந் நூற் பெயர் 'தரும ஷபாஅத்து அணி' என்றே ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். வேறொரு செய்யுளிலும் இப் பெயரையே அவர் கூறுகின்றார். கண்ணகுமது மகுதாம் முகம்மதுப் புலவரும் தமது சாத்துகவியில் 'தரும ஷபாஅத்து அணி' என்றே கூறுகின்றார். எனினும்

அவர் அச்சிற் பதிப்பிக்கும்பொழுது தரும் ஷபாஅத்து மாலை என்னும் பெயருடன் அச்சிட்டுள்ளார்.

கடவுளர் துதி

இஸ்லாமியப் புலவர்கள் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறும் மரபினைப் பின்பற்றிக் ‘கடவுளர் துதி’ என்னும் பகுதியை இவர் அமைத்துள்ளார். எவ்விதக் களங்கமும் அற்ற ஏகனின் பண்பிலக்கணங்களைச் சிறப்பாய்க் கூறி அவனிடம் துணை வேண்டுகின்றார் புலவர்.

“தாய்தம ரில்லான் நீயே சந்ததி யில்லான் நீயே;
வாய்முக மில்லான் நீயே, மறுவிடை யில்லான் நீயே;
தூய்மாமுதலே யார்க்கும் சோதிஅல் ஹம்தாய் நன்ற
ஆபீர் நாமத் தோனே ஆகியே துணைசெய் வாயே!”

என்று அவனைப் போற்றித் துவங்குகின்றார்.

நாயகக் குரிசில் ஆகிய நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்களைப் புகழும் பொழுது நான்மறையினுக்கும் நாயகமானவர்கள் என்றும், மறைநெறிகள் நிறைந்த மலர்த்தரு ஆனவர்கள் என்றும், உலகெலாம் நிறைந்த உயர் புகழ் ஆனவர்கள் என்றும் உருவகமாக எடுத்துப் போற்றுகின்றார். அப்பெருமான் மீது இப் புலவர் கொண்டுள்ள அப்பழுக்கற்ற ஆழ்ந்த பக்தி இந்நூலெங்கும் பல்கிப் பரந்து விளங்குகின்றது.

நான்கு கலீபாக்கள், நபிதிருப் பேரன்மார்கள் ஆகியோரைப் போற்றிய பின்பு, குத்பு நாயகமாகிய முகியித்தீன் ஆண்டகையின் சேவடிகளைத் தமது சிரமிசைச் சூடிக் கொள்கின்றார். வலிமார்களுக்கு அரசராகிய அருள் சான்ற அக்குரவரைப் போற்றும்போது தீனுல் இஸ்லாம் என்னும் பயிர் தழைக்க வந்த அரும் மழையானவர்கள் என்று கூறி அகம் களிக்கின்றார்.

“அறங் கிடந்தெழில் கொள் தீனெனும் பயிர்க்கோர்

அருமழையாக எவ்வுலகும் சிறந்தரு முகியித்தீன்....”

என அவர் உருவகித்துப் போற்றந் திறம் உவகை அளிப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

இந் நூலுக்கு முன்னாலாக உரை தந்தவர் வகுதைவள நாட்டு உமறுலெப்பை என்பாரின் உத்தம மைந்தரான நாகுலெப்பை அவர்கள் ஆவர் என்பதையும் ஈண்டெடுத்து இயம்புகின்றார் கவிஞர்.

கொடை நாயகர்

செந்தமிழ் வளர்த்த சீதக்காதி முதல்வராம் வள்ளல்கள் பலரைத் தந்து வான்புகழ் கொண்டது வகுதைமாநகரம். அத் திருநகரத்தில் வாழ்ந்து கலைபல வளர்த்த கலைமான் லெப்பையின் தவத்திரு மைந்தராய் மகுதாம் பிள்ளை வள்ளலே தம்மை ஆதரித்த தயாநிதி என்கின்றார் கவிஞர். அச்செம்மலார் தம் மனச்செம்மை ஆகிய ‘மனத்தலில்’ அதனால் தாம் இந் நூலை இயற்றியதாய்க் கூறுவர் கவிஞர். மனச்செம்மை என்னும் பொருள் தரும் ‘மனத்தலில்’ என்னுந் தொடரை மனம் - தலில் எனப் பிரிக்கலாம். தலில் என்பது இங்கு தயாளம், ஆதரவு என்னும் பொருள் பயக்கும் ஓர் அறபுச் சொல்லாகும். அச்சொல் மனம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுடன் புணர்ந்து ‘மனத்தலில்’ என்று செந்தமிழ் நடையிற் சிறப்பாய் அமைந்துள்ளது.

“ஜெகதலம் புகழும் வகுதையம்பதியில் சீறந்திடு

கலையுமான் லெப்பை

மகவதாய்ப் பிறந்து வருந்துரை மகுதாம் பிள்ளைதன்

மனத்தலில் அதனால்

அகமகிழ் சமுகத் தீனருள் புதல்வன் ஆகிய

செய்கபுகுல் காதர்

புகரஹ் தமிழாற் சொல்லுமீச் சரிதம் புகன்றன

னுலகினில் விளங்க”

ஐந்தரு நிகர்த்த அபுல் காசிம் வள்ளலாரின் அழியாப் புகழைச் சீராப் பெருங்காப்பியத்தில் உமறுப் புலவர் சிறப்பித்துப் புகழ்வது போல, கவிஞர் செய்கு அப்துல் காதினு அவர்களும் மகுதாம் பிள்ளை வள்ளலின் மங்காப் புகழைத் தமது தரும ஷபா அத்து அணி மூலம் நிலை பெறச் செய்துவிட்டார்.

மகாவித்துவான் மீறான் கனிப் புலவரை, “அருள் வளர் கவிஞன் மீறான் கனியினால் பறக்கத்தாலோர் பொருள் வளர் தமிழின் இன்சொல்

புகன்றாங் கேற்றினேனால்” என்று கூறிச் சிறப்பிக்குந் திறம் தம் ஆசிரியர் மாட்டு இவர் மனம் ஊறித் திளைத்த குருபக்தியைக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

தமிழ் கிளிமை

தமிழ் மீதுதான் எத்துணைப் பற்று இக்கவிஞருக்கு! உத்தம தமிழ், செந்தமிழுரை, புகரறுந் தமிழ், பொருள் வளர் தமிழின் இன்சொல் என்பன முதலாய் சொற்றொடர்களால் தமிழின் பெருமையைப் போற்றுகின்றார்.

நூலாசிரியராகிய தமது பெயர், நூலியற்றிய காலம், முன்னாலளித்தோர் பெயர், கொடை நாயகர் பெயர், தம் ஆசானின் பெயர் முதலியவற்றையெல்லாம் இவர் தெளிவாய்க் கூறுவது இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பேருதவியாய் அமைகின்றது. பிற்காலத்தில் வீணான ஐயங்களும், தர்க்க வாதங்களும் வாராமற் காக்கின்றது.

நூற் பயன்

இனி, தரும ஷபாஅத்து அணி என்னும் தமது நூலைப் படிப்போருக்கு வரும் பயனைச் செய்து அப்துல் காதிருப் புலவர் கூறுகின்றார்.

தரும ஷபாஅத்து அணியினை அனுதினம் படித்தால் தமது வாழ்க்கையில் தரும சிந்தனை மீதாரப் பெறாத மக்கள் யாவர்தாம் இருப்பர்? இவ்வழகிய உருக்கமான சரிதை எவர் மனத்தைத் தான் உருக்காதிருக்கும்? உலோபத்தனம் அவர்களை விட்டு ஓடிவிடும் அல்லவா? வரையாது வழங்கும் வள்ளல்களாய் மாறி விடுவரல்லவா? “எவர் தம் மனத்தின் உலோபத் தனத்தினின்றும் தம்மைக் காத்துக் கொண்டாரோ, அத்தகையவரே வெற்றி பெற்றவராவர்.” (59:9) என்பது திருமறை கண்ட அருமொழியன்றோ? எனவே தரும ஷபாஅத்து அணி என்னும் நூலை அனுதினமும் படிப்போர் ஜெயம் பெறுவர். புலவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“நற்றவம் ஒழுக்கம் அன் (பு) ஏர் நாநயம் உண்மை கல்வி
சொற்றிடு ஜயவீ நோதம் சுருதமெய்ப் பொருள் தயாளம்

இலக்கிய இன்பம்

உற்ற எந் நலனும் உண்டாம் உரைத்திடும் தரும் ஷபா
அத்தனீ தன்னை நன்றாய் அனுதனம் படிப்போர்க் கன்றே”

என்று மிக விளக்கமாக ஆசிரியர் துணிந்து கூறுவதில் தவறில்லையல்லவா? இவ்வாறு, இக் கதை கூறும் முகத்தான் அறத்தினை விளக்கி, வீடுபேறடையும் மார்க்கத்தினையும் இனிதுற விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இனி, நூலின் முக்கிய பகுதிக்கு வருவோம். கதை நிகழ்ந்த காலத்துக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கின்றார் ஆசிரியர்.

கதை நிகழ்ச்சி

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களும் சீரிய கலீபாக்கள் நால்வரும் இமாம் ஹஸன் அவர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் ஆட்சி புரிந்து சுவன வாழ்வடைந்து விட்டனர். நபிகளாரின் இளைய திருப் பேரனார் ஹுசைன் (ரலி) அவர்கள் காலத்தில் பெரும்பூசல் விளைகின்றது. உமையாவம்சத்தின் இரண்டாவது கலீபாவாகிய யஸீது உடைய ஆட்சிக்காலம் அது. யஸீது எத்தகைய கொடியவன் என்பதைத் திறம்படக் காட்டுகின்றார் செய்கு அப்துல் காதிருப் புலவர்.

கர்பலாவின் களம்

யஸீதின் தீவினையால் வள்ளல் ஹுசைன் (ரலி) அவர்களும் பரிவாரங்களும் ‘கர்பலா’ வனத்தை அடைகின்றனர். காதுகள் படைகள் கடலெனத் திரண்டு வருகின்றன. வீரத் திருமகனார் ஹுசைன் (ரலி) அவர்களின் வீரப் போராட்டம் நம் நெஞ்சைப் பிளந்து கசக்கிப் பிழிகின்றது. தோழரெல்லோரும் மாண்ட பின்னர் தமிழராய் நின்று அமர் புரிந்த அண்ணலின் போராட்டத்தைப் புகல வந்த கவிஞர்,

“தயீனுங் கொடிய பாவீ, எசீது செருக் களத்

தமீனுட் புகுந்து

பாய்பரி துரத்தி இருமருப் புடைய பகடெனக் குரலொலி முழக்கி
நாயகன் தூதர் நபிசல வாத்தை நாவினால் அடிக்கடி யோதிக்
காய்சினச் செருநர் சிறந்துகள் படுத்திக் ககம்பருந் (து)உனை
வீருந்தளித்தார்.”

என்று யஸீதின் படையினர் நடுவண் அப்பெருமகனார் காட்டிய வீரத்தை வியந்தோதுகின்றார்.

கர்பலா மண்ணில் உதிரப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்தோடுகின்றது. இறுதிக்கட்டம். சுற்றத்தவரெல்லாம் மடிந்து விட்டனர். அருந்தவ நபியின் ஆருயிர்ப் பேரர், நபிகளார்தம் கண்மணி மகளாரின் கல்பு குளிர்ந்த திருமகனார், அலிப் புலியாரின் அரும்பெற்ற புதல்வர் ஆகிய அண்ணல் ஹுசைன் (ரலி) போர்க் களத்தில் ஷஹீத் ஆகுகின்றனர். (இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி றாஜிஹன்) அவ் வள்ளலாரின் திவ்விய இரத்தத்தினால் கர்பலாப் போர்க்களம் புனிதமுறுகின்றது. வள்ளலின் குடும்பப் பெண்கள் அனாதைகளாய்ச் சிறைப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

பெண்மணியின் பெருந் துயரம்

அவ் வேளையில் நபியின் கிளையில் வந்த ஒரு பெண்மணி பகைவரிடமிருந்து தப்பி விடுகின்றார். பச்சிளம் பாலகர் இருவரோடு இரவிருளிலே திக்குத் தெரியாத கானகத்திலே பகைவரை அஞ்சிப் பயந்தோடுகின்றார். அவருடைய துயரப் பாதையில் நாமும் பின்தொடர்ந்து பார்ப்போம். இறைவன் இட்ட விதியை எண்ணி மனம் உடைந்து அழுகின்றார் அம் மங்கை நல்லார். அப் பெரியவனையே வழுத்துகின்றார். முற்காலத்தில் வாழ்ந்த இப்றாகீம் (அலை), யூசுப் (அலை), ஐயூப் (அலை) ஆகிய நபிமார்களுக்குப் பெருந்துயரம் வந்தபோது காத்து இரட்சித்து ஆட்கொண்ட எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வின் பெருங்கருணைத் திறம் புகழ்ந்து வரம் வேண்டுகின்றார். தம்மிடம் பகைவர் வந்தணுகா வண்ணம் காவற்பாடு தேடுகின்றார்.

இவ்வாறு நடந்து சென்ற அப்பெண்மணி திக்குத் திசை தெரியாத வனாந்தரத்தில் சிக்கித் தவிக்கின்றார். அரபு நாட்டின் கொடிய சுரவெப்பப் பாலைவனம் எத்துணைக் கொடியது.

பிறை டிசம்பர் 1974

தரும ஷபாசித்து மாலை 2

எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கிளையிலே உதித்த பெண்மணி ஒருவர் கர்பலாப் போர்க் களத்திலிருந்து தப்பிச் சென்றார் அல்லவா? அவர் தம்முடைய சின்னஞ் சிறு பாலகர் இருவரோடு கொடிய பாலைவனமொன்றிலே சிக்கிக் கொண்டார்.

அவ்வனாந்தரத்தின் கொடுமைகளைக் கூறும் கவிஞர் செய்கு அப்துல் காதிரு அவர்கள் இம்மாதரசியின் துயரத்தை நம் அகக்கண்களின் முன்னர் சலனப் படமாய்ச் சஞ்சரிக்க விட்டுக் காட்டுகின்றார்.

கடுஞ்சுர வனத்தில் காரீகை நல்லார்

“நரபதி மணி முகம்மதரின், குலத்துறும் அந்தப் பூவையும் அன்னாள் குமரர்களாம் இருவோரும் மலைப் புறத்தமைந்த சுரத்தினிற் கொடிய அருஞ்சுரம் அடுத்தனர் அம்மா!” என்று அவலச் சுவை மீதூரக் கவிஞர் கூறிக் கல் நெஞ்சையும் கரையச் செய்கின்றார்.

பாலைவனக் கொடுமைகளை உயர்வு நவீற்சி தோன்றக் கூறுதலால் கதாபாத்திரத்தை மட்டுமன்றிக் கதை கேட்போரையும் துயரமாகிய எல்லையற்ற பாலைவனத்திலே சஞ்சரிக்க விடுகின்றார். புலவர் கூறும் வனாந்தரக் காட்சி இந்த அவலம் நிறைந்த துயரச் சரிதைக்கு மேலும் துயர மெருகை ஊட்டுகின்றது. கொடுமையாய்த்

தகிக்கின்றது பாலை. பால்மனம் மாறாப் பாலகர் இருவரின் பாதங்களும் வெய்யிலிற் போடப்பட்ட மலரைப் போல வாடிக் கருகுகின்றன. மங்கையாரின் பாதங்களும் கற்கரடுகளாலும், கொடிய வெப்பத்தாலும் சுடப்பட்டுச் சிவந்து புண்ணாகுகின்றன. நாவும் வரண்டு விடுகின்றது.

“மாவீ லங்கினம் வாயினீ ரறத்தனீ வலிசேர்
மாவீ லங்கியே பொன்றிடுங் கடுஞ்சுர வனத்தின்
மாவீ லங்கொளி மலர்ப்பத நோவுற மலர்மாள்
மாவீ லங்கினா னெஞ்சுகநெக் குருகினன் மாதே”

இப் பாலை நிலக் கொடுமையை, மிகுதியும் சதுரப் பாட்டுடன் புலவர் பாடியுள்ளமை இந்நூலிற்கொரு தனியழகைக் கொடுக்கிறது. உமறுப் புலவர், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் ஆகியோர் கூறும் பாலை நில வருணனைகளுக்கு இவர் கூறும் வருணனைகள் எவ்விதத்திலும் குறைந்தனவல்ல. அவற்றினும் விஞ்சியவாய்த் தோற்றுதற்கு இவர் எடுத்துக் கொண்ட மங்கையின் துயர்மிகு சரிதையும் ஒரு காரணம் என்னலாம்.

கசடனா காவலனா?

முன்று நாளாக வனாந்தரத்திலே அல்லற்பட்ட அப் பெண்மணி வயிறு காய் பெரும் பசியினால் வருந்தியிளைத்து ஒரு பட்டணத்தை அடைகின்றார். பொழுதும் போய் விடுகின்றது. நகரத்தினுள் நுழைகின்றார். ஆடம்பரமான மாளிகையொன்று தெரிகின்றது. உள்ளே சென்று பார்க்கின்றார். அந் நகரத்தை ஆளும் அரசனின் அரண்மனை அது. செல்வச்செழிப்பினால் மல்கிப் பூரித்திருக்கும் மன்னவன் மாளிகை அது. நித்திலத்தால் வேய்ந்த நீள் மதில் மாடங்கள். மரகத மணியழுத்தி மாண்புற்று விளங்கும் மண்டபங்கள். உரக செம்மணிகளால் ஒளி பெற்றிலங்கும் உயர்திருவோலக்கம் (சபா மண்டபம்). அந்தத் திரு விளங்கும் கொலு மண்டபத்திலே சிங்கம் சுமந்த பொங்கணை மீதிலே அரியேறு போல் வீற்றிருக்கும் அரசர் நாயகனைக் காண்கின்றார், அம் மங்கையர்க்கரசி. அரசருக்கு மரியாதையோடு சலாம் கூறுகின்றார். அவனோ சலாத்துக்குப் ‘பிரத்தி’ கூறினானல்லன். கசட்டுப் புத்தியைப் புகட்டும் நெஞ்சுடையவன்

இலக்கிய இன்பம்

106

அக்கயவன். கூறிய சலாத்துக்குப் பிரத்தி கூறாத அவன் இயல்பு கண்ட மங்கையின் மனம் மறுகியது. பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்து போம் அல்லவா? என்ன செய்வார்? அவ்விடத்தை விட்டு அகலவும் மாட்டாராய்த் தயங்கிக் கொண்டு நிற்கின்றார்.

“குற்ற மற்றினிதாய்க் கோதறப் பழுத்த
கொழுங்கனியான பூமடந்தைக் (கு)
உற்றீடு பசியால் இவ்வியலின் பால்
விட்டகலா தொல்கீ நின்றாள்.”

என்று அம் மங்கை நல்லார் மனம் மறுகி நின்ற நிலையை உருக்கமாய் எடுத்து ஒதுகின்றார் கவிஞர்.

பொறை அறிவிறந்த புரவலன்

அவ்வாறு அகலாமல் நிற்பதைக் கண்ட அரசனுக்கு வருகின்றது கோபம். “இந்த நேரத்தில் ஏன் இங்கு வந்தாய்?” என்று அதட்டுகின்றான்.

“அரசே, நபிகள் கோமானின் பேரனார் ஹுசைன் (ரலி) அவர்கள் கர்பலாக் களத்திலே கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். யான் அங்கிருந்து தப்பி மதீனமாநகர் செல்லும் வழியில் திசை தெரியாது தடுமாறி முன்று நாட்களாக உணவொன்றும் இல்லாமல் அவதியுற்றுத் தங்களிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துள்ளேன்,” என்று கல்மனமும் கசிந்து உருகுமாறு அப்பெண்மணி தம் வரவைக் கூறினார்.

அத்துயர் மிகு சரிதையைக் கேட்டும் கேளாதவன் போலிருந்தான் அவன். ‘பொறை அறிவிறந்த புரவலன்’ என்று அவனது பண்பற்ற தன்மையைப் புலவர் செய்க்ப்துல் காதிரு அவர்கள் இங்கு இழித்துக் கூறுகின்றார். “மங்கையே, மதீனத்தில் வாழ்பவன் என்று கூறுகின்றாயே! நீ யார்?” என்று மீண்டும் கேட்கின்றான். அப்பொழுது அம்மாதர் திலகம் “நபிகள் எங்கோமனார் (ஸல்) அவர்கள் எம்பாட்டனார்” என்று கூறினார். நபிகள் பெருமானின் பெயரை இவ்விடத்தில் கூறும்பொழுது புலவர் மிகுந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்துக்கு உள்ளாய் விட்டார். சாதாரணமாக ஒரு சொல்லிலே அப்பெருமானின்

பெயரைக் கூறிவிட்டுச் செல்லக் கவிஞரின் பண்புசால் திருவுள்ளம் ஒப்பவில்லை. அந் நாயகரின் மீது புலவரின் உள்ளம் எத்துணைப் பெரிய பக்தியில் ஊறித்திளைத்து இருந்தது என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் அப்பெண்மணியின் கூற்றாக அவர் கூறும் செய்யுளால் அறியலாம்.

பண்பெலாம் நிறைந்த வண்புகழ் நயினார்

விண்ணுலகும் போற்றும் வேத நாயக நயினாரின் திருப் பெயர் கூறியும் ஏழை பங்காளராய் இவ்வவனியில் வாழ்ந்த இறகூல் நயினாரின் திருப் பெயர் கூறியும் மனம் இரங்காத் தீயவன் அவன் என்பதைக் கையறு நெல்லியங் கனிபோலக் கவினுறக் காட்ட எண்ணினார் கவிஞர். எனவே வள்ளல் நயினாரின் வளமார் சிறப்பில்புகளை வாயார வர்ணிக்கின்றார். அந்த நபிகள் கோமானின் சிறப்பைக் கவிஞர் கோமானுடன் சேர்ந்து யாமும் வாயார வாழ்த்திப் புளகாங்கிதம் அடையலாம்:

“மந்தரங் கவிகை யிடவரு நயினார் மார்க்கநூல்
 விளக்கிய நயினார்
 கந்தர மிகுந்த சுவர்க்கநன் னயினார் சொன்மறா
 தெழுத்தசொல் நயினார்
 பந்தமாம் ஹாஷிம் கிளைக்குயர் நயினார்
 பையரவொடும் பகர் நயினார்
 எந்தநா வினுமெங் காரண நயினார் எழில்பெறு
 முகம்மது நயினார்”

‘சொற்பொருட் பின்வரு நிலையணி’ என்னும் சொல்லனியின் பாற்பட்டு, நயினார், நயினார் என்னும் உயர் தனிச் செம்மைசால் திருப் பெயரை மீட்டும் மீட்டும் உவகையுடன் ஒதி எவ்வளவு உள்ளக் கிளர்ச்சியையும், உள்ளக் குளிர்ச்சியையும், ஆனந்த மகிழ்ச்சியையும் அடைந்திருப்பார் கவிஞர்.

ஈரமில்லா நெஞ்சத்தான்

இத்தகைச் சிறப்பு வாய்ந்த முகம்மது நயினார் (ஸல்) எம் பாட்டனார் என்று அந்த ஆதரவற்ற அகதிப் பெண்மணி கூறியும்,

இலக்கிய இன்பம்

ஈருலகத்துக்கும் ‘ஸர்தார்’ ஆகிய எம்பெருமானாரின் பெயரைக் கூறியும் மனம் இரங்காத அந்தப் புலையனைப் ‘புல்லியமனத்தான்’ என்று புலவர் கூறுவதுதான் எத்துணைப் பொருத்தமாய் அமைந்துள்ளது? இந்த ஏழைக்கு அன்னம் இடுவதால் அவனுக்கு எத்தகைய இலாபமும் இல்லையல்லவா? எதிலும் இலாபத்தையே கருதிச் செயலாற்றுவவன் அந்தக் கயவன். “நன்றி ஒருவற்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி என்று தருங்கொல்” என்று எதிர்பார்த்திருப்பவன் அவன். இத்தகைய கசடர்களையே ‘அறவிலை வணிகர்’ என்று தமிழ் இலக்கியம் இடித்துக் கூறுகின்றது.

அப்பொழுது அந்தப் பொல்லாத கயவன், நபி பெருமானின் திருநாமத்துக்கு மதிப்பளியாத அக்கொடியவன், அந்நாமம் உச்சரிக்கப்படும்பொழுது ‘ஸலவாத்து’ என்னும் சாந்தி வாழ்த்துக் கூறிக் கண்ணியப்படுத்த ஒண்ணாத அந்தப் பொல்லாத உலோபி மீண்டும் அம்மங்கை நல்லாரைப் பார்த்துக் கேள்விக்கணை தொடுக்கின்றான். “நபிகள் பெருமானை உன் பாட்டனார் என்று கூறுகின்றாயே, அதற்குச் சாட்சிகள் உண்டா?” என்று கேட்டான். அப்பொழுதும் அம்மாதரசி மனம் சளைக்காமல் “ஆம்! சாட்சிகள் உண்டு. நால்வர் எனக்குச் சாட்சிகள் உளர். நபிகள் பெருமானின் தோழருள்ளெல்லாம் நாயகத் தோழர்களான, செய்யிதுனா அபூபக்கர், செய்யிதுனா உமர், செய்யிதுனா உதுமான், செய்யிதுனா அலீ (ரலி) ஆகிய நான்கு யார்களும் எனக்குச் சாட்சிகள் ஆவர்.” என விடையீந்தார். அப்பொழுது அந்தத் தறுகண்ணன் கூறியதைக் கேளுங்கள்!

“ஆ! நீ மிகுந்த சாகசக்காரி! சாமர்த்தியக்காரி! கெட்டிக்காரி! இறந்து போனவர்களின் பெயரையெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகச் சாட்சிகளாகக் கூறிக் கொண்டு திரிகின்றாயே! நன்று! நன்று!”

காரீகை வடித்த கண்ணீர்

இவ்வாறு சற்றும் அறிவில்லாத அக் கொடிய தீயவன் கூறியவுடனே நாயகர் கிளையில் வந்த அந்நங்கை பாத்திமா - ஆம், அது தான் அவர் பெயர். இறகுலுல்லாவின் இன்பத் திருமகளார் பாத்திமாவின் அதே பெயரைத் தாங்கிய பெண்மணி, மனம்

தடுமாறினார். வெய்துயிர்த்தார். வெம்பினார். சாம்பினார், அனலில் இட்ட மெழுகு போல உள்ளமும் உடலும் கூனிக் குழைந்து குறுகினார். உருகினார். ‘ஆதியே. சோதிமா முதலே, உனது அருட்கிருபை ஏழையேன் மீது இவ்வளவு தானோ’ என்று தன்னுள்ளே கூறிக் கொண்டார். தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வழிய அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்.

“கிலையின் மேல் துளியாய்ப் புலியின்வாய் முயலாய்
 கிராகுவாய் உற்ற அம்புலியாய்
 அிலையின் வாய்த்துரும்பாய் அகரிகக் கலங்கி
 ஆயிறை ஏகுமல் வழியில்
 கொலையெஹுதிகளின் தலைவனோர் மறுகல்
 குணத்தவன் தன் தலைக் கடையில்
 சொல்லுமொரு குரீசில் இருப்பக் கண்டவன்முன்
 தோன்றிச் சென் றறைசலாம் உரைத்தான்”

தாமரையிலையின் மேற்பட்ட தண்ணீர் போலவும், புலியின் வாய்ப்பட்ட முயல் போலவும், பாம்பின் வாய்ப்பட்ட சந்திரன் போலவும் அலையின் வாய்ப்பட்ட துரும்பு போலவும் துன்புற்று நடக்கவும் முடியாமல் தள்ளாடிக் கொண்டு வரும் வழியில் கொடிய எஹுதிகள் வாழும் வீதி வருகின்றது. ஒரு வீட்டின் வாயிலில் ஓர் எஹுதி இருப்பதைக் காண்கின்றார். அவனை அணுகி அவனுக்குச் சலாம் கூறுகின்றார் அம்மாதரசி. அவன் சலாத்துக்குப் பிரத்தி கூறி “அம்மையே, தாங்கள் யார்?” என்று கனிவு தோன்றக் கேட்கின்றான். “யான் நபி முகம்மது (ஸல்) நபினாரின் மரபில் உள்ளவன்” என்று சொன்னவுடனே அவன் முஸ்லிம் அல்லாதவனாக, கொடிய எஹுதிகளின் குலத்தில் உதித்தவனாக இருந்தும் மனமகிழ்ச்சியோடு “மாதர் நாயகமே, அன்னையே, இவ்விருள் குழும் இரவு நேரத்தில் இவ்வெளியவன் வீட்டுக்குத் தாங்கள் வந்தது எது பற்றி? கூறுங்களம்மா” என்று மனங்குளிரக் கேட்கலானான். தமது சரிதையை அவனிடம் கூறினார் அப் பெண்மணி. அப்பொழுது “உத்தம நபிகளாரின் கிளையில் வந்த உத்தமியே, திருமகள் ஆகிய தாயே, இழிவுற்றவனும் கடையேனும் ஆகிய என்னிடம் உள்ள உணவு தாங்கள் உண்பதற்கு ஹலால் ஆகுமா? கூறுங்கள்” என்று அந்த இறையருள் பெற்ற இனியவன் கேட்டான்.

“ஐயா, எங்கள் அண்ணல் நபிகள் (ஸல்) அமுத வாய் மலர்ந்து அருளியுள்ளார்கள். ‘என் உம்மத்துக்களில் எவராவது மூன்று வேளைக்கு உணவு கிடையாமல் வன்பசியினால் வருந்துவாராயின், அப்பொழுது கல்லை வணங்கும் காபிர்களின் இல்லமாயிருப்பினும் சரியே உணவு கிடைக்குமாயின் உண்ணலாம்.’ என்று அனுமதியளித்துள்ளார்கள். எனவே நீர் எமக்கு உணவு அளிப்பீராயின் இறைவனின் அருளும் நபிகள் கோமானின் நன் மன்றாட்டமும் உமக்கு உண்டாகும்” என்று அந் நங்கையர் திலகம் கூறினார்.

ஈந்து மகிழ்ந்த மேலோன்

அது கேட்டு மனம் பூரித்தான் செவ்வியோன். சொல்லுதற்கரிய அறுசுவையுண்டிகள் தேன் சுவைத் தீங்கனிகள், அன்ன பானாதிகள் யாவுங்கொண்டு பாத்திரங்களில் வட்டித்து “உண்ணுங்கள் தாயே! உண்ணுங்கள் தாயே!” என்று உபசரித்து உள்ளங் குளிர்ந்தான். இன்பத்துள் எல்லாம் சிறந்த இன்பமாகிய ஈந்து உவக்கும் இன்பத்தையடைந்து மகிழ்ந்தான். அவனுடைய உபசரிப்பால் உள்ளம் பூரித்த கவிஞர் அவனுடைய வாயை ‘அறம் கிடந்து ஒளிரும் வாய்’ என்று அழகுற வருணித்து மகிழ்கின்றார்.

மாதரசியாரும் மக்களிருவரும் உணவுண்டு பசி நீங்கி மகிழ்ச்சி அடைகின்றார்கள். கவிஞர் உவமானம் ஒன்று கூறுகின்றார் இங்கே. தமது நூலின் கொடை நாயகராகிய மகுதாம் பிள்ளை வள்ளலின் வளமார் திருமனைக்கு வந்த வறிஞர்களின் பசி அகல ஊட்டிய அன்னத்தைப் போல இக்காப்பிய நாயகனாகிய மத்தூசு என்னும் யூதகுலத் தோன்றல் ஊட்டிய உணவும் இவர்களின் பசியைத் தணிவித்ததாம்,

“பாவலர்க் கின்தாய் வழங்கு மகுதாம் பிள்ளையின்

பாசமார் மனையீல்

மேவியவறிஞர் மெய்ப்பசீ யகல வீளம்பிய

அன்னமே நிகர்ப்ப

புவினீற் பொருந்தும் வாகன் மத்தூசு கொடுத்தபோ

சனமஃ துண்டேர்

தாவுமொண் டொடியும் மைந்தரும் பசிகள்

தவிந்துற மகிழ்ந்தன ரன்றே”

இனி, உணவுண்டு மகிழ்ந்த மூவரும் அணிந்திருந்த கந்தை ஆடைகளுக்குப் பதிலாக, அணிவதற்கேற்ற புத்தம் புதிய பொன்னாடைகளை வழங்கி, நூறு பொற் காசுகளையும் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.

பிறை - ஜனவரி 1975

தரும ஷபாசித்து மாலை - 3

நபிகள் நாயகரின் கிளையிலே வந்த பாத்திமா என்னும் அந்தப் பெண்மணி தமக்குப் பசியாற்றி நன்றி புரிந்த அந்த வள்ளலுக்காக இறைவனிடம் ‘துஆ’ என்னும் பிரார்த்தனை புரிந்தார், எல்லாம்வல்ல அல்லாஹ்வை ஏத்தியிறைஞ்சினார். இறை திறங்கூறும் மறைமொழி நிறைந்து, பக்தி நலங்களியும் அந்தத் திருப்பாடல்களை நாமும் பார்ப்போம்.

ஏழையின் பிரார்த்தனை

“ஆதயே பெருமை அழிவில்லாதவனே,

ஹக்கனே நகரிலாப் பொருளே

சோதயே அபி தூயவல் லவனே சுத்தனே

கல்க்குக் கிரங்கும்

நீதயே எனது பசிப்பிணி தவிர்த்த நிருபனாக்

கழகிய சுவர்க்கத் (து)

ஓதொணா வீடும் கின்பமும் நலனும் உவப்புறும்

வாழ்வெதும் அளித்தே”

“அலகில்வண் புகழ்சேர் மக்கமா நகரில் ஆமினா

வயிற்றறும் மகனார்

கிலகுவெண் தரள முகம்மது நயினர்க் (கு)

கின்பொடு நயருள் மறையில்

குலவீய கலிமா அஃதுரைத் திகலாம் குடிபுக

வைப்பையென் றுருகி

அலர்தலை யுலகின் விழுந்தரும் சுஜூதில்

ஆகநல் துஆ கிரந்தனளே”

யஹூதி குலத்தைச் சேர்ந்த மத்தூஸ் என்னும் அவ்வள்ளலுக்கு இறைதூதரின் கலிமா உரைத்து இஸ்லாத்திற் சேரும் பாக்கியத்தையும் சுவனலோக வாழ்வையும் அளித்தருளுமாறு அப்பெண்மணி புரிந்த பிரார்த்தனைக்கு அமரர்களாகிய மலாயிக்கத்துமார்கள் ஆமீன் கூறினார்கள். அப்பிரார்த்தனை இறைவனிடம் ‘கபூல்’ ஆகியது, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஸதக்காவின் சிறப்பு

“அஸ்ஸதக்கத்து றத்துல் பலாயீ வல் களாயீ” என்பது பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் வாக்கு. ஸதக்காவானது தீவினையையும் ஊழ்வினையையும் தட்டிவிடுகின்றது” என்பது அதன் பொருள்.

கொடைகளிற் சிறந்த கொடை எது? இதுபற்றி இமாமாகிய செய்யிதினா ஷாயீ (ரஹ்) அவர்கள் கூறும் பொன்னுரையைக் கேளுங்கள்:

“கத்யற்ற எளியாரின் பசீக்கு உணவு அளிப்பதும், அவரின் மானத்தை மறைக்க உடுத்துணி கொடுப்பதும், அவரது நிலையை அறிந்து போதிய பரிசு அளிப்பதும் ஆகிய இவையே கொடைகளிற் மிகச் சிறந்தவை” என்பர் அவர்கள்

தீயோன் அடைந்த தீங்கு

இத்தகைய சிறந்த தானத்தைச் செய்த மத்தூஸ் என்பனுக்கு வாய்த்த மாண்புகளைப் பார்ப்பதற்குமுன், ஏழைக்கு உணவு கொடுக்காமல் விரட்டியடித்த வன்கண்ணனுக்கு, இஸ்மாயீல் என்னும் அழகிய முஸ்லிம் திருநாமத்தைத் தாங்கிய அந்த முர்க்கனுக்கு நிகழ்ந்ததைப் பார்ப்போம்.

இலக்கிய இன்பம்

ஆற்றாமையால் தன்னிடம் வந்து இரந்தவர்களுக்கு பசியாற்றாமல் விரட்டியடித்த அக்கோமகன் அன்றிரவு, தானும் மனைவி மக்களும் உண்டு களித்து உறவாடிய பின் படுக்கைக்குச் சென்றான். துயில் புரியும்போது கொடிய கனவொன்று அவனுக்குத் தோன்றலாயிற்று. அந்தரத்திலிருந்து பெருஞ் சத்தமொன்று பின்வருமாறு அதிர்ந்து கூறலாயிற்று.

“பசித்து வந்த பாவை நல்லாளுக்கு உண்டியுதவாமல் ஓட்டிவிட்ட பாதகத்தால் உனக்குரிய சுவனலோக வாழ்வு பறிக்கப்பட்டு விட்டது.

“மத்தாசு என்பானுக்கு சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்த மாகொடிய நரக வாழ்க்கை உனக்கு மாற்றியமைக்கப்பட்டுவிட்டது. உனது சிறப்பு, உனது கீர்த்தி, உனது வளமார் வாழ்வு அனைத்தும் அவனுக்கு அருளப்பட்டுள்ளன.”

ஈமான் பறந்தது

இவ்வாறு பெருஞ்சத்தமொன்று அவனுக்குக் கேட்டதோடு, தனது வாயினுள்ளிருந்து அழகிய வெண்பூராவொன்று வெளிப்போந்து பறந்து செல்லவும். புன்காகமொன்று பறந்து வந்து தன் வாயினுட் புகவும் கொடுங்கனாக் கண்டான். பயத்தாற் குழறிப் பொருக்கென எழுந்தான். பொறியனைத்துங் கலங்கினான். இரவிருளிலே எழுந்து நடந்தான். வாயிற் காவலனை வினாவினான். நகர்க் காவலனை வினாவினான்! நங்கையொருத்தி நலிவுற்ற சிறுவர் இருவருடன் நடந்து செல்லக் கண்டீரோ” எனக்கேட்டுக் கேட்டு நடந்தான். மத்தாசின் வாயிற்படியை அடைந்தான். ‘மத்தாஸ்’ ‘மத்தாஸ்’ என்று மணிக்கதவைத் தட்டினான்.

அப்பொழுது இன்பக் கனவொன்று கண்டு இனிதே கண்ணயர்ந்த மத்தாஸ் விழித்தெழுந்து யார் எனக் கேட்டான். “இந்நகரையாரும் வேந்தன், உன்னைக் காண வந்தேன்” என வந்தது விடை. உடனே கதவைத் திறந்தான் மத்தாஸ். மன்னனின் மலர்ப்பாதங்களைத் தன் கைகளால் தொட்டு முத்தமிட்டான். “மன்னர் மன்னவா, தேவரீர், அடியேனுடைய சிறு குழலுக்கு இந்த நள்ளிரவில் எழுந்தருளி வந்தது எதுபற்றி?” என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அறப் பயனுக்குப் பேரமா?

அப்பொழுது வறிஞாக்கியாப் புல்லறிற் புல்லனான பாவி, “மங்கையொருத்தியும் மக்களிருவரும் நின்மனையகம் வந்தார்களா?” என வினாவினான். “ஆம்! இவ்விரவில் பசியால் வாடிய மூவர் என்பால் வந்தனர். உணவும், உடையும், பொருளும் நல்கினேன். அடுத்த வீடொன்றில் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டு வந்தேன்” என்றான். இதைக்கேட்ட மன்னன் மதியிழந்து கேட்கின்றான்: “மத்தூசே, நீ தானமளித்த பொன்னையும் பொன்னாடையையும் உனக்கு நான் தந்து விடுகின்றேன். அத்தானத்தின் பயனை எனக்கு நீ தந்துவிடு” என்று இரந்தான். அப்பொழுது பிரதிபலன் கருதாது மலைபோற் கொடுத்த மத்தூசு அவனை நோக்கி மிகப் பணிவுடன் “ஐயா என் பொருள்களைக் கேளுங்கள் கொடுக்கின்றேன், என் வீட்டை விலங்கினங்களைக் கேளுங்கள் கொடுக்கின்றேன், என் உயிரனைய மக்களைக் கேளுங்கள் கொடுக்கின்றேன், ஏன்? என் உடலை, இனிய உயிரைத்தான் வேண்டுமாயினும் இன்னே கொடுக்கின்றேன், தடையின்றிக் கொடுக்கின்றேன், ஆனால், எக்காலமும் பாதகத் தொழிலிலில் ஈடுபட்டுக் கிடந்த பாவியாகிய எனக்கு, இறைவன் திருவருளினால் எளிதின் வந்து வாய்த்த கிடைத்தற்கரிய இந்தத் தன்மத்தை மட்டும் யான் கொடுக்கமாட்டேன், என்னை மன்னியுங்கள் ஐயா” என்று மன்றாடினான்.

“நீ கொடுத்த ஒன்றுக்கு ஆயிரத்திரு நாறு மடங்கு பொன்னும் பொன்னாடையும் தருகின்றேன். அந்தத் தானத்தின் வரிசையை மட்டும் தந்துவிடு” என்று மீண்டும் கேட்டான், அந்த அறநிலை வணிகன். வியாபாரக் கண்கொண்டு எதனையும் நோக்கும் அவனுக்கு இந்தத் தர்மதானப் பலனும் விலைக்குக் கொள்ளும் பண்டம் போலும்.

அறத்தின் பெரும் பேறு

மீண்டும் வள்ளல் மத்தூசு கூறத் தொடங்கினான். “ஐயா யான் இன்று துயிலும்போது கண்ட அற்புதக் கனவொன்றைக் கேட்டுருளுங்கள்.

அண்ணலார் (ஸல்) தரிசனம்

“மதியெனக் கவிகை நிலவிடப் பொருவா
மங்கள முரசொலிக் கறங்கத்
துதிபூந் தமரர் பொன்மலர் சூவத்
துடியிடை யரம்பையர் பல்பேர்
நதிநகர் சிறந்த கவரீகா லசைப்ப ந்தமனங்
கமழ்திரு மதீனாப்
பதியிருந் துலக மெங்கணுங் கீர்த்தி பரப்பிய
முகம்மது நயினார்”

ஆகிய நபிகள் கோமான் (ஸல்) அவர்களை என் இரு கண்களும் குளிரக் கனவிற கண்டேன். ‘என்று காண்குவனோ’ என்று எல்லோரும் ஏங்கியேங்கி எதிர்பார்த்திருக்கும் ஏந்தல் நபி மிகவும் எளியவனாகிய எனது இல்லகத்துக்கு எளிமையின் எழுந்தருளி வந்த இனிய காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டேன். கஸ்தூரி வாசம் கமழும் திவ்விய திருமேனியை உடைய காவலரைக் கண் குளிரக் கண்டேன். நாலியார்களும் தோழன் மாடும் பேரன் மாடும் புடைகுழ எழுந்தருளினார்கள். அடியேனிட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள். நான் பாக்கியம் பெற்றேன். எம்பிரான் (ஸல்) என்னை உவகையுடன் நோக்கிக் “கலிமா உரையும்” என்று அமுதவாய் மலர்ந்து அருளினார்கள்.

யானும் என்னினத்தவரனைவரும் பவப்பிணி தீர்க்கும் அருமருந்தாகிய கலிமாவைச் செல்விதின் ஓதி எமது குபிராகிய பிணியை அகற்றிப் பரிசுத்தர் ஆயினோம்.

அண்ணல் (ஸல்) அளித்த ஆசீர்வாதம்

“கிப்படியாந்தும் புரவடைந் ததன்பின் எழில்தரு
முகம்மது நயினார்
செப்பிடு என்றன் ஆனனம் நோக்கச்

செல்வமும் செழிப்புநற் பேரும்
ஒப்பி அரிதாய் உறுகய அழகும் உயர்வு
வாழ்வதன் நிலையும்
எப்படி யவரும் மெச்சியே துதிக்கும் கின்பமும்
அன்புமே பொருந்தி”
வாழ்வீராக, என்று என்னை வாழ்த்தினார்கள்.

“இதூரீஸ் நபி (அலை) அவர்கள் இவ்வுலகில் வாழும் நாளிலேயே சுவர்க்கலோகத்தைத் தரிசித்தவாறுபோல இறைவன் உமக்கும் அருளினான் வாரும் செல்வோம்” என்று கூறித் தங்கள் தாமரை மலரும் நிகரொவ்வாத திருக்கரங்களால் என் கைகளைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று சுவனலோகங்களையெல்லாம் எனக்குக் காட்டியருளினார்கள்” என்று மத்தாஸ் என்பவர் கூறித் தாம் கண்ட சுவனலோகக் காட்சிகளையும், அந்நாட்டு மங்கையராகிய ‘ஹூறுல் ஈன்களின்’ அழகுச் சிறப்பினையும் வருணித்தார்

புலவர் செங்கத்துல் காதிரு அவர்கள் கூறும் இவ்வருணனைகள் பெருவிம்மிதத்தையும், அதிசயத்தையும் தருவனவாகும்.

சுவர்க்கச் சிறப்பு

சுவனலோக மாளிகைகள் யாவும் செம்பொன்னினாலும் ஒன்பது வகை இரத்தினங்களாலும் ஆக்கப்பட்டவை. ஒளிமயமான சுவனலோகத்துக்கு உவமை கூறுதற்கு உறுபொருள் எதுவுமில்லை. நறுமணம் கமழும் அவ்வுலகம் கஸ்தூரி, பன்னீர், சந்தனம், சவ்வாது, அம்பர் ஆகியவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் கலக்கித் தெளித்தெடுக்கப்பட்ட கலவையுடனே பல்வகை மலரில் ஊறும் பசு நறுந்தேனுங் கூட்டிக் கலந்து மெழுகி வாசமயமாய் விளங்குமாம். சுவன வாயில்களின் நிலைகள் செம்பொன்னால் இயன்றவை. படிகள் எல்லாம் வயிடுரியக் கற்களால் ஆனவை. கதவுகளோ சிவந்த மாணிக்கங்களாலாக்கப்பட்டவை என்று பலவாறு வருணித்துக் களிப்படைகின்றார் கவிஞர்.

சுவனலோகச் சிறப்புக் கூறும் பாடல்களுள் ஒன்று வருமாறு.

“மரகத மணியால் முத்தால் வயிர்த்தாற் பவளத் தாலேர்

கிரசீதத் தகட்டாற் பொன்னால் கிலகுவெம் மணியாற் றுய்ய
இலக்கிய இன்பம்

உரவயீ ஓர் யத்தால் ஒளீவீடு நீலத் தாலே
நீரைநீரை யாக மாட நீலவிய தநேகந் தானே”

எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் புகழை எப்பொழுதும் வழத்திக்
கொண்டிருப்பவர் சுவனலோக மடந்தையர். அம் மங்கையரின் இங்கித
வருணனை கூறும் அற்புதச் செய்யுள்கள் அமுதமயமாகச் சிந்தைக்கும்
செவிக்கும் இனிப்பவை. உமறுப் புலவர் பெருமான் தமது
சீறாப்புராணத்தில், தசைக்கட்டியைப் பெண்ணுருவமைத்த படலத்திலே
கூறும் மங்கையின் கேசாதிபாத அழகு வருணனைகளைக் கவிஞர்
செய்க்ப்துல் காதிற்றுப் புலவரும் பின்பற்றுகின்றார்.

“அணியதாய்க் கதிர்விட் டெறக்குமின் கடரோ

அம்புலி யின்கதிர் தானோ

தணிவிலாத் தாராக் கணத்திரள் சூழ்ந்து

தயங்கிய வொளிகொலோ சிறந்த

பண்வொர் நுறைந்த குவலின் னடுவீற் பண்புறு

மக்கமா நகரின்

மணியெனப் பொருந்து முகம்மதின் புகழை

வழுத்திடும் அரம்பைய ரம்மா”

மதியிழந்து மாண்புமிழந்த மன்னவன்

மத்தூசு இவ்வாறு தான் கண்ட கனவுக் காட்சிகளை
விரித்துரைத்ததைக் கேட்டு மனமிடிந்து போனான் மன்னவன்.
இடியேறுண்ட மயில் போல நிலை குலைந்தான். “மதியிழந்து தன்
வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்” என்று முன்னொரு கவிராயர்
கூறியதுபோல மதியிழந்து வாயுரையும் இழந்து அவ்விடத்தை விட்டு
நீங்கித் தன்னில்லம் புகுந்தான்.

தழலினுங் கொடிதாய்த் தகிக்கும் வெதுப்புநோய் அப்பாவியைப்
பற்றிற்று. ஏழை அமுத கண்ணீர் அவனுக்குக் கூரிய வாளாயிற்று.
உணர்விழந்து உழலத் தொடங்கினான். தன் மக்களைக் கூட அவன்
கண்ணெடுத்து நோக்கவில்லை. தன் மாட மாளிகைகளைப்
பார்க்கவில்லை. சுற்றத்தவரைப் பார்க்கவில்லை. தான் தேடிய பொருட்
குவைகளையும் பார்க்கவில்லை. அறிவு கூறும் அமைச்சர்களைக்

கண்கொண்டு நோக்கவில்லை. தன்னை ஈன்றெடுத்த அன்னையைக் கூடப் பார்க்கவில்லை. வேறு எவற்றையுமே பார்க்கவில்லை. அவன் கண்டதெல்லாம் கொடுந்துன்ப வேதனையொன்றையேதான்.

“பொன்னையு மிழந்தா னாண்ட டுவியையு மிழந்தான் ஆத் தன்னையு மறந்தான் வேதம் தரும்பெருஞ் சோதியான மன்னப் பிறகுலுல்லா மார்க்கமும் ஷறகும் தூய நன்னய கதையும் போக்கி நரலைவாய்த் துரும்பு போலாய்”

பசித்து வந்த ஏழைக்கு ஒரு வாய்க்கு உணவு கொடுக்க மனமில்லாது போன அவன் தன் மரண வேளையில் எதனைக் கொண்டு போகின்றான் பார்த்தீர்களா? அவன் தேடிக் குவித்த திரவியம் எங்கே? அவன் ஆண்டு அனுபவித்த நாடுதான் எங்கே? கொண்டு போகப்போகின்றானா? இறைவனை மறந்தான் அப்பாதகன். இறகூல் நபியையும் மறந்தான். மார்க்கத்தை, ஷறகுநெறியை, யாவற்றையும் இழந்தான். என்ன கோர முடிவு? இவை மட்டுமா? அவனுடைய அவலச் சாக்காட்டைக் கவிஞர் மனம் பதைக்குமாறு கூறுகின்றார். பொறுத்திருங்கள்.

தரும ஷபாபித்து மாலை - 4

நானிலத்துக்கொரு நல்வழி காட்டியாய் வந்த நபிகள்
எங்கோமானார் (ஸல்) அவர்கள் நவீன்றருளிய நன்மொழியொன்றைக்
கேளுங்கள்.

“நிர்க்கதியான ஒருவன் மனம் நொந்து உங்களிடம் ஏதேனும்
கேட்டால் கேட்டு முடியுமுன் அவன் பேச்சைத் தட்டி விடாதீர்கள்.
அவன் கூறி முடிந்தபின் கொஞ்சத்தைக் கொண்டாவது, அல்லது
இனிய வசனத்தைக் கொண்டாவது அவனுக்கு மகிழ்வான பதில்
அளிப்பீர்களாக. ஆண்டவன் தந்த செல்வத்தை நீங்கள் என்ன
செய்கின்றீர்கள் என்பதைச் சோதிப்பதற்காக அல்லாஹ் சில
சமயங்களில் அமரர்களை உங்களிடம் அனுப்புகின்றான்.”

பெருமானாரின் திருக்கும் பத்தைச் சேர்ந்த
பெண்மணியொருவரைப் பசியாற்றாது துரத்தியடித்தானல்லவா ஒருவன்.
அவன் இறைவனால் அருளப்பட்ட எல்லா வகையான
செல்வங்களையும் சுகபோகங்களையும் ஆண்டு அனுபவித்து அரசும்
புரிந்தவன். ஆனால் இறைவனால் அருளப்பட்ட அப்பொருளிலிருந்து
ஓர் ஏழைக்கு ஒரு பிடி அன்னம் ஈவதற்கு அவன் மனம்
இசையவில்லை. அவ்வளவு உலோபியாய், பகீலாய் இருந்தான் அவன்.
நில்லாதவற்றை நிலையானவை என்று எண்ணும் புல்லறிவாளனாய்
இருந்தான். ஏழையின் உருவத்தில் இறைவன் அனுப்பி வைத்த
சோதனையில் அவன் சித்தியடையவில்லை. தோல்வியுற்றுத்

தாழ்வுற்றான். அவனுக்கு இறுதி வேளை வந்துற்றபோது யாவற்றையும் தோற்றான். அவன் மெய்ப்பொருள் என்று எண்ணியவெல்லாம் பொய்ப் பொருளாயின. மூன்று நாளாக மூண்டெரிந்த கொடிய வெதுப்பு நோய் அவனை வாட்டிற்று. ஈமானை இழந்து காபிராய் மடிந்தான்.

கொடியவன் அடைந்த கொடுந்தண்டனை

அவனுடைய ஜனாஸாவைத் தொழவித்து, அடக்க முற்பட்டனர் மக்கள். ஆனால் அவனுக்காகத் தொழவேண்டாமென்று அந்தரத்திலிருந்து ஓர் அற்புதக் குரல் ஒலிக்கலாயிற்று. அதைப் பொருட்படுத்தாது தொழுத் தொடங்கியபோது மீண்டும் மீண்டும் அங்ஙனமே தடைக்குரல் எழுந்தது. பிரேதத்தைத் திறந்து பார்க்குமாறும் கூறிற்று அக்குரல். ஈதென்ன புதுமையென்று எண்ணிய இமாமும் ஏனையோரும் அவ்வண்ணமே அதனைத் திறந்து பார்த்தனர்.

ஆ! என்ன கோரம்! என்ன கொடுந்தண்டனை! கோரப் பன்றியினுருவத்தில் அவனது பிரேதம் கோலம் மாறிக் கிடந்தது. பன்றி முகமும், பார்த்தவரைக் குத்திப் பிளப்பன போன்ற பயங்கர கொம்புகளும், வாலும் வன்மயிருமாகப் பார்ப்பதற்கொண்ணா கோலக் கொடுரமாய்க் கிடந்தான் அவன்.

“பன்றி போல் முகமும் பருத்தவால் முடியும்

பார்த்தீடு நல்லவர் தம்மை

நின்றுகுத் தீடுவ போலருமருப்பும்

நிகழ்த்துகத் கரிய கேவலமாய்”

கிடந்த அவனை உடனே பள்ளியில் நின்றும் அகற்றினர். அப் பாவ உடல் காபிர்களால் இழுத்துப் புதைக்கப்பட்டது.

“அறப் பசீத்தவரை அறிந்துடன் அின்னம்

அளித்திடா உலுத்தர்கட் குள்ள

திறத்தனப் பெருமை வாழ்வுபே ரீன்பம்

சீதைந்து கெட் டழிகுவ ரென்ன

மறைக்குறப் பறித்தோர் உரைத்துளதால்

நம் முகம்மது வழியறு மாதுக் (கு)

எறுட் பசீக்குணவீ யானுமீவ் விதமாய்

கிறைமுனவுற் றழிந்தனனே.”

செம்மனச் செல்வரின் சீரிய வாழ்வு

கைம்மாறு எதனையும் எதிர்பார்க்காமல் பசியால் வாடிவந்த ஏழைக்கு அன்னமிட்டு ஆதரித்த மத்தூஸ் என்பவர். பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று ஈமானும் கொண்டு, இஸ்லாத்திற்சேர்ந்து மிகுந்த செல்வங்களையெல்லாம் பெற்று அந்நகரத்துக்கே அரசராய் உயர்ந்து இனிது வாழ்ந்திருந்தார்.

அவருடைய சிறந்த வாழ்க்கையை வாய் குளிரப் பாடிப் பூரிப்படைந்து போற்றுகின்றார் அருள்வாக்கு வாய்ந்த சேக்குனாப் புலவர் அவர்கள். முஸ்லிம் குலதிலக நவமணியாகவும், அண்டருலகத்திருக்கும் ஐந்தருக்களுக்கு நிகராகவும் எளியாருக்கெல்லாம் இனிய மழைமேகம் போலவும் அவர் வாழ்ந்திருந்தனராம்.

“வீதயிற் சிறந்த இல்லகந் தழைக்க,
வீளங்கய தீன் நெறி தழைக்க,
ஆதரம் பெருகும் நட்பினர் தழைக்க,
அரும்புகழ் முகலீனவர்கள்
நீதமுந் தழைக்க மன்னவன் சுபைமா
நெறியொடும் ஈன்றபுக் திரனாம்
சீதவொன் புயத்தின் வேந்து மத்தூசு
செல்வமுற் றின்குவாழ்ந் திருந்தார்.”

என்று அவர்தம் வாழ்க்கையை வாயார வாழ்த்துகின்றார் கவிஞர்.

இனி, இந்நூலின் கொடை நாயகராகிய வகுதைவாழ் சுலைமான் லெப்பையின் மகனார் மகுதூம் பிள்ளையைப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் பாங்குடன் வாழ்த்துகின்றார். அவ்வள்ளலின் மகனார் மகுமுது அண்ணல், மருமகனார் சின்ன ராவுத்தர் ஆகியவர்களைக் கூட நீடுழி வாழுமாறு வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

வள்ளலைத் தந்த வளமார் சிறப்பின் வகுதைமா நகரத்தைப் போற்றுகின்றார். அவ்வளமார் திருநகரம் புண்ணியம் நிறைந்த புறக்கான்மறையைப் பண்ணியைந்தோதும் பள்ளிகள் நிறைந்தது. இரவினும் பகலினும் எந்தநேரத்தினும் வேதமோதும் இனிய கீதம் மாறாது விளங்கும் மாண்புசால் திருநகரம் என்று அதனைப் போற்றுகின்றார்.

கவிதை நயம்

இனி. தரும ஷபாஅத்து அணியினைப் பயில்வோர் அதன் ஆசிரியராகிய சேக்குனாப் புலவரின் ஆழ்ந்த கவிதா விற்பன்னத்தைப் பெரிதும் சுவைப்பர். நாட்டு நகர வருணனைகளைத் தனியாகப் பாடாவிட்டாலும், கதையூடு வருகின்ற குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம் முதலாம் நிலவருணனைகளை மிகுதியும் திறம்பட ஆக்கியுள்ளார். நகரத்தின் காட்சியை வருணிக்கின்றார். பொன்னுலகக் காட்சிகளைப் புனைந்துள்ளமை மிகுதியும் அற்புதமானது. சுவன மங்கையரைப் பாடிய பகுதி எவரையுங் கவரும் சிருங்காரச் சுவை கொழிப்பது. காப்பியத் தலைவனின் உயர்வையும், ஈயாப் புல்லனின் இழிவையும் தக்கவாறு காட்டியுள்ளார். வீரசுவை மிளிர கர்பலாவின் களம் பாடியுள்ளார். அண்ணல் ஹுசைனார் அவர்களுக்காய் ஆருயிர் அளித்த மைந்தரின் சீரிய வீரத்தைச் சிறப்பிற் போற்றுகின்றார்.

“கரமற முகமறக் காலிரண்டற

உரமற வெரிநற உரகமாமணிச்

சிரமறக் குடலறச் சேரலார்கள்தம்

தரமறப் பொருதனர் தாரைவாளினால்.”

என்று அன்னாரின் வீரத்தைச் சுவைக்கின்றார்.

அவலச் சுவையை அவர் கூறும்போது அகங்குழைந்து உருகாதிருக்க இயலாது.

பாத்திமா என்னும் பெண்ணின் துயரம் நம்மைச் சோகத்தில் ஆழ்த்திவிடுகின்றது. பக்தி நலம் கனியும் அவர் திருப்பாடல்கள் நம்மைப் பரவசத்துள் ஆழ்த்துகின்றன. ‘அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றிக் கூறுந்தோறும் அவர் மனம் கசிந்து மெய் விதிர்த்துப் பக்திநலம் கனியுமாறு போற்றிப் புகழ்ந்துள்ள உயரிய, விழுமிய சொல்லணிகளும் பொருளணிப் பொலிவுகளும் அந்நாயகர் மீது இவர் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த காதலைப்பறைசாற்றுகின்றன.

சீராப்பராணத்தைப் பெரிதும் சுவைத்துள்ளார் கவிஞர் என்னலாம். உமறுப்புலவரின் கவிதைகளில் உள்ளம் ஊறிப் பண்பட்டு விளங்குகின்றார் கவிஞர். சீறாவின் சொல்லடுக்குகளைக் கூட

அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளார். நபிகள் கோமானைப் போற்றும் போது “மாமறைக் கொழுந்தை முகம்மது நபியை மறுப்படாதெழுந்த செம்மணியை” என்று உமறுப்புலவர் கூறிய அதே அடியினைத் தாமும் ஒரு செய்யுளில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

இனி, இவர் தமது நூலுக்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ள கதைப் பகுதி நீதி மிகச் சிறந்தது. அறங்களுள் எல்லாம் சிறந்த அறமாகிய பசிப்பிணி நீக்கும் பேரறத்தின் சிறப்பை வியந்து ஓதுகின்றது.

அருஞ் சொல் வழக்கு

இனி, அரிய சில சொற் பிரயோகங்களையும் இக்கவிஞர் பால் யாம் காணமுடிகின்றது. விருந்தினருக்கு விருந்து பரிமாறி அருந்தக்கூறும் நிகழ்ச்சியினை ‘விளம்புதல்’ என்று சிறப்பாகக் கூறுகின்றோம் அல்லவா? விருந்துக் களரிகளில் பந்தி பந்தியாக உணவை விருந்தினருக்கு விளம்புகின்றோம். முஸ்லிம் வீடுகளில் இச்சிறப்புச் சொல் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இவ்வழகிய சொல்லைக் கவிஞரும் எடுத்து விளம்புகின்றார். ‘வறிஞர் மெய்ப் பசியகல் விளம்பிய அன்னம்’ என்னும் தொடரில் இச்சிறப்புச் சொல் அது வழங்கும் பொருளில் வந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

‘இரணம்’ என்பது உணவு என்னும் பொருள் தரும் ஒரு சொல். இதனை முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் பெரும்பாலும் காணலாம். முஸ்லிம் புலவர்களும் இதனைக் கையாள்வர். “அனைத்தையும் படைத்தே ஒன்றுபோல் இரணம் அளித்திடும் இறையவன்” என்னும் தொடரில் இச்சொல்லை உணவு என்னும் பொருளில் கவிஞர் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

மாலைக்காலம் வந்தது என்பதைக் கூறவந்த கவிஞர் “அலர்ந்த முண்டக மலர் சும்ப, இந்திரன் விரிந்த கதிர்க்கரம் சுருக்கி ஏகினன் மேற்றிசைக் கடலில்” என்று கூறுகின்றார். இந்திரன் என்னும் சொல்லைச் சூரியன் என்னும் பொருளில் இங்கு இவர் ஆண்டுள்ளார். இன்னும் சில இடங்களிலும் இச்சொல்லாட்சியைக் காணலாம்.

நாயகர் தோழர்களுள் நாயகத் தோழர்களாயமைந்த நான்கு யார்களையும் இவர் நனிசிறக்கப் போற்றுகின்றார். ‘கடவுளர் துதி’

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

என்னும் செய்யுட்பகுதியில் மட்டுமன்றிக் கதைப்பகுதியினுள்ளும் அந்நல்லறத் தோழர் நால்வரின் புகழைச் சீருடன் பாடுகின்றார்.

அலியாரின் வீரத்தை விளக்கும் பாடல்கள் மிகவும் அரிய சிறப்பின. முஸ்லிம் புலவர் எல்லாரும் அலியெனும் வலிய வீரரின் புலிநிகர் வலிமையைப் போற்றிடத் தவறுவதில்லை. அவர் ஏறிவரும் வீறுசால் வயப்புரவியாகிய ‘துல்துலின்’ துள்ளுநடையைத் துதித்திடத் தவறுவதில்லை. படியெலாங் கிடுகிடுக்கும் படியாய்ப் பாய்ந்துவரும் துல்துலின் கடுநடையாகிய இடியோசையை நம் காதுகளிற் பாயவிடுகின்றார் கவிஞர்.

“படியிலாங் குலாங்க மலைமீதிந் ததிரம்
பணித்தலை பணிந்திட மருவார்
உடலுயிர் அகல்வான் ஏற்றிடும் வடிவான்
உடையவர் புடவீசும் உவர்க்
கடல்பயந் தலறக் கதிர்க்குக் படுத்தும்
கடுநடைப் புரவீதுல் துலின்மேல்
கிடைவரும் புகழார் புலியலிதாமும்
சாட்சியென் ற்பாம்பின் மடமான்.”

இச்செய்யுளில் வல்லெழுத்துக்கள் மிக்கு வருதலால் உண்டாகும் சொல்லணிப் பொலிவைப் பாருங்கள்.

ஒரு மனிதனின் உண்மையான பொருள் யாது? நபிகள் பெருமானார் நவில்வதைப் பார்ப்போம். “மனிதன் நன்மைகளுக்காகச் செலவு செய்வதே உண்மையில் அவனுடைய பொருளாகும். (அதாவது அதன் பலன் சேமிப்பு நிதி போன்று இருக்கின்றது. மறுமையில் அவனுக்குப் பலனளிக்கும்.) எவன் (நற்காரியங்களுக்குச் செலவு செய்யாது) சேமித்துக் கொண்டு வருகின்றானோ அவனுக்கு அப்பொருள் உரியதன்று. அவனுடைய வாரிசுகளே அதனை அடைவர்” எனக்கூறுவர் அவர்கள். இவ்வுலக வாழ்க்கையிலிருந்து மறுவுலகுக்கு நாம் எதனைக் கொண்டு போகமுடியும்? நம் பொன்னும் பொருளும் போகமும் உடன் வருமா? வரவே வரமாட்டா. ஆயின் அப்பொருளை உடன் கொண்டுபோக ஒரு வழியுண்டு. மறுஉலகத்திலே நம் சேமிப்புக் கணக்கிலே இப்பொழுதே முதலீடு செய்ய வழியுண்டு. அதுதான்

பசித்தோருக்கு அன்னமிடல். புகழுக்காக அன்று. பிரதிபலனுக்காகவும் அன்று.

**“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றால் பொருள் வைப்பழி.”**

என்பர் திருக்குறள் ஆசிரியர். (ஏழைகளின் கடும் பசியைத் தீர்ப்பதுதான், ஒருவன் தன் எதிர்காலத்துக்காகச் சேர்த்து வைக்கும் செல்வம் ஆகும்.)

இங்ஙனம் பசிப் பிணியைத் துடைப்பதன் பெரும்பலனைக் கண்டோம். ஏழைக்கு இன்முகங் காட்டாது விரட்டியடிப்பதன் தீமையையும் கண்டோம்.

எனவே ஏழைக்கு இரங்கி இவ்வுலகில் வாழ முற்படுவோம். ஏழையை விரட்டாதிருப்போம். எம்பெருமானார் கூறியருளியவாறு ஏழையின் பேச்சை மனங்கனிந்து கேட்டுக் கொஞ்சத்தைக் கொண்டாவது, இன்சொல்லைக் கொண்டாவது, இயன்றதைச் செய்வோம்.

**“ஸதக்காவானது தீவினையையும்
ஊழ்வினையையும் தட்டிவிடுகிறது.”**

என்னும் பெருமானார் பொன்னுரையை எப்பொழுதும் மறவாது போற்றுவோம்.

பிறை மார்ச் 1975

தமிழ் இலக்கியத்தில் திருக்குர்ஆன்

எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய அல்லாருத்தஆலா அருளிய திருமறையாம் திருக்குர்ஆன், தன் சொல்லணிச் சிறப்பாலும் பொருளணிப் பொலிவாலும் அறபு மொழிக்கு வாழ்வும் வளமும் ஊட்டியது. அவ்வாறே இவ்வுலகின் சிறந்த மொழிகள் பலவற்றுக்கும் அத்திருமறையின் கருத்துக்கள் பெரும் வளத்தை வழங்கியுள்ளன.

திருக்குர்ஆனின் ஈடும் இணையுமற்ற தெய்வீகக் கருத்துக் கருவுலங்களைத் தாங்கி மிளிரும் நனிபெருஞ் சிறப்பினை நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியும் பெற்றுப் பொலிவுற்றுள்ளது. திருக்குர்ஆனின் அடிப்படையில் எழுந்துள்ள கருத்துக்களை விளக்கும் தமிழ் இலக்கிய வசன நூல்களும் செய்யுள் நூல்களும் மிகப் பலவாய்ச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. அவை தமிழ்மொழிக்கே சிறந்த அணிகலன்களாகவும் நின்று நிலவுகின்றன.

திருக்குர்ஆனின் போதனைகளையும் திருநபியின் சாதனைகளையும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் அறிந்து உய்யவேண்டும் என்னும் நன்னோக்கத்தால் உந்தப்பட்டே முஸ்லிம் பெரும்புலவர்கள் தங்கள் நூல்களை ஆக்கி அருளியுள்ளார்கள். அதனால் இஸ்லாத்துக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் இலக்கியத்துக்குமே அவர்கள் பெருஞ்சேவையாற்றிச் சிறப்படைந்துள்ளார்கள்.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருஞ் சிறப்புக்குக் காரணம் அது தமிழ் இலக்கிய மரபின் உயர்தரத்தை எட்டிப் பிடித்துள்ளமை இலக்கிய இன்பம்

மட்டுமன்று, ஆயின் அது திருமறையின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதும் அதன் தனிச் சிறப்புக்குக் காரணமாகும்.

திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களைச் சாதாரண வசன நடையில் வேறொரு மொழியில் பெயர்த்து எடுப்பதாயின் அது மிகவும் சிரமத்தைத் தரும் கருமமேயாகும். ஆங்கில மொழியில் திருக்குர்ஆனை மொழிபெயர்க்க வந்த ஆங்கிலேயரான முஹம்மது மார்மடியூக் பிக்தால் அவர்கள் கூடத் தம்நூலுக்கு ‘மொழிபெயர்ப்பு’ என்று பெயர் கூட்டுதற்கே அஞ்சினார். ‘மகிமைக்குரிய குர்ஆனின் கருத்துக்கள்’ என்றே அவர் பெயரிட்டார்.

அவ்வாறிருக்கும்போது திருமறையின் வாக்கியங்களைச் செய்யுள் உருவில், அதுவும் இலக்கண வரம்பில் அமைந்த தமிழ்ச் செய்யுளில், நேர்மொழிபெயர்ப்பாக அமைத்தல் எவ்வளவு சிரமமும் அவதானமும் வேண்டிய முயற்சி என்பதை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். திருக்குர்ஆனின் கருத்துக்களைத் தம் நூல்களில் முஸ்லிம் பெரும் புலவர்கள் விரித்துக் கூறுவதோடு, அத்திருமறையின் அமுதவாக்கியங்களையும் எடுத்து ஆளுவதுண்டு. அவ்வாக்கியங்களை அவர்கள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் எடுத்து ஆண்டுள்ளனர்.

திருக்குர்ஆனின் திவ்விய வாக்கியங்களை முஸ்லிம் பெருங்கவிஞர்கள் எடுத்தாண்டு எங்ஙனம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் தந்துள்ளார்கள் என்பதனை ஒரு சில எடுத்துக்காட்டுகளுடன் நாம் ஆராய்வேம்.

நபிகளாரின் வாழ்க்கை வராலாற்றினைத் தித்திக்கும் தேன்மாரியாய்த் தெள்ளு தமிழிற் பாடியருளியவர் உமறுப்புலவர். அவர் திருமறை வாக்கியங்களைக் கையாளும்போது மிகமிக அவதானமும், பக்தியும், பயமும், தயக்கமும் கொண்டவராய்க் காணப்படுகின்றார். அவ்வாக்கியங்களை அவர் நேரடியாக எடுத்துத் தமிழ் செய்யமாட்டார். இன்ன வாக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடுவார், அல்லது அவ்வாக்கியங்களின் சாரத்தைமட்டும் கூறுவார்.

நபிகள் பெருமானாருக்கு (ஸல்) நபிப்பட்டம் வந்த வரலாறு கூறப்போந்தார் உமறுப்புலவர். முதன்முதலாக ஜிப்ரீல் (அலை)

அவர்கள் மூலம் அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்ட திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களை அவர் எடுத்துக்கூறும் முறையினைப் பாருங்கள்.

“மிகுதாய் மறையின் வள்ளல்

விளம்ப வீண்ணவர்கள் கோமான்

‘இக்றவு’ எனும் ‘சூறத்’தல்

கிருந்து நாலாயத் (து) இன்பம்

மெய்க்குற ‘மாலம் யெளலம்’

எனும்ட்டும் விளம்பு வீரென் (று)

ஒக்கலில் உயிரின் மிக்காய்

உறுநயிக் குணர்த்தி னாரால்

(சீறா; நபிப்பட்டம் பெற்ற படலம். 27.)

எனக்கூறுதலுடன் அவர் அமைந்துவிட்டார்.

(வீண்ணவர்கள் கோமான் - ஜிபரீல் (அலை) இறைவனிடமிருந்து நபிமார்களுக்கு வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டுவரும் வானவர். சூறத்து - திருக்குர்ஆனின் அத்தியாயம். இக்றவு - ஓர் அத்தியாயத்தின் தலைப்புச்சொல் அவ்வத்தியாயத்திற்குப் பெயராகக் கூறப்பட்டது. ஆயத்து - (திருக்குர்ஆன்) வாக்கியம்.

நாலாயத்து - நான்கு வாக்கியம். இவ்வாக்கியத்தின் இறுதிச் சொல் - ‘மாலம் யெளலம்’ ‘இக்றஉ’ என்னும் சொல் தொடக்கம் ‘மாலம் யெளலம்’ என்னும் சொல் வரையும் உள்ள நான்கு வாக்கியங்களையும் ஒதுமாறு தேவதூதர் கற்பித்தார்.)

இவ்விடத்தில், திருக்குர்ஆனில் உள்ள இன்ன ஆயத்துக்கள் என்று கூறினாரேயன்றி அவற்றின் பொருளைப் புலவர் கூறவில்லை.

‘உத்துபா’ என்பவர் குறைஷிகளின் பெருந்தலைவர். அவர் வாக்கு வன்மை மிகுதியும் வாய்க்கப்பெற்றவர். நபிகளாருடன் (ஸல்) வாதிட்டு அவர்கள் கூறும் வேதநல் வசனங்களைக் கொண்டே அவற்றின் உபயோகமின்மையை நிறுவவும், அவர்களைத் தோற்கடிக்கவும் வருகின்றார். அவருக்கு நபிகளார் (ஸல்) வேத வாக்கியங்களை விரித்துரைக்கின்றார். அவர்கள் கூறிய திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் யாவை? அவற்றின் பொருள் என்ன? என்பவற்றைப் புலவர் எடுத்துக் கூறவில்லை. அவற்றினிடமாக,

“ஆத்தனை உளத்திருத்தி ‘புகமில்’ எனும்
 உரை தருத்தி அமுதம் ஊறும்
 வேதமெனும் ‘புர்க்கா’னில் ஒரு குறத் (து)
 எடுத்தோதி வீரவதாகப்
 போதமுறும் உபநிடதப் பொருளனைத்தும்
 தொகுத்துரைத்தார் பொருவினாத
 சீதரவொண் கவிகைநழல் தனிவிலகம்
 புரந்தளிக்கும் செவ்வி யோரே”

(உட்பா வந்த படலம் 18.)

என்று கூறி அமைகின்றார். கவிஞர்.

(பிசுமில் - குர்ஆனை ஓத ஆரம்பிக்க முன் ஓதும் திருவாக்கியத்தின் சுருக்கப் பெயர். அருளாளனும் அன்புமிக்கோனும் ஆகிய அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தால் ஆரம்பிக்கிறேன் அதன் பொருள். புர்க்கான் - திருமறையின் பெயர்.)

இவ்விடத்தில், முற்கூறிய எடுத்துக்காட்டிற் கண்டதுபோல இன்ன ஆயத்தை ஓதினார்கள் என்று சுட்டிக்காட்டவில்லை, அல்லது அதன் சாரத்தையாவது கூறவில்லை.

உமர் கத்தாபு (றலி) அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட நிகழ்ச்சி, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். இஸ்லாத்தின் வன்பகைவராய் விளங்கிவந்த அவர் ஈமான் கொள்ளுதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்த ஏதொன்றை அவர்கள் வாசிக்கக் கிடைத்த நிகழ்ச்சியாகும். அவ்வரலாறு கூறவந்தபோது கூடக் கவிஞர் அந்தத் திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களின் விளக்கத்தைக் கூறவில்லை. இன்ன வாக்கியங்கள் தாம் என்று தெளிவாய்ச் சுட்டவுமில்லை. அவற்றின் பொதுவான சாரத்தை மட்டும் கூறினார்.

“சுந்தரப் புகழ் ராடித்

கூசணிந் திகலி லாகு

வந்தபின் னோனை நோக்கி

முகம்மதேயுண்மைத் தூதென் (று)

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அந்தமீ லாதி சொற்ற

‘ஆயத்’கும் பொருளும் தீஞ்சொல்

சீந்துபத் திரத்தை ஈந்தார்

சீற்றடைப் பெரிய கண்ணார்”

(உமறு கத்தாபு ஈமான் கொண்டபடலம் 74) (பின்னோன் - தம்பியாகிய உமறு (றலி). சிற்றிடைப் பெரிய கண்ணார் என்றது உமரின் சகோதரியை)

இச்செய்யுளில், ‘அத்திருவசனங்கள் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் இறைவனின் உண்மைத் திருத்தாதராவார் என்னும் பொருளைத் தெளிவாய் உரைத்து விளக்கின’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உமறுப் புலவர் அவர்கள், இவ்வாறு விரித்துக் கூறாது செல்வதற்குக் காரணங்கள் இருத்தல் வேண்டும். முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய அவர்காலத்தில் திருக்குர்ஆனை மொழி பெயர்ப்பதற்கு எதிர்ப்புக்கள் இருந்திருக்கலாம். மொழி பெயர்க்குந்னால் அவற்றின் பொருளிற் பேதங்கள் தோன்றி அநர்த்தமாய் விடுமோ என்னும் அச்சமும் காரணமாகலாம். உமறுப் புலவரவர்கள் அறபு மொழியிற் போதிய தேர்ச்சியுறாதும் இருந்திருக்கலாம். எங்ஙனமாயினும், மூன்று நூற்றாண்டுகளின் முன்னர் இருந்த நிலையில் அவர் இதற்கும் மேலாகச் செய்திருத்தல் வேண்டுமென யாம் இப்போது எதிர்பார்த்தல் சாலாது.

இனி, திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் என்று கூறத்தக்க அளவுக்கு அவற்றின் கருத்துக்களைச் செய்யுள் உருவில் எடுத்தாண்டு தமிழிலக்கியத்துக்கு ஆக்கந் தந்துள்ளனர் பிற்காலப் புலவர் சிலர்.

உமறுப் புலவருக்கு ஒன்றரை நூற்றாண்டின் பின்னர் வாழ்ந்து ‘புலவர் நாயகம்’ எனப் புகழ் கொண்டவர் ஷெய்கு அப்துல் காதிர் நபினார் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள். இவர் திருக்குர்ஆனை ஆராய்ந்து கற்ற ‘ஆலிம்’ ஆகவும் அதனை முழுவதும் மனப்பாடம் செய்த ‘ஹாபிலு’ ஆகவும் விளங்கினார். வடமொழி வல்ல மகா வித்துவானாகவும் அவர் புகழ் பூத்திருந்தார். அவர் இயற்றிய காப்பியங்களுள் திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களின் கருத்துக்கள்

நேர்முகமாகவே எடுத்தாளப்படுகின்றன. அச்செய்யுள்கள் அவற்றின் மொழிபெயர்ப்புக்களாய் விளங்குகின்றன.

‘புதாகுஷ்ஷாம்’ என்பது புலவர் நாயகம் இயற்றிய ஒரு பெருங்காப்பியம். அதில் நபிகளாரின் (ஸல்) மதீனா வாழ்க்கையின் பிற்பகுதி ‘முகம்மதிய்யாக் காண்ட்’மாக அமைந்துள்ளது. அக்காலை அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் பல இந்நூலில் அழகுற எடுத்தாளப்படுகின்றன.

உரோமப் பேரரசின் மாமன்னனாகிய ஹிறக்கீலுக்கு நபிகளார் (ஸல்) நிருபம் ஒன்று அனுப்பினர். அந்நிருபத்தில், இறைவன் தங்களுக்கருளிய வேதநன்னெறியின் பால் விரைந்து வருமாறு அம்மன்னனை அழைத்திருந்தனர் நபிகளார் (ஸல்). அந்நிருபத்தின் இறுதியில் அழகிய திருமறை வாக்கியமொன்று பொறிக்கப் பெற்றிருந்தது. அவ்வாக்கியம் வருமாறு:-

“வேதத்தையுடையவர்களா, எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நேரியதாய் உள்ள ஒரு வார்த்தையின்பால் (ஒற்றுமையுண) வாருங்கள். அ.தாவது: அல்லா(ஹ்)வைத் தவிர மற்றெவரையும் வணங்கோம். நாம் அவனுக்கு யாதொன்றையும் இணையாக்கோம். அல்லா(ஹ்)வை அன்றி நம்முள் எவரும் நம்முள் எவரையும் தெய்வமாகக் கொள்ளோம். இதனை நீங்கள் புறக்கணிப்பதாயின் நிச்சயமாக நாங்கள் (அவனுடைய ஏகத்துவத்தைப் பூரணமாய் ஏற்றுக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் தாம் என்று நீங்கள் (இறைவனின் சமூகத்தில்) சாட்சி கூறுவீர்களாக”

- திருக்குர்ஆன் 3:64.

இத்திருமறை வாக்கியத்தைப் புலவர் நாயகமவர்கள் தெள்ளுதீஞ் சுவைத் தேன்தமிழ்ச் செய்யுளாக வடித்தெடுத்துத் தருகின்றார். திருமறை வசனத்தின் பொருளும் கம்பீரமும் ஒரு சிறிதும் குன்றாமலும் ஐயமும் திரிபும் அனுகாமலும் அளவறிந்து சொற்களை ஆக்கிச் சொற் செட்டினோடு அவர் பாடியுள்ளார்.

“எமக்கு மக்குமொத் திருந்தசொல்

கிடத்தினில் வாரீர்

கமக்கு மாமறை யாள்காள்

வேறொன்றைத் தொழுதல்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அமைக்க லாதினை வைக்கலா
தூண்டகை யென்ன
நமக்குள் நம்மிலே யாக்கலா
குறலிறை யன்றி”

“கின்ன முன்றனை எடுத்திறை
மொழியியல் மாறத்
துன்னு வீரெனில் யாங்களவ்
வொருமையிற் றொடர்ந்த
சொன்ன யத்தின ரெனவறி
சோர்விலாச் சாட்சி
நன்ன லத்தினோடறையினீர்
மேலைநாள் என்றும்”

(ஹிறக்கீலுக்கு நிருபம் விடுத்த படலம் 54,55.)

(எமக்குமக்கும்: எமக்கும், உமக்கும். ஒருமை: இறைவன் ஒருவனே என்னும் ஏகத்துவக் கொள்கை.)

இச்செய்யுள்களை மூலவாக்கியத்தினோடு ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இவற்றின் அருமைப்பாடு இனிது விளங்கும். நவில்தொறும் நவில்தொறும் இன்பம் பயக்கும்.

இனி, புலவர்நாயகத்துக்கு ஒன்றரை நூற்றாண்டின் பின்னர், இற்றை நாளில் நம்மிடையே வாழ்ந்து வரும் கவிமணி ஒருவர் திருக்குர்ஆன் கருத்துக்களைக் கையாளும் செம்மையினையும் ஒருசிறிது காண்போம்.

நபி மொழிகளை வசனமாகவும் செய்யுளாகவும் திறம்பட யாத்து வெளியிட்டு வருபவர் மதுரைவாழ் மகாவித்துவான் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள். அன்னார் தமது சிறிய பிரபந்தம் ஒன்றில் ஓர் இளைஞனின் மனப்போராட்டத்தினை விவரிக்கின்றார். அவன், இறைவனாணைக்கு அடிபணிய வேண்டிய கடமையுணர்ச்சிக்கும் குடும்பப் பாசத்திற்குமிடையே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கின்றான். இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பாய் இன்னலுற்ற அவனுக்குத் திருமறை வாக்கியமொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. அக்கணமே தன் மனைவி மக்களையும், உற்றார் உறவினரையும், தான் தேடி வைத்திருந்த

திரவியங்களனைத்தையும் துச்சமெனத் துறந்து தன் ஆருயிரைத் தியாகஞ் செய்ய ஓடிச் செல்கின்றான். அவன் நினைவுக்கு வந்த திருவாக்கியம் வருமாறு:-

“உங்கள் தந்தைமார்களும், உங்கள் புதல்வர்களும், உங்கள் உடன் பிறந்தவர்களும், உங்கள் சுற்றத்தவர்களும், நீங்கள் தேடி வைத்துள்ள திரவியங்களும் நஷ்டமாகி விடுமோ என்று நீங்கள் அஞ்சுகின்ற வர்த்தகமும், நீங்கள் உவக்கும் உறைவிடங்களும் அல்லா(ஹ்)வையும் அவன் திருத்தாதரையும் அவனது பாதையில் தியாகம் புரிவதையும் விட உங்களுக்கு அதிக விருப்பமானவை யாயிருப்பின் (நீங்கள் உண்மை விசுவாசிகள் அல்லர்.)

திருக்குர்ஆன் 9:24

இத்திருமறை வாக்கியத்தின் பொருளைக் கவிஞர் காதிறு முகியித்தீன் மரைக்காயர் கவினொழுக யாத்துள்ள கவிதைச் சித்திரத்தைப் பாருங்கள்:

“நுந்தைமறை மக்களுடன் பிறந்தார் சுற்றம்
நுந்தேட்டாற் பெறு பொருளும் மிச்சமின்ற
மந்தமுறின் என்செய்வோம் என்று நீவிர்
வருந்துகின்ற வான்பமும் வீரும்பும் இல்லும்
அந்தமிலான் அவன்கூதர் அவன்றன் சேவை
ஆசையினை மிகைக்கவுடல் ஆகாதென்னும்
நந்தவீலா மறைமொழியோர்ந் (து) உற்றார் பின்னே
நடந்தலற ஒட்டகையுந் தோடி னானே”

-இஸ்லாமிய வழக்கு மன்றம் 36

இவ்வினிய செய்யுளில், மிக இலகுவான தெள்ளிய ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அழகிய நடையில் திருமறைப் பொருளைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் கவிஞர். வேண்டிய அளவுக்குச் சொற்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார். தம் சொந்தச் ‘சரக்கு’களை அவர் செய்யுளில் நுழைக்க முற்படவில்லை. இறைவன் திருமொழியை எடுத்துரைக்கின்றோம் என்னும் அரிய பக்திப் பரவசத்துடன் அவர் அளவுடன் கூறி அமையுந் திறம் மிகுதியும் நலம் பயப்பதாய் அமைந்துள்ளது; நமக்கும் பக்திப் பரவசத்தினை ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

ஊட்டுகின்றது. இத்துறையில் ஈடுபட்டுச் செய்யுள் செய்ய விழைவாருக்கெல்லாம் சிறந்த முன்மாதிரியாய் விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு இஸ்லாமியப் பெருங்கவிஞர்கள் இன்னுயிரினும் மேலாய்ப் போற்றும் இனிய வேதவாக்கிய சாரங்களை இனிமை மீதாருஞ் செய்யுள்களாய் வடித்தெடுத்துத் தந்து தமிழ் மொழிக்கு அமிழ்தனைய புது வளமொன்றை ஊட்டியுள்ளனர்; ஊட்டிவருகின்றனர். தமிழிலக்கியப் பூஞ்சோலையில் என்றும் நின்று நறுமணம் பிலிற்றும் வாடா நன்மலர்களாய் அவை மலர்ந்து பரிமளிக்கின்றன. அந்த மணியனைய மறை வசனங்கள் தமிழணங்கின் தலைமிசைச் சூடிய மணிமகுடத்திற் சுடர் விட்டிலங்கும் மதிப்பிடற்கரிய மாணிக்கராசிகளாய் எஞ்ஞான்றும் மிளிர்ந்தொளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மலர் 1970 ஜனவரி

மார்க்கக் கலை வளர்த்த முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள்

மக்கள் வாழ்க்கையும் அவர்கள் வதியும் சூழ்நிலையுமே இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு நிலைக்களனாய் அமைபவை என்று கூறினால் மிகையாகாது.

இலக்கியத்துக்கு உரிப்பொருள் மக்கள் வாழ்வே என்னலாம். மக்கள் வாழ்வின் பல துறைகளையும் விதந்து கூறுதலுடன் நின்று விடாது, அம்மக்களின் வளமார் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவதும் மக்கள் கவிஞரின் இயல்பாதல் வேண்டும்.

இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை ஆக்கியளித்த பெருஞ் சான்றோர்கள் மக்கள் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுதலையே பெருநோக்காய்க் கொண்டிருந்தனர் என்பது நுணுகியறிவார்க்கு நன்கு புலனாவதாகும்.

வாழ்வு என்னுங்கால் இவ்வுலக வாழ்வை மட்டுமல்லாது நித்திய வாழ்வாகிய மறுவுலக வாழ்வையும் அன்னார் ஒருங்கே கருதலாயினர்.

அவர்களின் ஆக்கங்கள் பெருங்காப்பியங்களாயிருந்தாலென்ன சின்னஞ்சிறு பனுவல்களாயிருந்தாலென்ன அவையெல்லாம் மக்களின் இவ்வுலக வாழ்வுக்கு மட்டுமன்றி மறுவுலக ஈடேற்றத்துக்கும்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

வழிகாட்டுகின்றன என்னலாம். அவர்தம் காப்பிய நாயகர்கள் கூட மக்களாவே இருப்பர். அன்னார் மக்கள் வாழவேண்டிய வாழ்க்கை நெறியினைத் தாமே வாழ்ந்து காட்டிய தன்னேரில்லாத் தலைவராய் இருப்பர்.

‘அத்துன்யா மஸ்றஅத்துல் ஆகிறா’ என்பது பிரசித்தி பெற்ற ஒரு நாயக வாக்கியமாகும். ‘இவ்வுலகமே மறுவுலகின் விளைநிலமாகும்’ என்பது அதன் பொருள்.

மறுவுலகுக்கு வேண்டிய தேட்டங்களை இவ்வுலகிலேயே தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அதன் தாற்பரியமாகும். எனவேதான் முஸ்லிம் புலவர்களாகிய சான்றோர்கள், மக்களுக்கு ஈருலக வாழ்வுக்கும் வழிகாட்டுதலைப் பெரும்பணியாகக் கருதினார்கள்.

அறிஞர் பெருமகனும் இறைநேசப் பெருஞ்செல்வருமாகிய ஸாம் ஷிஹாபுத்தீன் (றஹ்) அவர்கள் தாம் நூல் செய்ய வந்த நோக்கத்தினை ‘அதபுமாலை’யிற் கூறும்போது

“முந்த ஒளியான முகம்மதுர் றகுல் பொருட்டில்
கிந்தலமான் ஆடவரும் ஏந்தழையும் செந்தழலில்
வேகாமற் சொர்க்கபதி வீட்டைந்து வாழ்வதற்கு
பாகார் ஷறகின் வழிபார்த்து.....” என்று கூறுவதிலிருந்து இம்மேதைகளின் நோக்கும், மக்களுக்கு வழிகாட்டுதலில் அவர்களுக்கிருந்த பெருங்கவனமும் நன்கு புலனாகின்றன.

‘மாப்பிள்ளை ஆலிம்’ எனப் புகழ்பெற்று விளங்கும் அல்லாமா செய்யிது முஹம்மது ஆலிம் அவர்கள் நமது நாடறிந்த மாமேதை. தமிழிலும் அறபுத் தமிழிலும் அவர்கள் ஆக்கியளித்த மார்க்கக் கலை நூல்கள் எண்ணிலடங்கா. அப்பெருமகனார் கூறியருளிய உபதேசப் பொக்கிஷமொன்றில் “மானிடனது முக்கிய குறிக்கோள் தனது நித்திய வாழ்வுக்கான தேட்டத்தினை இவ்வுலக வாழ்வின் கண் தேடிக்கொள்வதே” என்பதை மிகமிகச் சிறப்பாக வலியுறுத்துகின்றனர். ‘ஹதியா மாலை’யில் பதிக்கப்பட்டுள்ள மாணிக்க மணியொன்றில் அ.து அமைந்துள்ள சிறப்பை ஊன்றிக் கவனித்தல் நலம் தருவதாகும்.

“காதவழி ஸபர் போகிலும் நீ கையில் ஆயுதம் கட்டுச்சாதம்
பாதக் குறடொன்று பையில்காக பயங்கரத்தினால் தோழனொன்று
ஈதெல்லாம் தேடி ஏகிராய் நீ எப்போதும் மீளப் பெருவழிக்கு
ஏதைத் தேடுவீரோ துணையாய் எனக்குத் தெரியாதப்பா மகனே.”

இங்ஙனம் மார்க்கக்கலை வளர்த்த முஸ்லிம் புலவர்களின்
திருப்பணி பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே
ஆரம்பமாகின்ற தென்னலாம்.

அக்கால மக்கள் வாழ்ந்த சூழ்நிலையில் அவர்கள் வாழ்வுக்கு
இன்றியமையாத மார்க்க அறிவைப் பெறும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவாய்
இருந்தது. அறுபு மொழி அறியாத மக்களிடையே மார்க்க அறிவு
சிறப்பாய் இருக்கவில்லை. பிறமத இலக்கியங்களின் தாக்கம்
முஸ்லிம்களிடையே பெரிதும் ஊடுருவியிருந்தது.

இஸ்லாமியக் கருத்துக்களுக்கு நேர்முரணான கருத்துக்கள்
பொதிந்த புராணங்கள், இதிகாசங்கள், பிரபந்த வகைகளெல்லாம்
முஸ்லிம்களிடையே தாக்கத்தை உண்டாக்குதல் தவிர்க்கமுடியாததாய்
விட்டபோது இஸ்லாமியச் சிந்தனையாளர்கள் விழிப்புறலாயினர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆலிப் புலவரைத்
தாண்டிய இதே சிந்தனையே வள்ளல் சீதக்காதியையும் தூண்டியது.
உமறுப்புலவரின் உள்ளக் குமுறலுக்கும் இதுவே காரணமாய்
அமைந்தது.

அதன் விளைவாகவே இன்று இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய
உலகிலே புராணங்கள், மாலைகள், கலம்பகங்கள், பிள்ளைத்தமிழ்
நூல்கள், ஞானவிளக்கப் பாமாலைகள் முதலாம் பல்வேறு
பிரபந்தங்களையும் நாம் காணக்கூடியதாய் இருக்கின்றது.

பன்னூற்றாண்டுகளாகப் பல தெய்வ வணக்கப் புகழ் பாடிய
தமிழிலக்கிய உலகிலே ஏகதெய்வ தோத்திரத்தின் குரல்
எழுந்தொலிக்கலாயிற்று.

முதலாவது முஸ்லிம் பெருங்காப்பிய கர்த்தாவாகிய
உமறுப்புலவர்,

“ஒருவனே நாயன் மற்றொருந் தேவதம்
கிருமையும் பேறலாது கிழவு கொண்டது” என்று தம் குரலை
ஓங்கி ஒலித்தார்.

“சத்திய வேதம்” என்பது இஸ்லாம் ஒன்றே என்பதில்
அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கைகொண்ட அவர், அதனை இழித்துரைத்த
எதிரிகளை நோக்கி, “எங்கட்குற்ற தீன்நிலை பொய்ம்மையென்ற
தேவரும் நரகம் சேர்வார்” என்று சிம்மநாதஞ்செய்தார். மேலும்வர்,

“ஒருத்தன் நாயகன் அவற்கு உரிய தூதனும்
அருத்தமே உரைகலமா அந்நின்னயப்
பொருத்தம் ஈமான் நடைபுனைதலாம் அமல்
தருத்தமே கிவை கிகலத்தற் சேர்தலே”

எனக்கூறி இஸ்லாத்திற் சேர்தல் எவ்வாறு என்பதையும், ஈமான்,
இஸ்லாம் என்பவற்றின் விளக்கத்தினையும் சுருங்கிய சொல்லும்
விரிந்த பொருளுமாய் விளக்கிடலானார். அவரைப்பின்பற்றி
நானாறுக்கும் மேற்பட்ட புலவர் பெருமக்கள் தோன்றி இஸ்லாமிய
நெறியைத் தமிழிலக்கிய வாயிலாகப் பிரசாரஞ்செய்யலாயினர்.

தமிழிலக்கியச் சுவை ததும்பும் பிரபந்தங்களைத் துணையாகக்
கொண்டு இஸ்லாத்தின் கருத்துக்களைத் தமிழ் நாட்டவரிடையே
பெரும் பாவாணர்கள் விரித்துரைத்த அதே வேளையில், இஸ்லாத்தின்
சட்ட விளக்கங்களையும் ஒழுகலாற்றினையும் தமிழ் மொழியிற் பாடிப்
பரப்பிய மேதைகள் பலரும் தோன்றிப் பணிபுரியலாயினர். மக்களின்
நாளாந்த வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத மார்க்க விளக்கங்களை
அவர்கள் தந்துள்ளனர்.

எடுத்துக்காட்டாகத் தொழுகையை எடுத்துக்கொள்வோம்.
முஸ்லிம் வாழ்வின் இன்றியமையாப் பெருங்கடனாக அமைந்தது
தொழுகை. எல்லா வணக்கங்களிலும் ஏற்றம் மிகுந்தது தொழுகை.
இஸ்லாத்தின் ஆணியே எனப்படும் சிறப்பினை உடையதும் அதுவே.
அக்கடமையைச் செய்பமாகச் செய்தொழுகும் முறையினைப் பாமர
மக்களுக்குப் படிப்பித்தல் இன்றியமையாததல்லவா?

வசன நூல்களோ அச்ச வசதிகளோ இல்லாத அக்காலத்தில் மக்கள் மனத்தில் இவற்றையெல்லாம் நன்கு பதிக்கும் சாதனமாகச் செய்யுள் நடையே பயன்படக்கூடியதாய் இருந்தது. இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்கமாகத் தொழுகையின் அடைவினையெல்லாம் தொகுத்துக்கூறும் சட்ட நூல் ஒன்று தோன்றலாயிற்று. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது அது. தமிழிலும் அறபுத்தமிழிலும் அச்ச நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கிய அண்மைக்காலம் வரையிலே அறபுமொழியறியாத முஸ்லிம்கள் மனப்பாடமிட்டுப் போற்றி வந்த அறிவுநூல் இதுவே.

அருமையும் பெருமையும் மிக்க ‘பிக்ஹ்’ நூலாகிய அந்நூல், தொழுகையின் ஷரத்துகளையெல்லாம் விரித்துக் கூறுவதோடு பர்ஸு, சுன்னத்துகள் யாவற்றையும் விரித்துரைப்பதனால் ‘தக்க சுறாத்து’ என்றும் ‘சலாத்துல் அறுக்கான் மாலை’ என்றும் பெயர் பெறலாயிற்று மக்கள் நாவில் ‘தக்க சூறத்து’ என்று மருவி வழங்கலுமாயிற்று. அறிவுநலஞ் சிறந்த இந்நூலை இயற்றியருளிய பெருந்தகை ஸாம் ஷிஹாபுத்தீன் வலி நாயகம் (றஹ்) அவர்களாவர். இந்நூலை மட்டுமன்றி வேறும் பல ஹதீது நூல்கள், சட்ட நூல்கள், சரிதை நூல்களும் இவர்களால் ஆக்கப்பட்டுச் சிறந்த இலக்கியங்களாய் விளங்கி வருகின்றன. சலாத்துல் அறுக்கான் மாலை திப்ப நுட்பஞ் செறிந்த சொல்லமைப்பினை உடையது. அது ஒரு சட்ட நூலாதலின் அதன் ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஆராய்ந்தெடுத்துத் தொகுத்துள்ளார் நூலாசிரியர். அதன் உரை மிகச்சிறந்த செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பண்டைய உரையாசிரியன்மாரின் நடையில் அது இயல்கின்றது. விளக்கவுரை மட்டுமன்றி இலக்கண விளக்கங்களும் அதில் வரையப்பட்டுள்ளன. இவ்வுரை நூலாசிரியராலேயே எழுதப்பட்டுமிருக்கலாம்.

இச்செய்யுள்களை மனப்பாடமிடும் பழக்கத்தினைப் பாடசாலை மாணவர்களிடையே மீண்டும் புகுத்துதல் பெரிதும் நன்மை தருவதாகும். தொழுகையின் பள்ளுகளை அவை அமையும் ஒழுங்கின்படி ‘நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு’ அணி பெறக்கூறும் பாங்கு எவரும் அறிந்திருக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

“நியத்தும் அவ்வல் தக்குபீறம்

நிற்கும் நிலையும் பின் பாத்திஹாவம்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

மெய்யாம் றுக்கவுடன் அதன் தரிப்பும்
 மீளும் கிருத்திதால் அதன் தரிப்பும்
 செய்யும் முன் கஜஹி அதன் தரிப்பும்
 சேர்ந்த கிடையிருப்பு அதன் தரிப்பும்
 தொய்யும் பின் கஜஹி அதன் தரிப்பும்
 சொல்லும் பறுலிது பதினாலாமே”

“மற்ற பறுலைந்தும் ஒடுக்கத்தினில்
 வரும் அத்தஹிய்யாத்து அதனிலாகும்
 உற்ற கிருப்பும் அத்தஹிய்யாத்தும்
 ஓதும் சலவாத்தும் ஒரு சலாமும்
 பற்றிப் பறுலைல்லாம் அடைவடைவாய்ப்
 பாங்காய் முடித்திடலாகும் பின்னர்
 முற்றும் பறுலுபத் தொன்பதிலும்
 மொழியுள் சறுத்தெடுத்தோதுவோமே”

தொழுகையை மட்டுமன்றி மற்றும் கடமைகளைப்பற்றிய விளக்க நூல்களும் இஸ்லாமிய இலக்கியப் பரப்பில் உண்டு. ஞான விளக்கங்களை அருளியுள்ள ஞானியர் பெருமக்களின் திருப்பாடல்களும் இஸ்லாமிய மார்க்க இலக்கியத்தின் ஒரு சாகையாய் அமைந்து ஒளி தருகின்றன. தற்கலை பீர் முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா, மஸ்தான் சாகிபு, ஞானியர் சாகிபு, மோனகுரு செய்கு மஸ்தான், பெரிய நூஹ் வலியுல்லா முதலானோர் இத்துறையில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

இனி, எமது தாய்நாடாகிய ஈழவள நாட்டிலும் மர்க்கக் கலை வளர்த்த முஸ்லிம் புலவர் பெருமக்கள் நற்பணி புரிந்துள்ளனர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காத்தான்குடியில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் அஹ்மது நயினார் என்பவரே ஈழத்தில் அறியப்பட்ட முஸ்லிம் புலவர்களுட் காலத்தால் முந்தியராவர். அவர் ‘தீன்மாலை’ என்னும் நூலை இயற்றினார் எனத் தெரியவருகின்றது. அந்நூல் இப்பொழுது கிடைத்தற்கரியதாய் உள்ளது. இப்புலவரின் வரலாற்றையும், இந்நூலையும் ஆராய்ந்து வெளியிடல் காத்தான்குடி மக்களின் கடமையாகும். மருதமுனையில் வாழ்ந்த ‘சின்ன ஆலிம் அப்பா’ எனப்படும் மீராலெப்பை ஆலிம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின்

இலக்கிய இன்பம்

முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவர். தொழுகை, நோன்பு முதலாகிய மார்க்கக் கடமைகளின் முக்கியத்துவத்தை மறைத்தும் மறுத்தும் கூறியதனோடு அவ்வணக்கங்களை வெளிப்படையாய்ச் செய்யவேண்டியதில்லை என்றும், உள்ளத்தால் வணங்குதலே வணக்கமென்றும் கூறி ஷற்கை உல்லங்கனம் செய்த போலி ஞானியர் தலையெடுத்தபோது அவர்களை மடக்கி இஸ்லாத்துக்கு நேரவிருந்த ஆபத்தொன்றை ஆலிம்பா தடுத்தார். போலி ஞானியரை ஞான சம்பந்தமான வினாக்களைக்கொண்டே மடக்கினார். அவர்களுக்கு அவர் விடுத்த வினாக்கள் “ஞானரை வென்றான்” என்னும் அவர்தம் நூலிற் காணப்படுகின்றன.

“நரகத்தைவிட்டு அச்சம் தீர்ந்தவர்கள் நபிமார்கள். அந்த நபிகளில் நாயகமானவர்கள் எம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள். அத்தகைய பெரியோர்களே அல்லும்பகலும் இறைவனை வணங்குதலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அங்ஙனமிருக்க, மார்க்கத்தின் கருவான ஷற்கினை இகழ்பவர்கள் காபீர்களாவர்” என்னும் பொருள்பட ஆலிம் அப்பா போலி ஞானியர்மீது தொடுத்த கணை வருமாறு:

“நரகான தெவராலும் நபிமாரை அடராது
நமதால நபி பாரடா
குருவான நபிமாரில் கிறைகூதர் தனைவெல்ல
எவராலுமுளராமடா
கிரவான தொருபோதும் அயராமல் கிறையோனை
அழுதேமிய் தொழுதாரடா
கருவான நபிதீனின் ஷற்கான திகழ்வோர்கள்
கபராகி விடுவாரடா”

இனி, அக்கரைப்பற்றில் வாழ்ந்த வரகவி சேகு மதாறுப்புலவர் பாடிய நூல்களுள், நோன்பின் சிறப்பினையும் சட்ட மஸ்அலாக்களையும் விளக்கும் நூலொன்றுள்ளது. ‘சலவாத்து மாலை’ எனப்படும் அந்நூல் நோன்பினைப்பற்றி அறிய விழைவாருக்கு விளக்கம் தருதலுடன் ஆசிரியரின் சமய ஞானத்தையும் அவர்தம் சேவையையும் விளக்குவதாய் அமைந்துள்ளது.

ஈழத்தில் கடந்த நூற்றாண்டிறுதியில் எழுந்த இஸ்லாமிய விளக்கப் பிரபந்தங்களுள் ‘ஆசாரக்கோவை’ குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

கீழைக்கரை அப்துல் மஜீதுப் புலவராற் பாடப்பட்டது. சிறந்த நாயக வாக்கியங்கள் பல, ஆசாரக்கோவைச் செய்யுள்களில் பொருத்தமுற அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கற்பிட்டியைச் சேர்ந்த முகம்மதுத்தம்பி மரைக்காயர் என்னும் வள்ளல் இந்நூலின் கொடைநாயகராவார். கட்டளைக் கலிப்பாக்களால் அமைந்த இந்நூலிலிருந்து ஒரு மணிமொழியைப் பார்ப்போம்.

“விறகை அக்கினி தின்னுதல் போலவே

வீண் பொறாமைகள் நன்மையைத் தின்றீரும்

பிறவயம் கறள் தின்னுதல் போலவே

பெருமையான தீமானினைத் தின்றீரும்

மறமனைத்தும் இவற்றுள் கிருந்ததும்

மட்டதின்றி மலிந்தீரும் என்றனர்

சறகை நித்தமும் பேணும் முகம்மதுத்

தம்பிமா மரைக்காய சகாயனே”

(பிறவு + அயம் = பிறவயம்) ; அயம் - இரும்பு

யாம் இதுகாறுங் கூறியவற்றால் தமிழ் கூறும் முஸ்லிம் நல்லுலகிலே தமிழிலக்கியத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு இஸ்லாமியக் கலையை வளர்த்த பேரறிஞர் பலர் ஆற்றிய சேவையும், அவை தக்க சந்தர்ப்பங்களில் ஆற்றப்பட்டு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஈமானின் பிரகாசத்தைச் செழித்தோங்கச் செய்தன என்பதும், இஸ்லாத்துக்கு மட்டுமின்றித் தமிழ் இலக்கியத்துக்குமே அவை பெரும் பங்கை அளித்துள்ளன என்பதும், இக்கால இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு அவை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றன என்பதும், ஈழத்தவர் மத்தியிலும் இணையற்ற மேதைகள் பலர் தோன்றி இத்துறையில் ஈடிணையற்ற தொண்டாற்றியுள்ளனர் என்பதும் அன்னார் நமக்களித்துச் சென்றுள்ள அரும்பெருங் கருவுலங்களைப் போற்றிப் பாதுகாத்தல் நம்மனோர் கடனாகும் என்பதும் நன்கு விளக்கமுறுகின்றன.

நபிகள் பெருமானாரும் (ஸல்)

நாயகத் திருமேனியும்

தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் வாழும் முஸ்லிம் பெருமக்கள் தமிழ் மொழியையே தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். இஸ்லாமிய மரபும் தமிழ் மரபும் பேணிச் சிறந்த இலக்கியங்களைப் படைத்து இஸ்லாத்துக்கும் தமிழுக்கும் அவர்கள் செய்துள்ள இணையற்ற சேவை மிகவும் சிறப்படன் மிளர்கின்றது. இறைவனின் திருத்தாதராகிய நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் புகழைச் சிந்தையை அள்ளும் செந்தமிழ்ப் பனுவல்களாற் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர் முஸ்லிம் புலவர்கள்.

ஆண் பாலாரைக் குறிக்கும் விழுமிய தமிழ்ச் சொற்களையெல்லாம் ஆய்ந்தெடுத்துப் போற்றி நபிகளார் புகழை வாயார, மனமாரப் பாடிப் பக்தியிலே திளைத்து மகிழ்ந்தனர் அன்னார். நம்பி, குரிசில், கோமான், பிரான், பெருமான், வள்ளல், ஏந்தல், செம்மல், நாயகம் என்று இன்னோரன்ன சீரிய செல்வப் பெயர்களையெல்லாம் அப்பெருமானாருக்குச் சூட்டி ஆராத இன்பம் அடைந்தனர் அவர்கள்.

ஆயின், அப்பெருமகனாரை இறைவனாக உயர்த்தியோ, இறை பண்புகளையுடைய தெய்வ அவதாரமாகக் காட்டியோ அவர்கள் இஸ்லாமிய மரபுக்கு ஊறு விளைவிக்கவுமில்லை. அங்ஙனமே அன்னாரின் பண்புக்கு ஒவ்வாத சிறுமொழிகளாற் சிறுமைப்படுத்தவுமில்லை. தமிழ் மரபுக்கிசையாத, இலக்கண வரம்பை மீறிய வருணனைகளால் தமிழ் மொழியை அழிக்க முயலவுமில்லை.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அண்மைக் காலத்திலே நபிகள் பிராணை (ஸல்) ‘நாயகத் திருமேனி’ என்னுந் தொடரால் குறிப்பிட்டுக் கூறுதல் அதிகரித்து வருகின்றது. முஸ்லிம் எழுத்தாளர், பேச்சாளர், பத்திரிகையாளர், வானொலிக் கலைஞர் ஆகிய பலரும் இச்சொற்றொடரை நபிகளாருக்கு ஒரு நியதிப்பெயராய் எடுத்து வழங்கிப் பரப்பி வருகின்றனர்.

நாயகத் திருமேனி என்னும் சொல்லின் பொருள் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். மேனி என்பது உடம்பு எனப் பொருள் தரும் சொல்லாகும். திரு என்னும் அடைமொழி அழகு, செல்வம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். ஆதலின் திருமேனி என்னுஞ் சொல் அழகிய உடம்பு அல்லது திவ்விய தேகம் என்னும் பொருள் தருவதாகும். ‘நாயகத் திருமேனி’ என்பது திவ்விய உடம்புகளுள் நாயகமான சிறந்த ஓர் உடம்பு என்னும் பொருள் தரும் ஒரு தொடர் ஆகும்.

உடம்பு அல்லது மேனி என்னும்போது உயர்திணையாளரின் உடம்பை மட்டுமன்றி, அ.றிணைப் பொருள்களின் சுலத்துக்கும் அது பெயராயமையும். உயர்திணையாளரின் உடம்பும் திணைபற்றிக் கூறுமிடத்து அ.றிணை என்றே கொள்ளப்படும். உயிரும் அ.றிணை என்பதே இலக்கண நூல் கூறுவது. உயிரும் மனித உடம்பும் கூடியபோது தான் உயர்திணையாகிய மனிதன் தோன்றுவான். அவை இரண்டும் பிரிந்தால் அ.றிணைதான். அவற்றை வாக்கியங்களில் எழுவாயாய் அமைக்கும் போது அவற்றுக்கு அ.றிணைப் பயனிலையே வழங்கப்படும்.

நபிகள் பெருமானாரின் திவ்விய தேகத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது அதனைத் ‘திருமேனி’ என்று குறிப்பிடுவதில் தவறில்லை. அவ்வாறு கூறுவதே சிறப்பாகும். முஸ்லிம் புலவர் பலரும் இச்சொல்லை எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

“வன்காபிர் விழிக்கணங்கள் திருமேனி தீண்டாது மறைத்தல் போலும்” சீறா: மணம்புரி படலம் 35.

“நபிதம் மணியொளிர் திருமேனியிற் கஸ்தூரி வாசங்கொள் நாசியே நாசி” - இராஜநாயகம் : ககுபத்துல்லாவிற் குறுபான் கொடுத்த படலம் 24.

“மணங்கொள் திருமேனி முகம்மதனார் மரபுக் கோத்திரம்
உரைத்தோம் இப்பால்” - கோத்திரமாலை 51

என்னும் எடுத்துக் காட்டுக்களில் நபிகளார்தம் திவ்விய தேகம்
திருமேனி என்னுஞ் சொல்லாற் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால்
அவர்களுக்கொரு திருநாமமாய் எடுத்தாளப்படவில்லை.

பெண்பாலாரின் அழகிய உடலும் திருமேனி என்றே கூறப்படும்.
“போது மணம் வீசும் திருமேனியின் பூவை ‘பற்றத்’ தென்பவரை”
கோத்திரமாலை 97 என்னும் மேற்கோளில் பெண்பாலாருக்கும்
இச்சொல் வழங்கப்பட்டிருந்தலைக் காணலாம்.

முஸ்லிம் புலவர்களேயன்றிப் பிறமதப் பெரும் புலவர்களும்
இச்சொல்லை இப்பொருளில் ஆள்வதைக் காணலாம்.:

“செழியனும் பிள்ளையார்தம் திருமேனி காணப்பெற்று
வீழியற நோக்கலாலே வெம்மை நோய் சிறிது நீங்க”

- திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 753

இம்மேற்கோளில் ஆளுடைய பிள்ளையாரின் திவ்விய தேகம் திருமேனி
எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சேக்கிழார் அமணரைக்
கூறும்போது “மாசுமேனி நீசர் - (திருஞானசம்பந்தர் புராணம் - 773)
என்று இகழ்வர். “மாந்தளிர் மேனி இலக்குமி மணாளன்”
என்னுந்தொடரில் மேனி பெண்பாலார் உடலைக் குறிக்கும். -
குசேலாபாக்கியானம்: தந்நகர்ப்புறமடைந்த அத்தியாயம் 58

இறைவன் பலவித உருவங்களைத் தாங்கி வரும் தன்மையை
உடையவன் என்பது முஸ்லிம் அல்லாத பிறமதத்தார் கொள்ளும்
நம்பிக்கையாகும். அவன் பல அவதாரங்கள் எடுப்பவன், பலவகை
உடல்களையும். தாங்குபவன் என்பர் அன்னார். இறைவன்
குருத்திருமேனி தாங்கிக் குருந்த மரத்தடியில் திருவாதவூரை
ஆட்கொண்டார், ‘பன்றித்திருமேனி’ தாங்கிப் பன்றிக்குட்டிகளுக்குப்
பாலூட்டினார் என்று பல திருவிளையாடற் கதைகளை நாம்
கேள்வியுறுகின்றோம்.

‘நாயகத்திருமேனி’ என்று முஸ்லிம்கள் கூறுவதும் அவர்களின் அல்லாஹ் என்னும் இறைவன் உருக்கொண்டு தோன்றிய திரு உருவங்களில் ஒன்றோ என்று பிறரெல்லாம் ஐயங் கொள்ளுதற்குக் காரணமாய் அமைந்து மயக்கத்தை விளைவிக்கின்றது, இத்தொடர்.

சைவ மக்கள் இறைவனுக்கு ‘உருவத் திருமேனி’, ‘அருவத் திருமேனி’, ‘அருவுருவத் திருமேனி’ முதலாய உருவ பேதங்கள் உள என்பர். அவற்றிற்கேற்பப் பலவகை உருவப் படிமங்களை உண்டாக்கி அவற்றினை வழிபடுவர். அச்சிலைகளும் ‘திருமேனி’ என்றே வழங்கப்படும். செம்பினால் வார்க்கப்பட்ட செப்புத் திருமேனிகள் முதல் கருங்கற் சிலையுருவத் திருமேனிகளையும் நாம் கண்கூடாகக் கண்டு வருகின்றோம். திருமேனி என்னுஞ் சொல்லைத் தெய்வப் படிமமாகிய விக்ரிகத்துக்கு இட்டு வழங்குதல் இன்றளவும் மரபில் இருந்து வருகின்றது. முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்த சென்னை முதன் மந்திரி பக்தவத்சலம் அவர்கள் மலேஷியப் பிரதம அமைச்சர் துங்கு அப்துல் றகுமான் அவர்களுக்குக் கூத்தப்பிரானின் ‘செப்புத்திருமேனியை’ப் பரிசாய் அளித்த செய்தி, பத்திரிகைகளிலே படங்களுடன் வெளிவந்தமை அண்மைக்கால நிகழ்ச்சியாகும்.

இலக்கிய வட்டக்கிலும் ‘திருமேனி’ என்னுஞ் சொல் விக்ரிகம் அல்லது லிங்கம் என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. ‘திருத்தொண்டர் தொகை’ பாடிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

“மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நற்க வெகுண்டெழுந்த
தாதை தாள் மழுவினாள் ஏறிந்த
அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்”
(செய்யுள் 3)

என்று கனிந்துருகிப் பாடுகின்றார். இச்சரிதையை விரித்துரைக்கப் போந்த சேக்கிழார்,

“அங்கண் முன்னை அர்ச்சனையின் அளவின்
தொடர்ச்சி வீனையாட்டாய்
பொங்கும் அன்பால் மண்ணிமணல் புளினக்
குறையில் ஆத்தியின் கீழ்ச்

செங்கண் விடையார் திருமேனி மணலால்

ஆக்கச் சீவாலயமும்

தூங்க நீடு கோபுரமும் சுற்றாலயமும் வகுத்தமைத்தார்”

சண்டேசுவர நாயனார் புராணம் : 32

என்னுஞ் செய்யுளில் திருமேனி என்னுஞ் சொல்லைச் சிவலிங்கம் என்னும் பொருளில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

எனவே திருமேனி என்னுஞ் சொல் உடலையும், இறைவன் தாங்கி வரும் உடல்களையும், விக்கிரகத்தையும் குறித்து நிற்கும் என்பதனை நாம் காண்கின்றோம். இவற்றுள் எப்பொருளைக் குறித்த போதினும் அஃது எழுவாயாய் வரும்போது அஃறிணை முடிவையே ஏற்றுவரும் என்பதனையும் கண்டோம்.

உயர்திணையுள் ளெல்லாம் அதி உத்தமராய் விளங்கும் நபிகள் பிரானுக்கு இவ்வஃறிணைப் பெயர் நியதிப்பெயராய் வழங்கப்படுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்துவதாகாது. இறைவன் உருவமெடுத்திருக்குந் திருமேனிகளுள் இதுவும் ஒன்றோ என்று ஐயத்தைத் தூண்டுவதனால் இஸ்லாத்தைப்பற்றிப் பிறர் இழிவாகவும் பிழையாகவும் எண்ணுதற்கு இச்சொல் இடந்தருகின்றது. மேலும் விக்கிரக வழிபாட்டையே இவ்வையகத்திலிருந்து வேரோடு கல்லியெறிய வந்த வள்ளலாருக்கு ‘நாயக விக்கிரகம்’ என்னும் பெயர் பொருத்தமானதுதானா? “நாயகத் திருமேனி..... நவீன்றருளியுள்ளார்கள்” என்னும் வாக்கியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கு, திருமேனி உயர்திணைப் பயனிலையேறித் தமிழ் இலக்கண வரம்பையே மீறித் தமிழுக்கு இழுக்கைத் தருகின்றது. பெருமானாருக்கு ‘நாயக லிங்கம்’ என்னும் பெயரைச் சூட்டி அவர்களை நிந்திக்கின்றது. இந்த விந்தையைக் கண்டு அழுவதா, சிரிப்பதா? நாயகத் திருமேனி என்னும் சொல்லுக்குப் பின்னால் ‘ஸல்லல்லாஹ்’ அலைவறி வஸல்லம்’ என்னும் பரிசுத்த சாந்தி வாழ்த்தினையும் எழுதுகின்றோமே! யாருக்கு இவ்வாழ்த்தினைக் கூறுகின்றோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கின்றோமா?

‘நாயக லிங்கம்’ அல்லது ‘நாயக விக்கிரகம்’ என்னும் பொருளைத்தரும் இந்த நாயகத்திருமேனி நமது அரிய ஈமானின் நம்பிக்கையை அழித்து இணை கற்பிக்கும் பாவத்துக்கு

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

நம்மையெல்லாம் இட்டுச் செல்வதாய் அமைந்துள்ளது (நஹது பில்லாஹி மின்ஹா). இச்சொல்லை அப்பெருமானாருக்குச் சூட்டுதலைப்போன்ற பிற்தொரு அவமானம் இல்லை. எனவே நமது இஸ்லாமிய எழுத்தாளரும் பேச்சாளரும் இதனை விடுத்து நபிகளாரின் திருநாமத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்த முன்வருவார்களாக.

“மாதயா நதி ஆகியே புவி வாழ்கவே வரு செம்மலை

வேத நூல் புகழ் ஓசு காரண வீறலாவிய அிகுமதை

சீத மாமுகல் நழ லேபுரி தேகவாச முகம்மதை

ஓத ஓத மெய்ஞ் ஞான போத(ம்) உள் ஊறும் ஊறும்)

கிசுண்மையே”

இஸ்லாமிய வழக்கு மன்றம்

பண்டைக்கால முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலிருந்து முன் மாதிரியான நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை ‘முந்தை முஸ்லிம் முன்மாதிரி’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள் எடுத்துத் தருகின்றார்கள். மக்கள் வாழ்வில் இருந்தே மக்களுக்கு வேண்டிய முன்மாதிரியை வடித்துத் தரும் மக்கள் கவிஞர் அவர். தெய்வாம்சம் வாய்ந்த தெய்வீக அவதாரங்களின் முன்மாதிரிகள் இன்ப துன்பங்களுட் சிக்கியுமலும் மனிதகோடிகளால் பின்பற்றப்படல் யாங்ஙனம்? எனவே தான் மாண்பு நிறைந்த மனிதர்களை எமக்கு முன்மாதிரியாய்க் கொண்டார் அவர்.

இஸ்லாமிய வழக்கு மன்றம் என்னும் கவிதை நூல் அத்தகைய முந்தை முஸ்லிம் முன்மாதிரிகளுள் ஒன்றாகும். இந்நூலும் சாதாரண பொதுத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குரிய பாடநூற் பகுதிகளுள் ஒன்றாகும். முஸ்லிம் என்பவர் யாவர்? இஸ்லாம் என்பது யாது? என்பவற்றை அறிய வேண்டுமாயின் இத்தகைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை நாம் அறிதல் வேண்டும்.

ஒருநாடு எத்தகைய வளமுடையதாயிருத்தல் வேண்டும்? நாட்டு மக்கள் எத்தகைய பண்பாடுடையராயிருத்தல் வேண்டும்? என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு தாம் விரும்பும் இலட்சிய நாடொன்றைக் கற்பனையாகப் பாடி மகிழ்வது கவிஞர் பெருமக்களின் மரபு. ஆயின் கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறும்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

இஸ்லாமிய வழக்கு மன்றம் நிகழ்ந்த நாடு கவிஞர்தம் கற்பனைக் கனவில் வந்த நாடன்று. இலட்சிய நாடு எப்படியிருத்தல் வேண்டுமென எண்ணித் தாமே புனைந்து இலக்கிய நயத்துக்காய் எடுத்துக் கொண்ட நாடன்று. அவர் எடுத்துக் கொண்ட கதாபாத்திரங்களும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்லர். சமுதாயமும் கற்பனைச் சமுதாயம் அன்று. வரலாறு கண்ட உண்மை நிகழ்ச்சியை உணர்ச்சி வளம் ததும்பக் கூறியதொன்றே கவிஞரின் சாதனையன்றி அவர்தம் கற்பனை எதுவும் இங்கேயில்லை என்பதை முதற்கண் யாம் உணர்தல் வேண்டும்.

நாகரிகம் என்றால் என்ன? உலோகாயதச் செல்வங்களும், ஏனைய வாழ்க்கை நலங்களும் மலிந்து விட்டால் அதனை நாகரிகம் என்னலாமா? புறத்திற் காணப்படும் போலி அலங்காரங்கள் நாகரிகமெனப்படா. மனத்துக்கண் மாசில்லாராய் மக்கள் சமுதாயம் மிளிர்ந்தல் வேண்டும். உள்ளத்திலே புரட்சி தோன்றி உலக வாழ்க்கையில் அது பிரதிபலிக்கும்போதுதான் உண்மை நாகரிகச் சமுதாயம் தோன்றும். அத்தகைய நனிகொள் நாகரிகம் வாய்ந்த சமுதாயமொன்றை அறபுநாட்டிலே ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளின் முன்னர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தோற்றுவித்தார்கள்.

அவர்கள் தோற்றுவித்த அந்தச் சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றினையே கவிஞர் கவிதாமாலையாய்ப் புனைந்து தமிழுலகுக்கு அளித்துள்ளார். இச்சரிதை நிகழ்ச்சியில் வரும் பாத்திரங்கள் யாவரும் இஸ்லாமியத் திருநெறியில் நின்ற சான்றோர் ஆவர். அவர்களின் அப்பழுக்கற்ற அகத்தாய்மையைக் கவிஞர் அழகுற எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். முஸ்லிம் என்பவன் எவ்வாறு ஒழுகுதல் வேண்டும்? சிறப்பாக, சோதனையாகிய இன்னல்கள் வந்துற்ற போது எவ்வாறு அவன் ஒழுகுதல் வேண்டும்? இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு நேராதவண்ணம் அவன் எவ்வாறு தன் வாழ்க்கையை அமைத்தல் வேண்டும்? என்பன இக்கதா பாத்திரங்கள் வாயிலாக இனிதுற விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இனி, இந்நூலினுள் நுழைந்து பார்ப்போம். நூலை ஆரம்பிக்கின்றார் கவிஞர். கவிஞர் தம் திருவாயிலிருந்து வரும் முதலாவது சொல் 'பொன்னாடு' என்பது. எவ்வளவு இன்பத்தைத் தரும் மங்களச் சொல்! மங்களம் மிகுந்த சொற்களைக் கொண்டு ஆரம்பிப்பது கவிஞர் மரபு அல்லவா? பொன் என்பது மங்களமான

இலக்கிய இன்பம்

பொருள். பொன்னுலகம் என்னும் பொருள் தரும் பொன்னாடு மங்களத்தின்மேல் மங்களமாய் அமைந்த சிறந்த சொல். ஆரம்பத்திலேயே பொன்னுலகத்தைத்தான் நினைக்கின்றார் கவிஞர். அவர்தம் நூல்களைக் கற்போர் அவர் காட்டும் அறவழி நின்றொழுதுவோர் நிச்சயம் நாற்பயன்களையும் அடைந்து இன்புறுவர். அவற்றினும் சிறப்பாய் நாலாவது பயனாகிய வீட்டின்பத்துக்கு ஆற்றப்படுத்துவன அவர்தம் போதனைகள். எனவே அவர் வாயிலிருந்து முதன்முதல் வெளிவரும் அச்சொல்லும் அவ்வின்ப வீட்டைக் குறிக்கும் ‘பொன்னாடு’ ஆகவே இருப்பது எத்துணைப் பொருத்தமாய் இருக்கின்றது?

கதை நிகழ்ந்த காலத்தைக் கூறுகின்றார் கவிஞர். எங்கள் திரு நபிகள் கோமான் (ஸல்) பொன்னாட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். அதாவது மவுத்தாகி ஆண்டவன் பக்கல் போய் விட்டார்கள். மவுத்தானார்கள் என்று கூறாமல் பொன்னுலகம் போய் விட்டார்கள் என்று மங்களமாய்க்கூறுகின்றார் கவிஞர். நபிகள் பெருமானின் பின்னர் கலீபாக்கள் ஆட்சி நடத்தும் காலம். ஹஸ்ரத் அபுபக்கர் (றலி) அவர்களின் காலத்தின் பின்னர் ஹஸ்ரத் உமர் (றலி) அவர்கள் செங்கோல் செலுத்தும் காலம். அக்காலத்திலே தான் இக் கதை நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்றது.

கதை நிகழ்ந்த இடத்துக்குச் செல்வோம். மக்கமா நகரத்துக்கும், மதீனமா நகரத்துக்கும் இடையே அமைந்துள்ள பாலைவனப் பாதை. அப் பாதையிலே ஓர் அழகிய பசுந்தரை அமைந்துள்ளது. பளிங்கு போலத் தெளிந்த நீருற்று அங்கே உண்டு. நீருற்றைச்சூழ்ந்து பேரீச்ச மரச் சோலைகளும் பசுமை கொழிக்கும் புற்றரைகளும் உள்ளன. அங்கே பயிர்த்தொழில் செய்யும் மக்களும் வாழ்கின்றனர். அந்தப் பக்கணத்துக்கு - ஊருக்கு - அதிபராக இருக்கும் ஷெய்கு வாழும் மாளிகையும் அதையடுத்துள்ள திராட்சைத் தோட்டமும் இப்பாலைவனப் பசுந்தரைக்கு எழில் கூட்டுகின்றன. பாலைவனத்தினாடாகப் பயணம் செய்து களைத்து வரும் மக்கள் அந்த இன்னுங் கனிச் சோலையில் இறங்குவர். இனிய நீர்த் தண்கனையில் தாமும் நீருந்தித் தாம் ஏறிவந்த ஓட்டகம் குதிரை முதலாம் விலங்குகளுக்கும் தண்ணீர் ஊட்டுவர். அவற்றைப் பசும் புற்றரையில் மேயவிடுவர். பொழுது சாயும் வரையும் அந்தத் தண்ணெனக் குளிர்ந்த தருக்கனின் நிழலிடையே தங்கிக் களைப்பாறித்

தாம் செல்லுந் திசை நோக்கிச் செல்வர். இந்த அமைதி நிறைந்த சோலையின் வாழ்விலே ஒருநாள் ஒருகொடுஞ்செயல் நிகழ்ந்தது.

வழிபோக்கனான வாலிபன் ஒருவன் ஒட்டகைமீதேறிக் கொண்டு வருகின்றான் அந்தப் பசுந் தரைக்கு. தண்ணீர் அருந்துகின்றான். ஒட்டகைக்கும் ஊட்டுகின்றான். அதனை மேய விடுகின்றான். வெய்யிலிற் களைத்து வந்த அவனுக்கு அங்கு வீசிய குளிரிளந் தென்றல் இதமாயிருக்கின்றது. கண்ணுறங்குகின்றான். ஒட்டகம் மேய்ந்துகொண்டே தண்ணிழற்சோலையூடு செல்கின்றது. ஷெய்கின் திராட்சைத் தோட்டத்தை அடைகின்றது. அதனை மேய்ந்து அழிக்கத் தொடங்குகின்றது. அத்தோட்டத்தைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தவர் ஒரு கிழவர்.

கிழவனார் ஒட்டகத்தைத் துரத்தி விடுகின்றார். சற்று நேரத்தின் பின் உருசி கண்ட ஒட்டகம் மீண்டும் திராட்சைச் சோலைக்குள் புகுந்து அழிக்கின்றது. கிழவர் துரத்துகின்றார். மூன்றாம் முறையும் புகுந்துவிட்டது அந்த மிருகம். கிழவனார் தமது கையிலிருந்த தடியினால் வீசியெறிகின்றார். பகைவர் எறிந்த படைக்கலம் போல வேகமாய்ச்சென்ற அந்தத் தடி ஒட்டகையின் உயிர் நிலையத்தைச் சாடுகின்றது. அடியற்ற மரம் போலச் சாய்ந்த ஒட்டகை கீழேவிழுந்து பபடத்துத் துடிதுடித்துச் சாகின்றது.

அந்தி மாலையும் ஆய்விட்டது. இளைஞன் அப்பொழுதுதான் கண்விழித்தான். 'அஸுறுத்தொழுகை'க்குரிய வேளை அல்லவா? அந்த நேரத்திற் செய்ய வேண்டிய தலையாய கடமை தொழுகைதானே. எனவே அவன் வேறெதனையுங் கருதிப் பார்க்கவில்லை. குளிர்ந்த நீரிலே 'ஓளு' செய்தான். வெப்பம் மிகுந்த வெம்பாலை நடுவிலே தட்பம் மிகுந்த தண்ணிழற் சோலையும் தண்ணீர்ப் பொய்கையும் தந்தருளிய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வணங்கி வழுத்தினான். அதன் பின்னர் பயணத்துக்கு ஆயத்தமானான். ஒட்டகையைத் தேடினான். ஈச்சஞ் சோலையில் எங்குமே காணவில்லை. திராட்சைத் தோட்டத்தை அடைந்தான். அங்கு தன் உயிர்த்தோழனான அந்த ஒட்டகம் உயிர் துறந்து பிணமாய்க் கிடப்பதைக் கண்டான். சிந்தை நைந்து உருகினான். செய்வது இன்னதென்று அறியாது திகைத்தான். மேயவந்த தோழனுக்கு மாய்வு வந்த மாயமென்ன? என்பதை அறிய முடியாதவனாய் அலமந்து நின்றான்.

அப்பொழுது வருகின்றார் கிழவனார். ஒட்டகத்தை விரட்டியதையோ தடிகொண்டு தாக்கியதையோ எவரும் கண்டிலர். ஒட்டகைக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்று ஒருவரும் அவரைக் கேட்கவும் இல்லை. கேட்டாலுங்கூட “எவர் கண்டார் யான் அறியேன்” என்று அவர் கூறியிருந்தால் அவரை எவரும் எதுவும் செய்ய இயலாது. ஆயின் இந்த நரைமுதாளர் என்ன எண்ணுகின்றார் பாருங்கள்!

“தண்டுகொண்டு தாக்கியதைத் தாமும் தம்மைத்
தந்ததனி யோனும்அன்றித் தரனி மாந்தர்
கண்டுகொண்டா ரீலர்எனினும் நிகழ்ந்த செய்தி
கரவாமை முஸ்லிமுக்குக் கடனாம் உண்மை
விண்டுகொண்ட பின்புபிழை பொறுப்பா யென்ன
வேண்டுதலே முறைமையெனச் சோலை காக்கும்
தொண்டுகொண்ட முதுகிழவர் கடிதற் சென்று
கூயருழந்த வாலிபனை விளித்துச் சொல்வார்.”

தடிகொண்டு சாடியதைத் தாமும் தம்மைப் படைத்த தனியோனாகிய இறைவனுமேயன்றி இந்த உலகமாந்தர் எவரேனும் கண்டாரல்லர். ஆயினும் நடந்த நிகழ்ச்சியை ஒளியாது உரைத்தலே பண்பு சான்ற முஸ்லிமின் கடனாகும். உண்மையைக் கூறிய பின்னர் செய்த பிழைக்கு மன்னிப்புக் கோருதலே முஸ்லிமுக்கு முறையாகும். குற்றத்தை மறைப்பது இஸ்லாத்துக்கு இழுக்கு விளைப்பதாகும் என எண்ணிக்கொண்டே வருகின்றார். எத்தகைய பண்புசான்ற தொண்டு கிழவர் அவர். அந்த வாலிபனை விளித்துக் கூறுகின்றார்.

மகனே என்று எவ்வளவு அருமையாக அவனை அழைக்கின்றார்!

“வேண்டுமென்று செய்ததன்று மகனே ஒட்டை
மேவுமிகு முறைவெருட்டி வீடுத்தே னேனும்
மீண்டுமொரு காற்புகுந்து திராட்சைக் காவை
மேய்ந்தமையால் வீசுகதை படலும் சாய்ந்து
மாண்ட (கூ)யான் கடமையினைச் செய்தேன் அன்றி
மாய்க்கநினைத் தேன்அலன்தற் செயலாய் இங்ஙன்
முண்டபிழை பொறுத்தருள்வாய் என்னத் தாழ்ந்து
முப்பர்கிரு வீழ்கலங்கி வேண்டி நின்றார்.”

(திராட்சைக்கா - திராட்சைத் தோட்டம், கதை-தடி, மாய்க்க - கொல்ல)

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

தாமே வலிய வந்து, எண்ணாமற் செய்த இக்குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கின்றார் அம்முதியவர். தாம் செய்ய நேர்ந்த சூழ் நிலையைத் தெளிவாய் விளக்குகின்றார். ஒட்டகையை விரட்ட வேண்டியது ஷெய்கிடம் சோலை காக்கும் பணியை மேற்கொண்டு கூலிபெறும் தமக்குக் கடமை என்பதை விளக்குகின்றார். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றற்காகத் தாம் செய்ததேயன்றிக் கொல்லவேண்டும் என்னும் எண்ணம் தம் மனத்தில் இருக்கவேயில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றார். மனம் வருந்துகின்றார். நிகழ்ந்த பிழையை மன்னிப்பாய் மகனே என்று கண் கலங்கி இரந்து நிற்கின்றார். இத்துணையும் ஏன்? தாமியற்றிய பிழையை ஒளித்து உள்ளத்தில் பொய்த்து உயிர்வாழ அவர் விரும்பவில்லை. மனத்துக்கண் மாசிலராய் வாழ அவர் விரும்பினார். “அல்-அமீன்” என்று அவனியோராற் போற்றப்பட்ட அண்ணல் நபியைப் பின்பற்றுவோர் அல்லவா அவர்? நம்பிக்கைக்குரியவர் என்று போற்றப்பட்ட அணிநாயகரின் புகழுக்கு ஊறு செய்பவன் முஸ்லிமா? இஸ்லாத்துக்கு இழுக்கை விளைவிப்பவன் முஸ்லிமா? பொய்கூறிப் பொய்த்து உயிர்வாழ்பவன் முஸ்லிமா? அங்ஙனம் கூறுவது அந்த நபிகளின் கட்டளைக்கு மாறு செய்வது ஆகுமல்லவா? நபிகளின் கட்டளையை மீறினால் நாயகரின் கட்டளையையே மீறியதாமன்றோ? பார்த்தீர்களா, எவர் முஸ்லிம் எது இஸ்லாம் என்பதை.

13.09.66 தினகரன் வாரமஞ்சரி

இவ்வளவையும் கேட்டிருந்தான் இளவல். ஆயினும் தான் ஆருயிராய்ப் போற்றிய ஒட்டகையை இழந்த துயரமே அவனுக்குப் பெரிதாயிருந்தது. நெடுந்தூரமிருந்து வந்தவன் அவன்! அந்தப் பிராணியைத் துண்ணக்கொண்டு வந்தவன் அவன்! மீண்டும் நெடும் பயணம் போக வேண்டியவன் அவன்! என்ன அலுவலாக வந்தானோ? என்ன துன்பப்பட்டு வந்தானோ? இந்த ஒட்டகையைத் தான் எவ்வளவு அருமையாய் வளர்த்திருப்பானோ? அவன் எவ்வளவு துன்பம் அடைந்திருக்க வேண்டும்?

திடீரென்று அவனது அறிவை மயக்கிக் கொண்டு எழுகின்றது வெகுளி!. எரியை நிகர்த்த பெரிய கோபம்!

“எரிநீரும் வெகுளிபொங்கின் மயங்கிப் புந்த

கிழத்தல் கியல்பு என்ப” என்று கவிஞர் கூறுகின்றார். பொங்கி வந்த கோபத்தோடு புலியெனப் பாய்ந்தான் பெரியவர் மீது. “கிழப் பயலே, என் ஆவியையே பிரித்து விட்டாயே! உன்னைச் சும்மா விடுகின்றேனா பார்!” என்று கூறிக்கொண்டே கிழவரின் கழுத்தைப்பற்றி இறுக்கி அழுத்தத் தொடங்கி விட்டான். பாவம் வயோதிகர் எங்ஙனம் தாங்குவார்? அடுத்த கணம்! “வீழ்ந்தனர் ஓர் கணப்பொழுதில் விருத்தர் அம்மா!” என்று அவர் உயிர் மாய்ந்து மண்மேல் விழுந்த நிகழ்ச்சியைக் கவிஞர் துயரொழுகக் கூறுகின்றார்.

பாருங்கள் இந்தக் கிழவனாரை. அவர் வலிய வந்து மாட்டிக் கொண்டார் இவ்வாலிபனிடம். தம்முடைய உயிரையே பலிகொடுத்து விட்டார். எதற்காக? தாம் கொண்ட கொள்கைக்காக. இஸ்லாத்தின் கட்டளைக்கு மாறாக நடந்து, பொய்யனாக வாழ்வதை விட உண்மை கூறுவதே உசிதமெனத் தாம் கொண்ட-உயிரினும் மேலெனக் கொண்ட-கொள்கைக்காகத் தம் ஆருயிரையே அர்ப்பணம் செய்து விட்டார்! இத்தகைய தியாகிகளையே ‘ஷஹதாக்கள்’ என்று இஸ்லாம் போற்றுகின்றது. உண்மைக்கென உயிரிந்த இம்முது கிழவரின் சால்புமிக்க சான்றாண்மையைக் கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் மிகச் சிறப்பாக எழுதிக் காட்டுகின்றார்.

இவையெல்லாம் நிகழ்ந்தது ஒருகணப் பொழுதிலேதான். இளைஞனின் சினம் தணிந்தது. அறிவு தெளிந்தது. கழிபேரிரக்கம் அவனைக் கவ்விக்கொண்டது! ஆ! என் செய்தேன்! என் செய்தேன்! என்று அவன் பதைபதைக்கத் தொடங்கி விட்டான். சான்றோராகிய கிழவரை மட்டுமா அவன் கொன்றுவிட்டான்? தன்னுடைய முகமலர்ச்சியையும், உள்ள மகிழ்ச்சியையும்கூட அல்லவா அவன் கொலை செய்து விட்டான். அவன் நிலை குலைந்தான்.

“நகையும் உவகையும் கொல்லும் சீனத்தின்

பகையும் உளவோ பிற” என்பர் குறளுடையாரும்.

எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் செய்த இறுதியான ஹஜ்ஜ் வணக்கத்தின் போது ஆற்றிய அரிய சொற் பொழிவில் உரைத்த பொன்மொழிக்கு மாறுசெய்து விட்டேனே என மனம் பதைத்துத் தேம்பினான். அவர்கள் அந்த இறுதி ஹஜ்ஜின் போது என்ன போதித்தார்கள்?

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

“மானிடர்கள், உங்களுடைய இந்த நகரத்தில் இந்த மாசத்தில் இற்றை நாள் பரிசுத்தம் வாய்ந்ததாய் இருப்பதைப்போல, உங்கள் இறைவன் சமூகத்தில் நீங்கள் சென்று சேரும்வரை, உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய உயிரும், பொருளும், உயர் கௌரவமும் மற்றொருவரால் ஆக்கிரமிக்கத் தகாத பரிசுத்தம் வாய்ந்தவையாய் உள்ளன என்று அல்லாஹ்வையே சாட்சியாக வைத்து அப்பெருமானார் பிரகடனப்படுத்தினார்கள் அல்லவா? அந்த விடுதலைப் பிரகடனத்துக்கு, மனித குலமனைத்துக்கும் பாதுகாப்பளித்து விடுக்கப்பட்ட அந்த அகில உலகப் பிரகடனத்துக்கு மதிப்பளித்து நடக்க வேண்டியது அந்நபிகள் கோனைப் பின்பற்றுபவன் என்று கூறிக் கொள்ளும் எனது கடமையன்றோ? அந்த நாயகரின் நம்பிக்கைக்குப் பொல்லாங்கு செய்தேனே! இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு விளைத்தேனே! அந்நபிகள் கோமான் இதுபற்றி என்னிடம் வினாவுங்காலை யாது விடைகூற வல்லேன்!” என்று உள்ளம் சாம்பினான்.

அப்பொழுது அவன் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதிக்கின்றது. நல்லவன் மனத்தைக் கலைக்கும் பொல்லாச் சாத்தானின் தூண்டுதல் அது. ‘நான் இம்முதியவரைக் கொன்றதை எவருங் காணவில்லை. இனி நிற்பேனாயின் உயிருக்கு இறுதி வருவது நிச்சயம். எங்காவது ஓடி உயிர் தப்புதலே நலம்.’ என்னும் எண்ணத்துடன் அடியெடுத்து வைத்தான். அப்பொழுது அவன் உள்ளம், ஈமானின் சாஸ்புகளில் ஊறிய இஸ்லாமிய உள்ளம் விழித்துக்கொண்டது. “முஸ்லிம் நீயேல் சென்றிடற்க” என்று சிந்தையிலிருந்து எழுந்த குரலொன்று எக்காளப் பேரொலியாய் இடைவிடாது ஒலிக்கலாயிற்று. உடனே அந்தப் பசுந்தரையின் அதிபராகிய ஷெய்கிடம் ஓடிச்சென்று “முந்திரிகைச் சோலையின் காவலரான முதுகிழவரை யான் கொன்று விட்டேன்” என்று கூறிச் சரணடைந்தான்.

இந்த இளைஞன் ஏன் இவ்வாறு வலியச் சென்று மாட்டிக்கொண்டான்? இவன் கொலை செய்ததை யாரும் காணவில்லை. கிழவனார் கொல்லப்பட்ட விஷயமே எவருக்கும் இன்னும் தெரியாது. அவன் அங்கிருந்து தப்பிப் போய்விட்டாற்சுட அந்நியனான அவனை யாரும் அறிந்து பிடித்துக் கொள்ளப் போவதில்லை. அவ்வாறிருந்தும் பேராபத்துமிக்க இச்செயலைச் செய்யும் பேராண்மை அவனுக்கு எங்கிருந்து வந்தது? அவனுக்கு இஸ்லாம் ஊட்டிய நெறி அது.

இலக்கிய இன்பம்

கொடுஞ்செயலைப் புரிந்துவிட்டு அதனை மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய சொந்தப் பாதுகாப்புக்காக - தன்னலத்துக்காக - உயிர் தப்பி ஓடுவது இஸ்லாமியனுக்கு அழகன்று. அ.து இழி வந்த தொழிலாகும். கோழையின் செயலாகும். ஏழையாயிருந்திடிலும் இத்தகைய கோழையாயிருத்தல் இஸ்லாத்தைக் கடைப் பிடிப்பவன் செயலாகாது. தனது செயலுக்கு இஸ்லாம் விதிக்கும் தண்டனையி லிருந்து சட்ட பூர்வமாய்த் தான் அனுபவிக்க வேண்டிய தண்டனையி னின்று தப்பிஓடிப் போகும் அயோக்கியனாக ஒரு முஸ்லிம் இருந்தல் கூடாது.

எனவே தான் செய்த குற்றத்துக்கான தண்டனையைத் தானே வலிந்து பெற்று அனுபவித்து இறைவன் திருமுன்னிலையில், குற்றமற்றவனாகச் சென்றுநிற்க விழைந்தான் அந்தத் திருமகன். இவ்வுலக வாழ்விற்கு கிடைக்கும் இன்பங்கள் எவற்றையும் விட, இறைவன் திருமுன்னிலையில் பரிசுத்தம் வாய்ந்தவனாய் இறைவன் திருப் பொருத்தத்தைப் பெற்றவனாய்ச் சென்று நிற்பதையே சிறந்ததெனக் கொண்டான் அவன்.

கொலையுண்ட பெரியாரின் குமாரர்களுக்கும் சுற்றத்தவருக்கும் ஷெய்கு விஷயத்தை அறிவித்தார். சரணடைந்த வாலிபனை உயர்மன்ற விசாரணைக்காக அனுப்பினார். உயர் நீதி மன்றத்தில் நீதிபதியாய் அமர்ந்திருந்தவர் அமீருல் முமினீன் உமர் பாராக் (றலி) அவர்கள். நாட்டின் அரசரும் அவரே. அவருடைய நீதி பரிபாலன முறையின் நேர்மையைக் கூறுவந்த கவிஞர்,

“.....மார்க்கம்

முரணும்ஒரு பீழைபுரிந்தார் எவர்க்கும் நீதி

முறைவழுவாது ஆக்கனைசெய் கடமை யாற்றித்

தரணிபுரத் தருள்உமறு” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

மார்க் கத்துக்கு மாறான குற்றத்தைச் செய்தவர் எவராயிருப்பினும் சரியே அவருடைய ஏனைய அந்தஸ்த்துக்கள் எதனையும் பொருட்படுத்தாது சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல்போல் அமைந்து ஒருபக்கமும் கோடாமல் நீதி நெறி தவறாது செங்கோல் புரிந்த செம்மல் அவர். அவர் தம் செங்கோல் கோடாச் செம்மையை விளக்க வந்த கவிஞர் “பீழை புரிந்தார் எவர்க்கும் நீதி முறை

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர்

வழுவாது” என்று கூறுகின்றார். எவர்க்கும் என்னும் சொல்லில் அவர் அள்ளிப் புகுத்தியுள்ள அழகிய விழுமிய கருத்துக்களைப் பாருங்கள்!

அவருடைய நீதியின் மகிமை எங்கும் பேர்பெற்றது. ஒருமுறை அவருடைய சொந்த மைந்தன் மார்க்கத்துக்கு முரணான குற்றத்தை இழைத்தான் என்று அவர் முன்னிலையிற் குற்றம் சாட்டப்பட்டான். அவனைக் குற்றவாளி எனக்கண்ட போது மார்க்கத் தீர்ப்பாகிய கசையடித் தண்டனையை அவனுக்கு விதித்தார். அத்தண்டனை அவனுடைய உயிருக்கு இறுதியைத் தருவதாயிருந்த போதினும் அதனை இடையில் நிறுத்தி அவனுக்கு விதி விலக்கு அளிக்க அவர் முன்வரவில்லை! இறந்தாலுஞ்சரி இறைவன் திருமுன்னிலையில் என் மகன் குற்றமற்றவனாய்ச் சென்றுசேர்தலையே நான் விரும்புகின்றேன்.” என்று கூறிவிட்டார்.

“மமதைகெடச் சாதிநீதி முறைமைதனக் காகவோது

மகனைவதைத் தோர் ஓறாமலே” என்று உமறுப் புலவர் பெருமானும் அவர்தம் மகனை முறைசெய்த மாண்பினை வியந்து உள்ளம் உருகிப் பாடியுள்ளார்.

இதுவரை உலகிலே தோன்றிய வெற்றியாளருளெல்லாம் சிறந்த வெற்றியாளரான அவருக்கு வெற்றியீட்டிக் கொடுத்தவை அவர்தம் ஆயுதப் படைகளல்ல. உலக சரித்திரமே ஒப்புக்கொண்டு ஒருமுகமாய்ப் பாராட்டும் அவர்தம் கோடாத செங்கோன்மையே அவருடைய வெற்றிகளின் இரகசியமாகும்.

“வேலன்று வென்ற தருவது மன்னவன்

கோலதுஉங் கோடாதெனின்” என்னுங் குறளுரைக்கு இவரினுஞ் சிறந்த எடுத்துக் காட்டினை இவ்வுலக சரித்திரத்திலேயே எங்கும் காணமாட்டீர்கள்.

கவிஞர் கூறும் அந்த நீதி மன்றத்துள் நுழைந்து பார்ப்போம்.

இக்கால நீதிமன்றம் என்னப்படுவதற்கும் அதற்கும்தான் எவ்வளவு பேதம்? அந்நீதிமன்றம் வானளாவ உயர்ந்த மாடிக்கட்டிடமாயமைந்த மாளிகையன்று. பக்தர்கள் தொழுவரும் பள்ளிவாசல் தான் அது. அதுவும் இக்காலப் பள்ளிகளைப் போல்

இலக்கிய இன்பம்

இடாம்பிகத் தோற்றம் எதுவுமற்றது. ஈச்சம் ஓலைகளால் வேயப் பட்ட இறைவன் ஆலயம். வழக்கறிஞர் என்று யாம் இஞ்ஞான்று கூறும் வக்கீல் மாறும் அங்கு இல்லை. அவர்கள் நீதியை நிலை நாட்ட உதவுவோர் என்று கூறப்படினும், அவர்களால் வழக்கிழந்து வாடிநிற்போரும் இஞ்ஞான்று எண்ணற்றோர் உளர் அல்லவா? நீதிபதிகள் அணியும் உத்தியோக உடையலங்காரங்களும் அவரிடம் இல்லை. அந்த நீதிபதியின் திருமேனியை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது பீற்றல் மிகுந்து ஒட்டுப் பல போட்டுத் தைக்கப் பட்டிருந்த சுத்தமான சட்டை மட்டுமே. சிங்கம் சுமந்தபொங்கணை மீமிசை வீற்றிருக்கவில்லை அவர். ஈச்சம் பாயிலே எல்லோரையும் போலவே அமர்ந்திருந்தார்.

அக்கால உலகின் அதிபெரிய அரசாங்கத்தின் அதிபர் அவர். அவர் விரும்பியிருந்தால், கன்னியர் கவரிகாலசைப்பக் காவலர் புடைகுழ்ந்து கட்டியங் கூற வந்திமாகதர் வாழ்த்தொலியெழுப்பப் பொற்சிங்காதனத்திலே மின்னல் போல் மின்னும் பொன்னாடைதரித்த புரவலராய் வீற்றிருந்திருக்கலாம். எளிமையையே அணிகலனாய்ப் பூண்டு இறையச்சத்தையே திருமுடியாய்ப் புனைந்து இவ்வுலக இன்பங்களைத் துச்சமாய்த் துறந்து தூரவிலக்கிய தவமுனிவர் அவர்.

அல்லா(ஹ்)வின் அச்சப்பாட்டுடன் பள்ளிவாசலுக்குத் தொழுவந்து அங்கு அமர்ந்திருப்போர் தாம் நீதி விசாரணையில் அவருக்கு உதவக்கூடிய அவைக்களத்தோராயிருப்பர் - இறைவனாலயத்தின் மகிமையைக் கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் எவ்வளவு இயல்பாகவும், இனிமையாகவும் கூறுகின்றார் பாருங்கள்.

“மச்சும்கிலை மாளிகையும் கில்லைவக்கீல்
மார்நீதி பதியுடையும் கில்லை கூரைக்
குச்சுநகர் ஆலயத்தின் ஒருபால் ஓலை
கொண்டுபுனை பாய்கிருக்க மிசையே பீற்றல்
மீச்சமுள்ள கந்தையொட்டுப் போட்ட சட்டை
மேனியராய் வீற்றிருந்தார் உமறுபாறாக் (கு)
அச்சமுடன் ஆண்டவனை வணங்கச் சென்றோர்
அவையினராய் உடனிருந்தார் அடங்கிச் சூழ்ந்தே”

(மச்சு - மேல்மாடம், குச்சு - சிறுகுடில், இருக்கை - ஆசனம்)

ஈச்சம்பாய் ஆசனத்தில் கம்பீரமாய் ஏறு போல் வீற்றிருக்கும் இவ்வரசர் ஏறிட்டுப் பார்த்தாலோ குற்றவாளிகள் நடுநடுங்கினர். அவரை ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்ல எவராலும் முடியாது. அவருடைய அவைக்களம் நேர்மையும் நீதியும் நிறைந்த, இறையச்சம் வாய்ந்த பக்தர்களால் நிறைந்திருந்தது.

20.9.66 தினகரன் வாரமஞ்சரி

இறைவனாகிய அல்லா(ஹ்)வின் ஆட்சியை இப்புலியில் நிலைநிறுத்திய இந்த நீதி மன்றத்துக்கு முதுகிழவரைக் கொன்ற இளைஞனுடன் அக்கிழவரின் மைந்தர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி கூட இக்காலத்தவராகிய எமக்குப் பெருவியப்பைத் தரும் நிகழ்ச்சியேதான்! கொலைக் குற்றம் செய்தவனைக் கொன்று பழிவாங்கத் துடிப்பர் கொலையுண்டவனின் சுற்றத்தார், இற்றை நாளிலே. தந்தையைக் கொன்ற பாதகனோடு மைந்தர்களும் சேர்ந்தே ஒருவழியில் வருகின்றார்கள். அவனுடைய உயிரைக் குடித்துத் தம் உதிரப் பழியை வாங்க அவர்கள் முயலவில்லை. அவர்களிடமிருந்து அந்தக் குற்றவாளியைக் காப்பாற்றிக் காவலிற் கொண்டு வருதற்குப் போலீசுப் படைகள் அங்கேயில்லை. ஆண்டவனின் சட்டத்துக்கு, நபிபெருமானின் போதனைகளுக்கு எத்துணை மதிப்பை அக்கால மக்கள் கொடுத்து அடிபணிந்துள்ளார்கள் என்பதை எண்ணும்போது ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லையல்லவா? உமர்(றலி) அவர்களின் ஆட்சியிலே மானும் புலியும் ஒருதுறையில் நீரருந்தின, பாம்புங் கீரியும் பகையின்றி வாழ்ந்தன, பைங்கிளியும் பருந்தும் ஒரு கூட்டில் வாழ்ந்தன என்று நந்தமிழ்ப்புலவர்கள் பாடியுள்ளமை எவ்வளவு உண்மையாயிருக்கின்றது பார்த்தீர்களா? தந்தையைக் கொன்ற பாதகனுக்கு எவ்வித தீங்கும் செய்யாமல் அவனைத் தாங்களே பாதுகாத்து அழைத்துவரும் பேரதிசயம் சரித்திர காலத்திலே நிகழ்ந்துள்ளது. இது புராணக் கதையன்று புழுகு என நாம் கழித்துவிட.

இந்த நீதி மன்றத்திற்கு வந்த வயோதிகரின் மக்கள் விசுவாசிகளாகிய மூமின்களுக்கெல்லாம் அதிபராய் - அமீராய் - ஆங்கு வீற்றிருந்த அரசர் நாயகரை நோக்கி முறையிடத் தொடங்கினார்கள்.

“இறைவனின் பிரதிநிதியாகிய கலீபாவே, அமீறுல் மூமினீனே, எங்கள் வழக்கைத் தயைக்கூர்ந்து கேட்டருளுங்கள். எம் ஆருயிர்த்

இலக்கிய இன்பம்

தந்தைக்கு இஸ்லாத்தின் சிறப்பை எங்களுக்கெல்லாம் இளமையிலிருந்தே ஊட்டி வளர்த்து எங்களை ஆளாக்கிவிட்ட எம் தந்தைக்கு நேர்ந்த அநியாயத்தைக் கேளுங்கள். இஸ்லாத்தின் தூய்மைக்கு எவ்வித களங்கமும் இழைக்காது தூய வாழ்வு வாழ்ந்த அப் பெரியாருக்கு இவ்விளைஞர் இழைத்த கொடுந்தீங்கைக் கேளுங்கள். இவர் எங்கள் சோலையிலே தங்கியிருந்து களைப்பாறி உறங்கினார். தம் ஒட்டகத்தை இவர் கட்டிப்போடவில்லை. அல்லது தக்கவாறு காவலுடன் அதனை மேய்க்கவில்லை. எங்கள் சோலைக்கு அதிபராகிய ஷெய்கின் திரட்சைத் தோட்டத்தை இவருடைய ஒட்டகம் அழிக்கத் தொடங்கியது. அங்கே காவலாளியாய் இருந்தவர்தாம் எங்கள் அருமைத் தந்தையார். ஒட்டகத்தைத் துரத்தித் தோட்டத்தைக் காக்க வேண்டியது அவருடைய கடமையல்லவா? ஷெய்கு தரும் சம்பளத்துக்காக அவர் செய்ய வேண்டிய கடமையேயல்லவா?

இரண்டு முறை அவ் வொட்டகத்தைக் கலைத்துத் துரத்தினார், எந்தையார். மூன்றாம் முறையும் அவ்விவங்கு பழத்தோட்டத்தை அழிக்க முற்பட்டபோது தடியொன்றை வீசி எறிந்து துரத்தினார் அன்னார். இவருடைய ஒட்டகத்தைக் கொல்ல வேண்டுமென்று அவர் எறியவேயில்லை. தற்செயலாக அத்தடியானது அவருடைய ஒட்டகத்தைத் தாக்கியது. படாத இடத்திலே பட்டுவிட்டது. ஒட்டகை இறந்துவிட்டது.

இவ்விஷயங்கள் எதனையும் இவ்விளைஞர் அறியாது இப்பமாக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். விழித்தெழுந்து ஒட்டகத்தைத் தேடினார். ஒட்டகைக்கு என்ன நடந்தது என்பதே இவருக்குத் தெரியாது. “எவர் கண்டார்? யானறியேன்” என்று எம் தந்தை இயம்பின் இவர் அறிகுவரோ நடந்த செய்தி, அவ்வாறிருந்தும் இவரிடத்திலே எங்கள் தந்தை உண்மையை எல்லாம் ஒளிக்காது கூறி மன்னிப்புங் கோரினார். இருந்தும் இக்கொலை பாதகர் - குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்ட பெரியாரின் பெருந்தன்மையைப் பாராட்டத் தெரியாத இப்பாவி இளைஞர், முஸ்லிம் சகோதரனின் உதிரத்துக்கு உயிருக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமென நபிகள் பிரான் உரைத்த நல்லுரைக்குச் செவி சாய்க்காத இக்கொடியவர், நற்பண்பு வாய்ந்த நரைமுதியாரை நன்குமதிக்கத் தெரியாத இக்கயவர் எம் தந்தையாரின் கழுத்தை நெறித்துக் கொன்றுவிட்டார். இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் அவரே எங்கள் ஷெய்கிடம் கூறி ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அல்லாஹ்வின் பிரதிநிதியே, இன்னும் சற்றுப் பொறுமையாய்க் கேளுங்கள். எங்கள் தந்தையார் உண்மையைப் பெரிதாய்ப் போற்றிய உத்தமர். முஸ்லிம் என்பவன் உண்மை தவறக்கூடாது என்று இளைஞராகிய எங்களுக்கு எப்பொழுதும் போதித்துக் கொண்டிருப்பார். தம்முடைய சாதனையிலும் அதனையே தவறாது கடைப் பிடித்து வந்தார். எம்பெருமானார்(ஸல்) அவர்களின் இளமை வாழ்க்கையில் அவர்கள் பால் அமைந்த பண்புடைமைக்கெல்லாம் சிகரமாய் விளங்கியது வாய்மையே என்றும், நம்பிக்கை வாய்ந்த அக்கோமானாரை இளமைப் பருவத்திலேயே எல்லாரும் சுட்டிக் காட்டி “அவர் கண்டாய் அல்-அமீன்” என்று ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும் பெற்றி வாய்ந்தவர்கள் என்றும் எங்களுக்குப் போதித்தார். அத்தகைய பெரியாரை இரக்கம் சிறிதுமில்லாத இவ்வண்கண்ணர் கொன்று விட்டார். எங்கள் தந்தையாருக்காக மட்டுமன்றி, இஸ்லாத்தினர் என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவர் சுமந்துள்ள பெரும் பழிக்காகவும் நாங்கள் பெரிதும் மனம் நோகின்றோம். எங்களுக்கு நீதி வழங்குங்கள்” என்று மன்றாடினார்கள்.

தந்தையின் தகவுடைமையை அவர்கள் கூறி நீதி வேண்டும் பகுதி மிகவும் பொருள் பொதிந்த செய்யுளாகும்.

“எவர்கண்டார் யான்அறியேன் என்று எம் தந்தை
 இயம்பின்இவர் அறிகுவரோ நடந்த செய்தி
 ‘அவர் கண்டாய் அல்அமீன்’ என்று மக்கள்
 அழைத்தநபி நாதர்வழி அகலாத் தூய
 தவர்கண்டார் எந்தைகர வாது மெய்ம்மை
 சாற்றிடினும் கிரக்க மின்றி அவரைக் கொன்றே
 இவர்கொண்ட பெரும்பழியால் நொந்து போந்தேம்
 எந்தமக்கு வழங்குவிர் நீதி என்றார்”

(“அல்-அமீன்” - நம்பிக்கைக்குரியவர், தூயதவர் - பரிசுத்தமான, தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டவர், எந்தை - எம்தந்தை, கரவாது - மறைக்காது)

இவற்றையெல்லாம் அமைதியாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர் அண்ணல் உமர் (றலி) அவர்கள். கைதியாக வந்துநிற்கும் இளைஞனை ஏறிட்டு நோக்கினார்கள். “இளமைந்தனே, நீ இவர்களின் தந்தையாரைக் கொன்றது உண்மையா? கூறு” என்று கேட்டார்கள்.

இலக்கிய இன்பம்

அவ்வளவில் அவ்விளைஞன் மிகுதியும் நாணம் அடைந்தான். அகம் குழைந்தான். தலை குனிந்தான். “அமீருல் முமினீன் அவர்களே, யான் மறுத்துக் கூறுதற்கு எதுவுமில்லை. யான் செய்துவிட்ட குற்றத்துக்காக என் உயிரைக் கொடுத்துப் பிராயச்சித்தம் செய்தற்கென்றே இங்கு வந்துள்ளேன். என் உயிரைக் கொடுப்பது குறித்து யான் ஒன்றும் வருந்தவில்லை. ஆனால் முஸ்லிமாகிய நான் சகோதர முஸ்லிம் ஒருவரின் உயிரைப் போக்கி இஸ்லாத்துக்கே களங்கத்தை இழைத்துவிட்ட கயவனாய் விட்டேனே என்று உள்ளம் கவல்கின்றேன். எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் இறுதி ஹஜ்ஜின் போது போதித்த பொன்னுரையை இகழ்ந்து விட்டமைக்காய்க் கவல்கின்றேன். எல்லா மக்களையும், அவர்தம் பொருள்களையும், கௌரவத்தையும் பேணி முதியோரைக் கனம் பண்ணி வாழுமாறு கூறிய வள்ளல் நபிக்கு மாறுசெய்தேன். அதனால் மனம் குழைக்கின்றேன். என் குற்றத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இறைமறைக்கிணங்கத் தாங்களிடும் கட்டளைக்கு அடிபணிய ஆயத்தமாய் உள்ளேன். தீர்ப்பளியுங்கள்” என்று மிகுதியும் துயரத்துடன் கூறிமுடித்தான் இளைஞன்.

“என்னுயிரை கிழப்பன் எனத் தளர்வேன் அல்லேன்

கிஸ்லாத்திற் (கு) கிழக் (கு) கிழைத்த கயவன் ஆனேன்

‘மன்னுயிரும் பொருள்புகழும் மதத்து முத்த

மாந்தர்தமைக் கனம்படுத்தி வாழ்வி’ என்னா

முன்னம்நபி நாயகர்தம் கிறித்ஹஜ்ஜில்

மொழிந்தவுரை மறைந்துநரை முதியோர்க் கொன்று

உன்னியுளம் குழைக்கின்றேன் தமியேன் நுந்தம்

உத்தரவுக் (கு) அடிபணிவேன் உரைமின் என்றான்”

என்று அவ்விளைஞன் கூறிய அரிய வாய்மொழியைக் கவிஞர் காதிருமுகியித்தீன் மறைக்காயர் அவர்கள் கவினுற எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள்.

இவ் வாக்கு மூலத்தைக்கேட்ட ஹஸ்ரத் உமர் (றலி) அவர்கள் பெருவியப்பும் பெருமிதமும் ஒருங்கே எய்தப் பெற்றார்கள், உண்மையைக் கூறிய அவ்வுத்தமனை - இஸ்லாமியப் பண்பு சான்ற அவ்வீரனை வியந்து போற்றினார்கள்.

“நன்கு கூறினாய் மகனே! உண்மை கூறுதலே முஸ்லிமுக்கு ஒழுக்கமாகும். செய்து விட்ட பாவத்தைக் கூறித் தன்மனத்திலேயே கழிவிரக்கம் கொண்டு தப்பாவைச் செய்து கழுவாய் தேடுதலேயன்றிப் பொய்கூறுதல் ஆண்மையன்று. அது பேடியின் செயலாகும். இஸ்லாத்தை ஏற்றுள்ள ஒவ்வோர் ஆணும் பெண்ணும் உன்னைப் போன்ற ஒழுகலாறுடையோராய் மிளிர் வேண்டுமென்றே வேண்டப்படுகின்றனர். துன்புறுத்தி வதை செய்த போதிலும், உண்மையைக் கூறும் துணிவுடையோனே வீரம்வாய்ந்த முஸ்லிம் ஆவான். அஞ்சாமையே முஸ்லிமின் ஆசாரமாகும். அச்சமோ கீழ் மக்களின் ஆசாரமாகும். நீ அன்பையும் உருக்கத்தையும் விடுத்து ஆத்திரம் கொண்டு கொலை செய்து விட்டாய் ஆயினும் இறைவன் கட்டளையை மீறாமல் நடந்து கொள்ளத் துணிந்தாய். உன்னை யான் பெரிதும் போற்றுகின்றேன். பாராட்டுகின்றேன். உன் போன்ற இளைஞனைக் குறித்துப் பெருமிதம் அடைகின்றேன். ஆனாலும் உன்னுடைய நிலைமைக்காகப் பெரிதும் மனம் உருகி வருந்துகின்றேன். உன்னைத் தப்பிவிக்க, உனக்கு உதவ இயலாதவனாய் இருப்பதையிட்டுப் பெரிதும் கவல்கின்றேன். இறைவன் இறக்கிய திருமறையின் படியே தீப்பு வழங்க வேண்டியது என்னுடைய கடமையாகும். நீ செய்த குற்றத்துக்கு - ஒருயிரைக் கொன்றமைக்கு - உன்னுடைய உயிரைப் போக்குமாறு உனக்கு மரண தண்டனை விதிக்கின்றேன்.” என்று தமது ஆணையைப் பிறப்பித்தார். அரசர் பெருமகனார் இத்தீர்ப்பைக் கூறுங்கால் கலங்காத அவர் உள்ளமும் கலங்கிற்று. அவையில் இருந்தோரெல்லாரும் கண்கலங்கிக் கண்ணீர் உகுத்தனர்.

அப்பொழுது கலங்காமல் இருந்தவன் வீரத்தின் விளைநிலமாய், அஞ்சாமையின் பிறப்பிடமாய், ஆண்மையின் உறைவிடமாய், சீலத்தின் திருவுருவாய், இஸ்லாத்தின் நிலைக்களனாய் குன்றினிலிட்ட தீமாய்த் தோன்றிய அந்தக் கைதியொருவனுமே. அவனே அமீரூல் முமினுக்கும் ஆறுதல் கூறத் தொடங்குகின்றான்.

“உண்மை கொண்ட விசுவாசிகளுக்கு - முமின்களுக்கு - அதிபராய் இலங்கும் அமீரூல் முமினின் அவர்களே, தாங்கள் மனம் வருந்தாதீர்கள். இறைவன் எது நடக்க வேண்டுமென்று நாடுகின்றானோ அதுவே நடக்கும். அவனுடைய சித்தத்தை மகிழ்வாய் ஏற்று மனம் கலங்காதிருப்பவனே முஸ்லிம் ஆவான். என்னுடைய மரணம் இவ்வாறு இலக்கிய இன்பம்

நிகழ வேண்டுமென்பது அவனது சித்தமாயின் அதனை நான் மகிழ்வுடன் ஏற்கின்றேன். “மெய்” என்று பேர் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் “பொல்லாப் புழுமலி நோய் புன்குரம்பையாகிய எனது பொய்யுடம்பு அழிந்து விடுமேயென்று யான் அணுத்துணையும் வருந்தவில்லை. ஆனால் என் தந்தைக்கு நிகரான வேந்தரே, என் மனத்தை வாட்டி வருத்தும் விஷயம் வேறொன்று உண்டு. அதனைக் கூறுகின்றேன் கேட்டருளுங்கள்.

“எங்கள்நயி நாயகர்தம் இறுதிக் காலத் (து)

கிருந்தகடன் தர்க்கமனம் உலைந்து கேட்டுச்
சங்கையறத் தெரிந் (து) அதனைச் செலுத்தப் போந்தார்”

எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்களுடைய அந்திய காலத்திலே தாங்கள் செலுத்த வேண்டியிருந்த கடனைத் தீர்த்து விடுவதற்கு விரைந்தார்கள் அல்லவா? எவ்வித சந்தேகமும் இன்றி எல்லோரையும் கேட்டு விசாரித்துக் கடனைச் செலுத்தினார்கள் அல்லவா? எவருடைய உள்ளத்தையோ உடலையோ தாங்கள் நோவச் செய்திருப்பினும் அதற்குரிய பதிலையும் இவ்வுலகிலேயே இறுத்துவிடத் துடித்தார்கள் அல்லவா? அவ்வண்ணமே எல்லோரையும் விசாரித்து இறுத்துக் கொண்டார்கள் அல்லவா? எனவே யானும் யான் செலுத்த வேண்டிய கடன்கள், நம்பிக்கைப் பொருள்கள் யாவற்றையும் இறுத்து என்னைப் பரிசுத்தனாக்க விழைகின்றேன். இறைவன் திருச் சமூகத்திலே பிறருடைய சொத்துக்களை அபகரித்த பாதகனாய்ப் போய் நிந்தனை அடைய நான் விரும்பவில்லை. இவ்வுலகிலே யாவற்றையும் தீர்த்து விட்டுச் செல்ல அனுமதியுங்கள். யான் என் ஊருக்குச் சென்று இவற்றை இறுத்துவிட்டு விரைவில் வர விடையருளுங்கள்” என்று மன்றாடினான்.

27.09.66 தினகரன் வாரமஞ்சரி

இதனைக் கேட்டிருந்த அவையோரெல்லாரும் மீண்டும் ஒருமுறை இவ்விளைஞனை வியந்து பாராட்டினர். இத்தகைய செம்மனச் செல்வன் இறக்கவேண்டியிருப்பதும் இறைவனின் விதியோ என்று மனங்குழைந்து மாழ்கினர். உத்தரவு நல்குமாறு அமீரூல் முமினீன் அவர்களை ஒருமுகமாய் வேண்டினர்.

“நீ சொன்ன வார்த்தை தவறாது மீண்டு வருவாய் என்று யான் நம்புகின்றேன். ஆயினும் மீண்டு வந்து உன் தண்டனையை ஏற்பாய் என்பதற்கு உனக்காக இன்னொருவர் பிணையாய் நிற்பல் வேண்டும்” என்று உத்தரவிட்டனர் ஹஸ்ரத் உமர் (றலி) அவர்கள்.

“அமீறூல் முமினீன் அவர்களே, எனக்குப் பிணையாக யான் இங்கு தரக்கூடியது எனது வாக்குத்தத்தம் ஒன்றே. ஒரு முஸ்லிம் கொடுக்கும் வாக்கு அவனது உயிர் போவதாயினும் தவறமாட்டாது அல்லவா?” என்று கேட்டான் இளைஞன்.

“ஆம்! உண்மையே. முஸ்லிம் என்பவன் அவ்வாறு இருத்தல் வேண்டுமென்றே கட்டளையிடப்பட்டுள்ளான். அவன் வாக்குத் தவறமாட்டான் என்றாலும் நீதி மன்றம் அவனது வாக்குறுதியை மட்டும் பிணையாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாது. நீ இன்னொருவரை ஆப்பிணையாக நிறுத்துதல் அவசியமாகும்.” என்று கூறிவிட்டனர் கலீபா அவர்கள்.

இதனைக் கேட்ட இளைஞன் செய்வதின்தென்று அறியாது கலக்கமடைந்தான். தலைநகராகிய மதீனாவின்னிறு மிகவும் தொலைவிலிருந்தது அவன் ஊர். அவனுடைய ஊரவர் எவராவது இங்கேயில்லை. கொடுங்கோலைச் செய்து கொலைத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்ட தனக்குப் பிணையாய் நிற்கத் தன்னை அறிந்தவர்களே தயங்கக் கூடிய இத்தருணத்தில் தன்னை முன்பின் அறியாதவர்களைக் கேட்பது எவ்வாறு? அது முறையாகுமா? என்றெல்லாம் எண்ணி உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து அனல் வாய்ப்பட்ட மெழுகைப்போல உருகிக் கண்ணீர் சிந்தினான். அந்த அரச சபையில் நின்றபடியே நாலா திசைகளையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து அநாதையாய் அலமந்தான். அலையெறியும் ஆழிப் பெருங்கடலிலே சுழியொன்றிற் சிக்கியவனைப் போலச் சுழன்று அவலக்கவலை கொண்டு தத்தளித்தான். அவனுடைய நிலையைக் கவிஞர் காதிறு முகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள் சித்திரித்துக் காட்டும் அவலச் சித்திரம் வருமாறு.

“தலைநகர் னீன்றுநெடுந் தொலையீ லுள்ள

தன்பதியார் எவருமீவண் கிலரே கோரக்

கொலைபுரியுந் தனையறிபார் பிணையாய் நிற்கக்

கோரல்முறை யாமோஎன் (று) எண்ணிச் சோர்ந்து

உலையில்வீழு மெழுகெனலாய் உருகிக் கண்ணீர்
 உகுத் (து) அவையில் நாற்றிசையும் திரும்பி நோக்கி
 அலைகடலின் நடுவிலொரு கழியில் வீழ்ந்தோன்
 அனையவனாய்ச் சுழன்றனன்அவ் கிளவல் அந்தோ”

உலையிலே விழுந்த மெழுகையும், கடற் சுழியிலே விழுந்த மகனையும் இங்கு உவமானமாய்க் கூறியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமாய் அமைந்து பொருட்சிறப்பைத்தருவதாய் விளங்குகின்றது.

தனக்குப் பிணையாய் நின்று தன்னை விடுவிப்பார் யாருமில்லையே என்று அவ்விளவல் வருந்திக் கொண்டிருந்த போது அந்தச் சபையிலிருந்த அத்தனை பேரும் வாய் பேசாது ஊமரே போல மௌனமுற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஒரு முலையிலிருந்த பெரியார் ஒருவர் எழுந்தார். “ஆதரவற்ற இவ்விளைஞனுக்கு நானே பிணையாய் நிற்கின்றேன். இவனுக்கு விடுதலை அளியுங்கள்” என்று கூறினார். எம்பெருமானார் அவர்களின் தூயஸஹபாக்களுள் ஒருவர் அவர். “அபூதர்ருல் கப்பாரீ என்பது அப்பெரியாரின் பெயராகும். ஆ! எத்துணை துணிவு அவருக்கு. கொலைகாரனுக்குப் பிணையாகத் தம் உயிரையே கொடுக்கும் துணிவு யாருக்குப் பிறக்கும்! அருளுடைமையையே அணிகலனாய்ப் பூண்டு அச்சமென்பதைத் துச்சமாய் அகற்றிக் குணமென்னுங் குன்றேறி நின்ற இப்பீடு கெழு பெரியாரின் பண்பைப் பாருங்கள்! எவ்வுயிர்க்கும் செத்தண்மை பூண்டு ஒழுகுதல் வேண்டுமென வாய்ப் பறையறைவோரைக் காண்கின்றோம். ஆயின் வாழ்க்கையிலும் அதனைக் கடைப்பிடிக்கும் பெரியார்கள் எத்தனை பேர்? அபூதர் (றலி) எத்தகைய மனப் பரிபக்குவம் வாய்ந்த சான்றோராயிருப்பார்!

அப் பொழுதே அவ்விளைஞன் விடுதலையானான். “தவணைக்குள் வருவேன்” என்று கூறி இராப் பகலாய் நடந்து தன் ஊர் சேர்ந்தான். அவனையின்ற பெற்றோரும் மனைவி மக்களும் அன்புடன் வரவேற்று மகிழ்ந்தனர். இருப்பினும் அவனுடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சியைக் காணவில்லை.

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
 கடுத்தது காட்டும் முகம்” அல்லவா? உள்ளக் கவலையானது முகமாகிய கண்ணாடியிற் பிரதி பலித்தது. அன்னையார் அவனைப்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

பார்த்துக் கேட்கலுற்றார். “என் ஆருயிர் அனைய சீரிய மைந்தனே, கவலையென்பதையே இன்னதென்றறியாத உன் முகத்திற் கவலைக் குறிகளைக் காண்கின்றேன். உன் ஏக்கத்தின் காரணம் என்ன? சொல்லுவாய் அப்பா” என்று அன்பொழுகக் கேட்டார். அப்பொழுதும் அவன் ஒன்றும் உரைத்தானல்லன்.

தான் செய்துவிட்ட பெருங் குற்றத்தினால் தனக்குச் சம்பவித்த துயரத்தைப் பெற்றெடுத்த பெரியோருக்கும், பிரிய மிக்க மனையாளுக்கும், ஈன்றெடுத்த குழந்தைகட்கும் எவ்வாறு கூறலாம்? என அவன் மனம் சாம்பினான். அதைக்கூறினால் அவர்கள் எத்துணைப் பெருந் துயரத்தை அடைவார்கள்? அதனை எவ்வாறு தாங்குவார்கள்? என்று நினைக்க நினைக்க அவன் உள்ளம் மாழ்கினான். உடல் உக்கிக் குறுகிக் குழைந்தான். பெருங்கவலையில் மூழ்கினான்.

அவன் உரையாடாதிருந்த ஒவ்வொரு கணநேரமும் அவன் பெற்றோருக்கு ஒவ்வொரு யுகமாய்த் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அன்னையின் அவலம் அதிகரிக்கலாயிற்று. ஆருயிர் மைந்தனை அன்பினால் தழுவிக் கொண்டு “மகனே, ஏன் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றாய்? நீ பேசாமல் இருக்க இருக்க என் உள்ளம் பதறுகின்றதா மகனே. வாய் திறந்து வார்த்தையாட மாட்டாயா? எங்கள் உள்ளத் துயரத்தை ஒழிக்க மாட்டாயா? என்று மீண்டும் கேட்கத் தொடங்கினார் அன்னையார். பெற்ற மனம் பித்து என்பது உண்மையே அல்லவா?

“அன்னையே” என்று அழைத்தான் மைந்தன். அப்பொழுது தான் அன்னைக்குப் போன உயிர் மீண்டு வருவது போலிருந்தது. ஓரளவு சாந்தியடைந்து மகன் கூறப்போவதை உன்னிப்பாய்க் கேட்கலானார். அவன் கூறத்தொடுத்தான்.

“அன்னையே, எனக்கு நீங்கள் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் அரிய திருத்தோழர்களின் வரலாறுகளையெல்லாம் அடிக்கடி கூறியுள்ளீர்கள் அல்லவா?” என்று பெரிய பீடிகையொன்றுடன் ஆரம்பித்தான்.

“அத்திருத்தோழர்களின் இணையில்லாத முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை எனக்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளீர்கள். அதனால்

என்னையோர் உத்தம மைந்தனாய் உருவாக்கியுள்ளீர்கள். அப் பெரியார்கள் தங்களுக்கு நேர்ந்த எண்ணற்ற தொல்லைகளையெல்லாம் இனியமுகத்துடன் பொறுத்துக் கொண்டனர். சகிப்புத் தன்மையையே அணிகலனாகப் பூண்ட அப்பெரியார்கள் அவர்களுக்கு நேர்ந்தனவெல்லாம் ஆண்டவனின் திருவுளப் பாங்கின் மீது நேர்ந்தனவென்றெண்ணி மகிழ்ந்தார்கள். அவற்றைச்சகித்து அவனுக்கு அடிபணிதலே தம் தலையாய கடமையெனக் கொண்டு அன்னார் ஆனந்தமடைந்தனர். மன்பதைகளெல்லாம் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சி நிற்குங்கால், வீரமரணமே சுவர்க்கநன்மாராயம் அடைதற்கு வழியெனக் கொண்டு மரணத்தை வரவேற்று மகிழ்ந்த மாவீரர் அவர்கள். பன்னூற்றுக் கணக்கான பகைவர் மத்தியிலே தனியொருவராய்ப் புகுந்து அஞ்சாது போர்புரியும் அடலாண்மை மிக்கவர்கள் அவர்கள். ஆருயிரையே அல்லா(ஹ்)விற்காய்ப் பலிகொடுத்து அவனின் திருப் பொருத்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சான்றோர்கள் அவர்கள்.”

“மேலும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆடவர் மட்டுமன்றி அரிவையர்கூட ஆண்டவன் சித்தத்துக்கு முற்றிலும் அடிபணிந்தார்கள். பெண்மணிகள் ஆடவரினும் மிக்க அறிவாற்றல் பெற்று மிளிர்ந்தனர். அறிவு, ஒழுக்கம், மார்க்கபக்தி, வீரம் என்பவற்றில் ஆடவரையும் விஞ்சியவராய் விளங்கினார்கள். தாம் ஈன்ற மக்களுக்கு மெய்யறிவு புகட்டும் ஆசான்மாராய் விளங்கினார்கள் அவ்வன்னையர். அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த வீரராய் அவர்களை ஆக்கிவிட்டனர். இஸ்லாத்திற்குரிய கடமையை ஆற்றாது “உயிருக்குப் பயந்து பதுங்குவோன் இஸ்லாத்தினன் அல்லன்” என்று இடித்துக்கூறி இளைஞர்களை உருவாக்கினார்கள்.”

“இவ்வீர வரலாறுகளையெல்லாம் எனக்குக் கூறி என்னையோர் உத்தம வீர மைந்தனாய் உருவாக்கினீர்கள் அல்லவா தாயே” என்று கேட்டான் இளமைந்தன்.

“அக்காலத் (து) உயிர்வாழ்ந்த பெண்டிர் தத்தம்

ஆடவர்போல் அறிவொழுக்கம் பக்தி ஆண்மை

மிக்காராய்த் தாம்பயந்த சேயர்க் (கு) கில்லாம்

மெய்யறிவு புகட்டிஅஞ்சா வீரர் ஆக்க

கிக்காயம் மாய்ந்திடிலும் கடமை ஆற்றா(து)
 இருத்தல்கிச லாம்அலவென்(று) கிடித்துக் காட்டும்
 தக்காராய் இருந்தனர்என்(று) எனக்குப் பல்கால்
 சாற்றியுள்ளீர் பொய்யலவே அன்னாய் என்றான்”
 (சேயர் - புதல்வர், காயம் - உடல், ஆண்மை - வீரம், அன்னாய் -
 அன்னையே)

என்று அவ்வீரவனிதையர் தம் மாண்பை எம்முன்னே கொண்டு
 வருகின்றார் கவிஞர்.

“ஆம், மகனே அவையனைத்தும் உண்மையே” என்று கூறினார்
 அன்னையார்.

மைந்தன் மேலும் தொடர்கின்றான்! “ஆருயிர் அன்னையே,
 யாங்களும் அக்கால முஸ்லிம்கள் போன்று உண்மை முஸ்லிம்கள்
 தாமா? என்று எம்மை இறைவன் சோதிக்கத் திருவுளங் கொண்டு
 விட்டான். அத்தகைய சோதனையொன்று நம் வாழ்க்கையிற் குறுக்கிட்டு
 நிற்கின்றது. யான் அதனைக்கூறும் போது திடசித்தம் குன்றாது
 இறைவன் திருவுளச் சித்தம் என்று ஏற்றுக் கொள்வீர்களாயின்
 அதனைக் கூறுவேன்.” என்று கூறிமுடித்தான்.

“மகனே, இறவையின் நாட்டத்துக்கு நாங்கள் அடிபணிவோம்
 அது எத்தகைய துயரத்தைத் தருவதாயினும் சரியே..
 எம்முன்னோர்களின் புகழுக்குப் பங்கம் வராமல் யாங்கள் பொறுத்துக்
 கொள்வோம். உனக்கு நிகழ்ந்ததைச் சொல் மகனே” என்று கூறினர்
 பெற்றோர் இருவரும்.

இவ்வாறு அவர்கள் கூறியவுடன், தனக்கு நேர்ந்த
 வற்றையெல்லாம் விரித்தெடுத்துக் கூறினான் இளைஞன். “யான்
 இப்போது இங்கே வந்தது என்னுயிரைக் காப்பதற்காகவன்று.
 கடனையெல்லாம் இறுத்து விட்டு விரைந்து செல்லவே வந்துள்ளேன்.
 ஆதலின் கடன் தந்தோர் யாவரையும் அழைத்துக் கடனை விரைந்து
 இறுத்தற்குத் துணைபுரியுங்கள். யான் மீண்டு சென்று இறைவன்
 எனக்கு விதித்த இயல்பினைச் சென்று சேர அஞ்சாது விடை
 தாருங்கள்.” என்று விளக்கிக் கூறினான்.

அப்பொழுது அவனையின்ற இருமுது குரவர் மனமும் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்! “பெற்ற மனம் பித்து” என்று பழமொழி கூறுவர் உலகோர். தாம் ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்து பெற்றெடுத்த குழந்தையானது நோய் வாய்ப்படுமாயின் உணவும் தூக்கமும் இலராய் அல்லும் பகலும் ஓய்வின்றிக் குழந்தையையே குழந்திருந்து துன்பங்கொண்டு வருந்துவர். குழந்தை அந்நோயினால் இறக்குமாயின் எல்லா உயிர்களும் இறக்குந் தன்மையனவே என்னும் உண்மையை உணர்ந்து மனந்தேறுவர். ஆனால் எனது தண்டனையை ஏற்றுக் கொலைக்களத்தில் உயிர் கொடுக்க உத்தரவு தாருங்கள் என்று மைந்தன் கேட்டால் அவர்களின் பெற்ற மனம் என்ன பாடுபடும்? அவர்கள் கொண்ட துயரம் கூறுந் தன்மையதோ? என்று துயர் பெருகக் கூறுகின்றார் கவிஞர்.

புத்திர பாசம் மிகக் கொடியது. “மைந்தன் பிரிந்து போயினன் என்ற போழ்தத்தே ஆவி போய்” மன்னவன் கதையைக்கூடப் புராணங்கள் கூறுகின்றன அல்லவா? பிரிதலே பெருந்துயர் தருவதாயிருக்கக் கொலைக்களத்துக்கே மகனைச் சாகக் கொடுப்பதாயின் அப்பெற்றோரின் மனம் எவ்வளவு கொடுந்துயரை அனுபவித்திருக்கும்!

இருப்பினும் தியாகப் பண்பில் ஊறித் திளைத்த பரம்பரையில் வந்த இப்பெற்றோர் கூறும் அரிய விடையைக் கேளுங்கள்.

நபி இபுறாகீம் (அலை) அவர்களுக்கு நேர்ந்த சோதனையை நினைவு கூர்கின்றனர் பெற்றோர். புதல்வர் இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களைப் பலியிடுமாறு இறைவன் பணித்த போது இபுறாகீம் (அலை) என்ன செய்தார்கள்? இறைவன் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு மைந்தனைப் பலி பீடத்திற் கிடத்தினார்கள். புத்திரபாசம் தம்மை வெல்லாதிருத்தற்காய்த் தம் இரு கண்களையுமே இறுகக் கட்டிக் கொண்டு கூரிய கருவியை மைந்தரின் மிடற்றில் வைத்து அழுத்தினார்கள் அல்லவா? மைந்தர் இஸ்மாயீல் கூட இறைவன் ஆணைக்குக் கீழ்ப் படிந்து பலிபீடத்தில் ஏறிக்கிடந்து தம்மையே பலிபிட உடன்பட்டனர். அல்லவா? இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தனர் பெற்றோர். அத்தகைய இஸ்லாமியத் திருமரபில் வந்த இஸ்லாமிய வீரத்தாய் ஈன்ற புதல்வன் தன்வாக்குறுதி மாறினான் என்னும் இழிவுரைக்கு ஆளாகி வசை பெறுவதை அவர்கள்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

விரும்பவில்லை. அவனால் இஸ்லாத்துக்கு இழுக்கு நேர்வதை அவர்களால் எண்ணிப்பார்க்கவும் இயலவில்லை. ஆகவே “எல்லாம் வல்ல அல்லா(ஹ்)வின் கட்டளையை நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வோம். கடன்களை இறுத்து விட்டுப் போவாய் மகனே” என்று இருவிழிகளும் அருவிபோற் கண்ணீர் பொழியக் கூறினார்கள். அப்பெற்றவரின் திருவாக்கைக் கவிஞர் வாயாற் கேட்போம்.

“தம்புதல்வர் கிஸ்மாயில் உயிரைக் கத்தன்
தரு(க) என்ற போ(து)கிழறா கிம்என் செய்தார்
நம்பும்கிசு லாம்பயந்த ஒருத்தி மைந்தன்
நாவுரைத்த வாக்க(கு)கிழந்தான் என்னத் தூற்றி
அம்புலியோர் வசைகூறல் ஆகா(து) ஐயா
அல்லா(ஹ்)வின் ஆக்கினையைப் பொருந்தி ஏற்போம்
தம்பம்அவன் கடன்தீர்த்துப் போவாய் என்றார்
தாயர்வீழி நீர்அருவீ மானப் பெய்தே”
(தம்பம் - பற்றுக்கோடு, கத்தன் - இறைவன், பயந்த - பெற்றெடுத்த,
மான - போல)

செலுத்த வேண்டிய கடன் யாவற்றையும் மிகவிரைவிற செலுத்தித் தீர்த்தான் இளைஞன். பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தம் ஆனான். ஒட்டகைமீது சேணமிட்டுக் கொண்டு வந்தான். அன்னையையும் தந்தையையும் அன்புகூரத் தழுவி முத்தமிட்டான். காதலியிடம் விடைபெறச் சென்றான். அம்மங்கையின் துயரம் இயம்பக் கூடியதா? ‘மரணமுறும் பிணமெனவே மயங்கி வீழ்ந்தாள்’ என்று அவள் கொண்ட துன்பத்தைக் கூறுகின்றார் கவிஞர். அவளுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கவோ ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறவோ இளைஞனுக்கு நேரமில்லை. மயங்கி வீழ்ந்த மனைவிக்குக் கடைசி முத்தம் அளித்தான். திரும்பும்போது அவனுக்குப் பெரிய சோதனை காத்திருக்கின்றது.

தாய் தந்தையரின் மனத்தைத் தானே தேற்றினான். மனத்தின்மையுடன் மனைவியையும் பிரிந்தான். ஆயின் தான் பெற்றெடுத்த செல்வங்கள் கருணை வழியும் கண்களையுடைய காதல் மக்கள் தன் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு கதறியழுங் காட்சியைக் கண்டபோது.....!!

“தொடர்ந்த மும்மலம்முருக்கி வெம்பவக்கடல் தொலையக்
கடந்து ளோர்களுங் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காதல்”
என்று புலவர்கள் பாடுதல் முற்றிலும் உண்மையன்றோ?

எல்லாவகையான பற்றுக்களையுங் கடந்து முற்றுத்துறந்த
முனிபுங் கவனுங் கூட மக்கள் மீது கொண்ட அன்பை
மறத்தலியலாதென்றால் இந்த வாலிபன் - இல்லறத்தின் இனிமைக்கு
எல்லைகாண விழையும் இளங்குமரன் - இந்நிலையை எவ்வாறு
தாங்குவான்? காலைக் கட்டிக்கொண்டு அழுகின்ற பாலர்தம்
முகத்தைப் பார்த்தான். உள்ளங் குழைந்தான். கடுமையான சோதனை!
மக்கட்பாசம் அவனைத் தடுத்தது. “நீ போய் விட்டால் இப் பச்சிளம்
பாலகரின் நிலை என்னாகும்? என்று அவன் நெஞ்சம் அவனை
அச்சுறுத்தலாயிற்று. ஆயின் தான் அளித்த வாக்குறுதியைப்
பேணவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவனை ஒருபால் ஈர்த்தது.
அதனால் அவன் மனங்குழைந்து திடங்கலைந்து இருதலைக் கொள்ளி
எறம்பு போலானான். செய்வதறியாது திகைப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.

“கடந்துநின்ற ஞானியர்கள் தாமும் மக்கள்

காதலினை மறத்தல் அரிதென்பார் காலல்

கிடந்துமுன்ற பாலர்முகம் நோக்கிச் சிந்தை

களர்ந்துகுழைந் (து) அவர்பாசம் குடும்பம் வாழும்

கிடம்பெயரா (து) கிருப்பபெயைப் பின்னே யீர்க்க

கியம்பிவந்த வாக்குறுதி முன்னே யீர்க்கத்

கிடங்குலைந் (து)ன் தலைக்கொள்ளி எறும்பே போலும்

செய்வதறி யாகுசற்றே தயங்கி நின்றான்”

(இருப்பை - இருப்பாய், சிந்தை - உள்ளம்)

ஆயின் இந்தப் போராட்டம் நீடிக்கவில்லை. அவனுடைய
வாக்குறுதியைக் காக்கும் உணர்ச்சி தன்னால் இஸ்ஸலாத்துக்கு இழுக்கு
நேரலாகாது என்னும் கடமையுணர்ச்சி வெற்றியை ஈட்டியது. தான்
போகாது போனால் தனக்காகப் பிணை நின்ற பெரியாரின் நிலை
என்னாகும்? அப்பெரியார் தனக்காகக் கொலைஞனின் கூர்வாளுக்குப்
பலியாகுங் காட்சி அவன் மனக்கண் முன்னிலையில் வந்திருக்க
வேண்டும். திருமறை கூறும் இறைவனின் ஆணை எக்காளப்
பேரொலியாய் அவன் மனத்தில் எழுந்தது.

“(நுபியே) நீர் (விசுவாசிகளை நோக்கிக்) கூறுவீராக. உங்கள் நத்தைமார்களும் உங்கள் புதல்வர்களும், உங்கள் உடன் பிறந்தவர்களும், உங்கள் சுற்றத்தவர்களும் நீங்கள் தேடிவைத்துள்ள திரவியங்களும், எதன் மந்தத்தை நீங்கள் அஞ்சுகின்றீர்களோ அத்தகைய வர்த்தகமும், நீங்கள் உவக்கும் உறைவிடங்களும், அல்லா(ஹ்)வையும் அவனுடைய திருத்தூதரையும் அவனது பாதையில் தியாகம் புரிவதையும் விட உங்களுக்கு மிக்க விருப்பமானவையாய் இருப்பின், அதுகாலை (நீங்கள் உண்மை விசுவாசிகள் அல்லர். நீங்கள் அடைய வேண்டியதைப் பற்றி) அல்லா(ஹ்) தன் ஆணையை நடாத்திக் கொண்டு வருமட்டும் வழி பார்த்திருங்கள். மேலும் அல்லா(ஹ்) வரம்பிகந்து செல்லும் மக்களை நேர் வழியில் நடாத்த மாட்டான் (திருக்குர்ஆன் 9. 24)”

இத்திருமறை வாக்கியமானது அவன் உள்ளத்தில் சங்கநாதம் செய்து பரந்தெழுந்து ஒலித்தவுடனே - தன் மனத்திற்றோன்றிய சபலத்திற்காக அவன் நாணித் - திடசித்தத்துடன் உற்றாரெல்லாம் ஒலமிட்டழுவதை ஒருபொருட்டாயெண்ணாமல் ஒட்டகை மீதேறி ஒடிச்சென்றான்.

விசுவாசியின் கடமையை விளக்கும் இத்திவ்விய திருமறை வாக்கியத்தை ஒரு சிறிதும் பொருள் வழாது தித்திக்குந் தீந்தமிழில் இனிது பெயர்த்து எழுதியுள்ள அருமைத் திருக்கவிதை இக்கவிதா மாலைக்கே பெருஞ்சிறப்பையூட்டுகின்றது. இத்திருமறை வசனமே இக்கதையுட் பயின்று வரும் கதாபாத்திரங்கள் அனைவரையும் ஆட் கொண்டு, அன்னவரெல்லாம் கொண்ட அருங்குண நலங்கட்கெல்லாம் ஆணிவேராய் நின்றிலங்குகின்றது. அக்கால முஸ்லிம்கள் தம் வாழ்வையும் வாக்கையும் இத்திருமறை வசனத்தின் மீதே எழுப்பியிருந்தனர். இவ்விறைவன் ஆணைக்கு ஒருசிறிதும் இழுக்கு விளைக்கக் கூடாதென்பதே ஒவ்வொருவரின் இதயத்துள்ளும் பின்னிப் பிணைந்து நின்ற விசுவாசமாய் நிற்கின்றது. இப் பண்பினைக் கதாபாத்திரமாய் வரும் ஒவ்வொருவரும் பேணியுள்ளமையை விளக்குவதே கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள் இந்நூலுள் விளக்க வந்த முந்தை முஸ்லிம் முன்மாதிரியாகும். அவர் நூலின் நுதலிய பொருளும் இதுவேயாம்.

கவிஞர் தரும் திருமறைப் பொருள்பொதிந்த திருக்கவிதையைப் பார்ப்போம்.

“நுந்தைமனை மக்கள்உடன் பிறந்தார் சுற்றம்

நுந்தேட்டாற் பெறுபொருளும் மீச்ச மீன்ற

மந்தமுறின் என்செய்வோம் என்று நீநீர்

வருந்துகின்ற வாணிபமும் வீரும்பும் கில்லும்

அந்தமிலான் அவன்தூதர் அவன்றன் சேவை

ஆசையினை மிகைக்கவிடல் ஆகா (து) தென்னும்

நந்தலிலா மறைமொழியோர்ந் (து) உற்றார் பின்னே

நடந்தலற ஒட்டகையுர்ந் தோடி னானே”

(நுந்தை - நுங்கள் தந்தை, மனை - மனைவி, நந்தலிலா - அழிவில்லாத)

என்பது எத்தகைய பொருள் நலமும் சொல்நலமும் வாய்ந்து விளங்குகின்ற செய்யுள் என்பதை மனங் கவிந்து எழுத்தெண்ணிப் பயின்று பாருங்கள். குர்ஆன் வாக்கியத்தின் பொருளை வசன நடையிற் பெயர்த்து வளமுற எழுதுவதற்கே வல்லுநரெல்லாம் பெருஞ்சிரமம் அடையும் இந்நாளில் எவ்வளவோ இனிமையும் தெளிவும் இலகுவமாக இனிக்குந் தமிழில், செய்யுள் உருவில் யாத்து அளித்துத் தந்த கவிஞரை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

மானிடர் வாழும் இடங்களைத் தேடிச் சென்று மரணமானது அவர்களைப் பற்றும். அவர்களோ வைத்தியர்கள் வாழும் இடங்களைச் சார்ந்து மரணத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள வகை தேடுவர். இவ்வாறிருப்பது தான் உலக நியதி. ஆயின் கானகங்களையும், பாலை வனங்களையும், குன்றுகளையும், குழிகளையும் தாண்டி மரணத்தைக் காதலித்து அது வாழும் இடத்தைத் தேடித் தாமே சென்றவர் இத்தரணியில் யார் உள்ளார்? என்று எம்மை நோக்கி வினாவுகின்றார் கவிஞர்.

“மானிடர்வாழ் இடந்தேடி மரணம் செல்லும்

மருத்துவர்வாழ் இடந்தேடி மறையப் பார்ப்போர்

கானிடமும் கடுகரமும் மலையும் தாண்டிக்

காதலுடன் மரணம்வாழ் இடத்தைத் தேடிப்

போனவர்ஆர் மிசையுளரோ பற்றி யீர்க்கப்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

போலீசும் வாறண்(ட்)டும் கில்லா நாட்டில்
கோனிடம்சொல் வாக்குறுதி காக்க வென்றே
கொலைக்களத்துக்(கு) ஊர்தகடிந்(து) ஓட்டிச் சென்றான்”

(மருத்துவர் - வைத்தியர், கான் - காடு, சுரம் - பாலைவனம்,
கோன் - அரசன், ஊர்தி - வாகனம்)

போலீசும், வாறண்(ட்)டும் கொண்டு தேடியும் குற்றவாளிகளைப்
பிடிக்க இயலாது நிற்கும் இற்றைநாள் வாழ்க்கை எங்கே? தன்னைப்
பிடித்துக் கொண்டு போக வாறண்(ட்)டு கொண்டு போலீஸ் வருமே
என்னும் அச்சம் எதுவுமில்லாமல் இருந்தும் கொடுத்த வாக்கைக்
காத்தற்கென்றே கொலைக் களத்தை நோக்கி ஓடிச் செல்லும்
மாந்தரைக் கொண்ட அற்றைநாள் வாழ்க்கை எங்கே? பார்த்தீர்களா?
எது நாடு? எவர் பிரசைகள் என்பதை! போலீஸ் கெடுபிடி எதுவும்
இன்றியே எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அரசாங்கமொன்று இவ்வுலகில்
நிலவியிருக்கின்றது. கவிஞனின் கற்பனையிற் கூடக் காணமுடியாத
நாடு!

இறைவனின் நாட்டத்துக்கு அடிபணிய ஓடிச் செல்கின்றான்
இளைஞன். தான் வாக்களித்த தவணை தப்பி விடுமே என்ற
கவலையுடன் ஓடுகின்றான். எவ்வளவு விரைவாய் ஓட்டகையை உந்திச்
செல்ல இயலுமோ அவ்வளவு விரைவாய் ஓட்டிச் செல்கின்றான்.
அன்று தான் அவனுடைய தவணை நாள். அவசரப்பட்டு
விரைகின்றான். அப்பொழுது சேணமிட்ட ஓட்டகையின் மீது
உந்தியேறுதற்குதவும் அங்கவடியொன்று உடைந்து வீழ்ந்தது.
அதனாற் பிரயாணம் தடைப்பட்டது. பாதையருகிலிருந்த
சிறுரொன்றில் இறங்கிக் கொல்லன் பட்டையில் அங்கவடியைத்
திருத்தியெடுத்தான். பகலவனும் அப்பொழுது மேற்குத் திசையிற்
சென்று மறைந்தான். இரவாய் விட்டது.

வாலிபனுக்கு விதித்திருந்த தவணை நாள் தப்பி விட்டது.
மதீனமா நகரிலே ஓரே அமளி. ஆரவாரம். ஒவ்வொருவரும்
ஒவ்வொன்றைக் கதைக்க ஆரம்பித்தனர்.

“ஊருக்குப் போய்த் திரும்பி வருவேன் என்றுசொல்லித்
தப்பியோடி விட்ட அவன் கொலைத் தண்டனை பெறுதற்கு மீண்டும்

இலக்கிய இன்பம்

வரவா போகின்றான்? உலகில் இவ்வாறு நடக்குமா?" என்பர் சிலர். இந்தக் கிழவர் அபூதர்ருல் கப்பாரீ (றலி) இவனுக்குப் போய் பிணைப்பட்டாரே! எவன் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? என்று இவர் இருந்திருப்பின் இவருக்கு இவ்விதி வருமோ! என்பர் சிலர். இவனுக்குப் பிணை நின்றால் நீர் பின்னால் வருந்த நேரிடும் என்று கூறினோமே அதற்கு இவ்வயோதிபர் செவிசாய்த்தாரா? அநியாயமாய்ச் சாகப் போகின்றாரே இப்போது" என்பர் சிலர். "ஆதரவு அற்ற இளைஞனுக்குப் பிணையாய் நின்று பெருங்கீர்த்தி அடையலாமென்ப பெருமை கொண்ட இவருக்கு இது வரத்தான் வேண்டும்" என்று வம்பளந்தனர் சிலர். அன்றிரவு மதீனா முழுவதும் இதே பேச்சாயிருந்தது. அதிகாலையிலே அனைவரும் விழித்தெழுந்து வழக்கம்போல் வைகறைத் தொழுகைக்காய்ப் பள்ளிவாசலிற் குழுமினார்கள். சுபஹுத் தொழுகை முடிந்ததும் அபூதர்ருக்கு இப்போது என்ன நேரப்போகின்றதோ என்று அனைவரும் கலக்கமடைந்தனர். என்ன நேரும்? இளைஞனுக்குப் பதிலாக அவர் மரணதண்டனையை ஏற்க வேண்டும்! இதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை மக்களால். நம்பியவரைக் கழுத்தறுத்த கயவனாகிய அவ்வாலிபனைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தனர் மக்கள்.

ஆனால் அபூதர்ருல் கப்பாரீ (றலி) ஒன்றும் நேராதவர் போல் உல்லாசமாகவே இருந்தார். எது வரினும் இறைவன் ஆணை! அதனை ஏற்க அவர் சித்தமாய் விட்டார். என்ன உறுதி. என்ன நம்பிக்கை! எத்தகைய ஈமான் அவர் மனத்திற் குடிக்கொண்டு வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்! "நீதியின் தீர்ப்பைத் தலை வணங்கி ஏற்பேன், இறைவன் திருவுளச் சித்தத்துக்கு அடிபணிவேன்" என்று கூறிவிட்டார் அவர். அன்னார் உலக இன்பங்களைக் கண்டு உவகை கொள்வாரல்லர், துன்பம் வந்ததேயென்று துயருறுவாரும்ல்லர், எதையும் சமமெனக் கருதும் பற்றற்ற தூய வாழ்வினர் அவர். அத்தகையவருக்குப் பயமேது? துயரேது?

சுபஹுத் தொழுகை முடிந்தது. நீதி மன்றம் கூடிற்று. செங்கோன்மையின் இலக்கணத்துக்கே இலக்கியமாய் விளங்கிய மாமன்னர் உமறு (றலி) தலைமை தாங்கினார். யாவரும் அவலத்தின் உருவமாயினர். என்ன நேரிடுமோ என்று நடுங்கினர். மகனை முறை செய்த மன்னரல்லவா அவர்? குற்றங்கடத்தில் அவருக்கு நிகர்

அவரே. குற்றம் புரிந்தார் யாவராயினும் கண்ணோட்டங் காட்டாது இறைமறையின் படி தீர்ப்பளிப்பவரல்லவா அவர்?

அபூதர்ருக்கு நேரப்போவதில் எவருக்கும் சந்தேகம் வரக்காரணமில்லை. மன்னர் தம் தீர்ப்பைக் கூறும் தறுவாய் ஆயிற்று.

அவ்விளைஞன் ஒருவேளை வந்துவிடக் கூடுமோ என்னும் ஆசையினால் உந்தப்பட்ட சிலர் மதீனாவில் எல்லைப் புறச் சுற்றுவழிகளில் விழிவைத்துக் காத்துக் கிடந்தனர். பரந்து கிடந்த பாலையனப் பாதையில் எவரேனும் வாகனமேறி வரக்கூடுமாயின் புழுதிப் படலம் மேலெழுந்து வானையளாவி வருவதுண்டல்லவா? அங்ஙனம் எவரேனும் வரும் அரவம் தோன்றாதா? எனப் பார்த்திருந்தாருட் சிலர் அரசவைக்கு ஓடிவந்தனர். “அம்ருல் மூமினீனே, சற்றுப் பொறுத்தருளுங்கள், எவரோ ஒருவர் வாகனமேறி வந்து கொண்டிருக்கின்றார். அடி வானத்திலே புழுதிப் படலமொன்று தோன்றுகின்றது” என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர்.

உடனே ஆங்கிருந்த அவையோரெல்லாரும் தூசிப் படலந் தோன்றும் திசையை நோக்கி ஓடிச் சென்று உற்றுப் பார்க்கலாயினர். ஒரு புள்ளி போலுந் தோற்றிய உருவமொன்று நகரை நோக்கி விரைவாய் வந்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்தில் ஒட்டகையூர்ந்து ஒருவர் வருவது போற்றோன்றியது. அண்மையில் வந்தபோது ஆருயிர் துறக்க வரும் வாலிபனே வந்து விட்டான் என்பதைக் கண்டு கொண்டனர் மக்கள். “அல்லாஹ் அக்பர்” என்னும் தக்பீர் ஓசை அண்ட முகடெல்லாம் சென்று அதிரும்படியாக ஒலிக்கலாயிற்று.

வந்து சேர்ந்த வாலிபன் வந்ததும் வராததுமாகத் தனக்குப் பிணையாய் நின்ற பெரியாரிடமும் ஏனையோரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்கலானான்.

“எனது வீட்டுக்குச் சென்று, நேற்றைத்தினம் இங்கு வந்து சேர்வதாய் வாக்குத் தத்தம் செய்து சென்றேன். எவ்வளவோ வேகமாக வந்தும் ஒட்டகையின் அங்கவடி தகர்ந்து போனமையால் தவணைக்குள் வந்து சேரத்தவறி விட்டேன். உங்களையெல்லாம் துயரத்துள் ஆழ்த்திவிட்ட என்னை மன்னியுங்கள்” என்று அவன் மனப் பூர்வமாக வேண்டிக் கொண்டான். அப்போது அனைவரும்

இலக்கிய இன்பம்

அபூதர்ரை மறந்து ஒழுக்கத்தின் உயர்மலையாய்ச் சீலத்தின் திருவுருவமாய் விளங்கும் இக்குமரனுக்கு வந்த விதி என்னே என்று வாட்டமுற்றனர். அன்றலர்ந்த செந்தாமரை போல அமைதியும், சாந்தமும் அழகொழுகும் செழுமையும் பூண்டு தேச தவழும் அவனது மாசற்ற திருமுகத்தைக் கண்டு மனம் வாடினர். எதுவுமே நடவாதது போல இன்முகம் செழிக்க இறைவன் உள்ளப்பாங்கிற்கிகிசைந்து உயிரைப் பலியிட வந்த உத்தமனைக் கண்டு உருகித் தவித்தனர். இத்தகைய சான்றாண்மை படைத்த குணத்தின் குன்றமான கோமானுக்கு இத்தகைய மரணம் வரவேண்டுமென்பது இறைவன் திருவுளச் சித்தமோ என்று மனம் பதைத்தனர். அந்த வழக்கு மன்றம் அன்றைக்கு அடைந்த துயரை என்றைக்கும் அடைந்திராது.

வந்து சேர்ந்த வாலிபனை நோக்கினார் அரசர். “மகனே உன் தண்டனையை நீ பெறுவதற்கு முன்னால், சற்றுக் களைப்பாறிக் கொள்வாயாக” என்று பணித்தார்.

அபூதர்ரை (றலி) விளித்தார் அரசர். நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் பிரிய நண்பரே, என்று அவரை அழைத்த அரசர் கேட்கலானார்.

“முன்பின் அறிந்தவர்களின் சிறிய குற்றங்களுக்காகப் பிணையாய் நிற்பதற்குத் தான் எவரும் முன்வரக்கூடும். ஆனால் உயிரிழக்குந் தீர்ப்பைப் பெற்ற இவனின் ஊரை நீர் அறியமாட்டீர், பேரையும் அறிய மாட்டீர், அங்ஙனமிருந்தும் உம்முடைய உயிரையே பணயமாய் வைத்துப் பிணையாய் நின்றீரே. ஏன் அவ்வாறு நின்றீர்?” என்று கேட்டார்.

“அமீறுல் மூமினீனே” என்று பணிவுடன் விளித்தார் அபூதர் (றலி) என்னும் அம் முதியவர். “ஏக தெய்வக் கொள்கையை இதய பூர்வமாய் ஏற்றுக் கொண்டார் எல்லாரும் உடன் பிறந்தவர் என்பது எம் பெருமானார் போதித்த முதுரையல்லவா? துன்பத்துட் சிக்கித் துயருழுந்து வருந்தும் ஒரு முஸ்லிமைக் கண்டால் அவனுக்குச் சகோதரனாய் விட்ட மற்றொரு முஸ்லிம் அவனுக்கு உதவ வேண்டியது நீங்காக் கடமையல்லவா? அரசு மன்றத்திலே உயிரிழக்குந் தண்டனை பெற்று ஆதரவின்றி அவலத்தில் ஆழ்ந்து தவித்தான் இவன். உண்மையின் உருவாய் அமைந்த இவ்வுத்தம மைந்தனுக்கு;

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

அம்மன்றத்திலிருந்து எவரேனும் உதவ வேண்டியது கடனல்லவா? எவராவது உதவாமல் இவனைக் கொலை வாளுக்கு இரையாக்கினால் இஸ்லாத்துக்கு இழுக்கு நேருமல்லவா? ‘ஏதமில் இசுலாத்தினர் யாவரும் இணையும் ஒருடல் போன்றவராவரால்’ என்னும் சகோதரத்துவக் கொள்கையைப் பொய்யாக்கலாமா? எனவே தான் யான் இவனுக்குப் பிணையாக நின்றேன்” என்று அப்பெருந்தகையாளர் விடையிறுத்தார்.

இஸ்லாமியச் சோதரத்துவத்தின் இணையில்லா மேன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாயமைந்த இப்பெரியாரின் வாயுரையைக் கவிஞரிடமிருந்து கேட்டு இன்புறுவோம். சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்துள்ள அந்தச் சொற்சித்திரம் வருமாறு.

“ஏகதெய்வக் கொள்கையினை ஏற்ற முயின்
எல்லோரும் உடன்பிறந்தார் அலரோ சீக்கர்
சோகமுற்(று)ஓர் முஸ்லிம்திற்கக் கண்டால் மற்றோர்
துணைபுரிதல் கடனன்றோ நாத் யில்லா(து)
ஆகுலித்துத் தவித்தமெய்யன் ஆமித் தோன்ற(கு)
ஆரேனும் உதவாமல் இவன்றன் ஆவி
போகவிட்டால் இஸ்லாத்திற்(கு) கிழுக்கு நேரும்
பொய்யாகும் சோதரத்துவம் அன்றோ என்றார்”

(ஆகுலித்து - துன்புற்று, நாதியில்லாது - ஆதரவில்லாது)

இந்த இனிய சகோதரத்துவக் கொள்கைக்காகத் தம் உயிரையே தத்தம் செய்ய முன்வந்த அந்தத் தியாகக்குன்றைப் பார்த்தீர்களா? அவர்தம் குணநலனைச் செம்மையுற விளக்கும் கவிஞரின் கவிவளனைப் பார்த்தீர்களா? இச் சிறந்த கவிதையைப் பாடும் போது கவிஞர் எவ்வளவு உணர்ச்சி வசத்துள் ஆழ்ந்து உள்ளக்கிளர்ச்சிக்கு உறைவிடமாய் இருந்திருக்க வேண்டும்! ஒளிமயமாய் விளங்கும் உள்ளத்தாய்மை வாய்ந்த ஒருவரின் அருள் வாக்கிலே தான் இத்தகைய அருட் கவிதைகள் பிறக்கக்கூடும். எவர் முஸ்லிம், யாது இஸ்லாம்? என்பதை ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

அமீரில் முபின்னின் உமறு (றலி) அவர்கள் கொலைத் தண்டனை ஏற்க வந்த குமரன் பக்கம் திரும்பினார்கள்.

“வாலிபனே, கொடுஞ் சினத்துக்கு ஆப்பட்டுக் கொலையைப் புரிந்தாய், கொலைத் தீர்ப்பு வழங்கினேன், பிணை கொடுத்து விடுதலை பெற்று ஊருக்குப் போனாய், அவ்வாறு சென்ற நீ மீண்டும் தானாகவே வந்து சரணடைந்து உயிரைக் கொடுக்குந் துணிகரம் உனக்கு வந்தது எவ்வாறு?” என்று உள்ளம் உருகியவாறே வினாவினார்கள்.

“நெறி தவறாத முயினுக்குத் தலைவ, கேளுங்கள்” என்று நிறைந்த பணிவுடன் விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினான் இளைஞன்.

“யான் அடைந்த துயரம் கொஞ்சநஞ்சமன்று. வயதின் முதிர்ந்த பெற்றோரையும் காதல் நிறைந்த இல்லாளையும், பாசம் நிறைந்த குழந்தைகளையும் பிரியுங்கால் யான் அடைந்த மனத்துயர் கூறுந்தரமன்று. ஆயினும் யான் சென்று திரும்புவேன் என்று அறுதியிட்டு உறுதி கூறிய வாக்குத்தத்தம் என் ஆருயிரையும் விடச் சாலவும் உயர்ந்தது. உயிர் போவதாயிருப்பினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தன் வாக்குறுதியைக் காப்பதற்காக ஒரு முஸ்லிம் தன் உயிரை இழப்பானாயின் இஸ்லாத்தின் மாண்பு ஓங்கி வளரும். அதை விடுத்துத் தன் உயிரைக் காப்பதற்காக வாக்குறுதியை இழப்பானாயின் இஸ்லாத்தின் புகழ் மங்கும். பரிசுத்த இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு நேராது போக்குதற்கென்றே என்னுயிரை இழக்கத் துணிந்து வந்தேன்” என்று விடையளித்தான்.

“ஆயினும்யான் வருவேனென் (று) உரைத்த வாக்கு(கு)என்

ஆருயிரைக் காட்டினும்மிக்(கு) உயர்ந்த(து) ஆவீ

போயினுந்தன் வாக்குறுதி காப்பான் முஸ்லிம்

பொன்றுவனேல் இஸ்லாத்தின் மாட்சி ஓங்கும்

மாயும்உயிர் காக்கஉரை மாறு வானேல்

மாண்புமிக்க இஸ்லாத்திற்(கு) கிறீவு நேரும்

தூயமதம் மாகறுதல் போக்க வென்றே

துணிந்துயிரைத் துறப்பதற்(கு) வந்தேன் என்றான்”

(காப்பான் - காத்தற்கு, பொன்றுவனேல் - இறப்பானாயின், மாட்சி - ஏற்றம்)

என்று வாலிபனின் வாய் மொழியைக் கவிஞர் காதிருமுகியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள் கவின் பெறக்கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு அவ்விளைஞன் கூறியதும் அந்த வழக்கு மன்றத்தில் இருந்தோரெல்லாரும் அவனுடைய மனத் திண்மையைப் பெரிதும் பாராட்டினர். இத்தகைய புகழுக்குரியவனைப் பழி வாங்காதிருக்கும் வழியொன்றுமில்லையோ என்று மனம் வருந்தினர்.

அப்பொழுது சோலையின் காவலராயிருந்து இவனாற் கொல்லப்பட்ட பெரியாரின் புதல்வர்கள் நீதி மன்றத்தில் எழுந்து நின்று “அம்மில் மூமினீன் அவர்களே” என்று பணிவுடன் விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“யாங்கள் கூறுவனவற்றைக் கேட்டருளுங்கள். ஓர் உயிரைக் கொன்றவனின் உயிரைப் போக்க வேண்டியது திருமறையின் கட்டளையேயாயினும் தான் கூறிய உறுதிமொழி தன் உயிரினும் மேலானது என்னும் பூட்கையுடன் உயிரளிக்க வந்துள்ள இவ்வுத்தமரின் குற்றத்தை இறந்தவரின் புதல்வர்களாகிய யாங்கள் மன்னியாதிருப்போமாயின் தலைமுறை தலைமுறையாக எங்கள் குலத்துக்குப் பழி வந்து சேரும். உலகோர் எம்மைத் தூற்றுவர். இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு உண்டாகும். இஸ்லாத்தின் உயர் போதனையான மன்னிக்குங் குணத்தைத் துறந்து பண்பற்றவர்களாய்ப் பழிவாங்கி வாழ யாங்கள் விரும்பவில்லை. ஆதலால் யாங்கள் இவருடைய குற்றத்தை மன்னித்து விட்டோம்” என்று மிக்க பெருந்தன்மையுடன் கூறினார்கள். அப்பொழுது அங்குக் கூடியிருந்த மக்கட் கூட்டம் இறைவனுக்கு நன்றி கூறி ஆரவாரிக்கலாயிற்று. அவர்கள் முழக்கிய “அல்லாஹ் அக்பர்” என்னும் தக்பீர் ஒலியானது வானுலகோரின் செவிகளையும் செவிடுபடச் செய்தது.

‘ஓறுத்தார்க்கு ஒருநாளையின்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றந் துணையும் புகழ்’ அல்லவா?

“ஓருயிரைக் கொலைபுரீவோன் உயிரைப் போக்கல்
ஓதுமறை வீதியெனினும் உரைத்த வாக்கே
ஆருயிரின் மிக்கதெனக் கொண்டோன் கிந்த
அருங்குமரன் பிழைபொறுக்கா (து) கிருப்போ மாயின்

பேருலகம் எங்கள்பரம் பரையைத் தூற்றும்
 பெருமைமிக்க இஸ்லாத்திற்கு (கு) ஈனம் நேரும்
 சீருடையீர் மன்னித்தோம் என்றார் தக்பீர்
 சேண்உலகத் (து) அமரர்செவீ எட்டித் (று) அன்றே”

என்று மன்னிக்கும் பண்பு வாய்ந்த அவர்களின் கூற்றை எழுதி மகிழ்கின்றார் கவிஞர்.

தம்முடைய நடத்தையினால் இஸ்லாத்திற்கு இழிவு வரக்கூடாது என்பதிலே இக்கவிதை நூலின் பாத்திரங்களாய் வரும் ஒவ்வொருவரும் கருத்தாயிருக்கின்றார்கள்.

கொலை செய்யப்பட்ட கிழவனார் தாம் ஓட்டகையைக் கொன்றதை ஒருவரும் காணாதிருப்பவும் அதனை மறைப்பது இஸ்லாத்திற்கு இழுக்காகும் என்று உண்மைக்காகவே தம் உயிரையும் சிந்துகின்றார்.

அவர் தம் மக்களோ கொலையாளியின் மீது வஞ்சினங் கொண்டு அவனைக் கொன்றுவிடாமல், தாமே பாதுகாத்து வழக்கு மன்றத்துக்கு அழைத்து வருகின்றனர். இறுதியில் இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு வராது காத்தற்காய் எதிரியை மன்னித்துப் பொன்றாப் புகழைத் தேடிக் கொள்கின்றனர்.

அபூதர்ருல் கப்பாரீ (றலி) சோதர முஸ்லிமின் துயர் கண்டு பொறாத தூய்மையாளர். அவனுக்குத் துணை செய்யாது தவிக்க விடுதலால் இஸ்லாடிய சகோதரத்துவத்துக்கு இழுக்கு வரக்கூடாதே என்பதற்காகத் தம் உயிரையே பணயம் வைத்த உத்தமர்.

காப்பிய நாயகனான இளைஞனின் குணங்கள் சாலவுஞ் சிறந்தன. அவன் கொடுஞ் சினங் கொண்டு கொலை செய்து விட்டான். ஆயினும் தன் தவற்றை உணர்ந்து வருந்தினான். இறைவன் திருமறைக்கும், இறைதூதர் நல்லுரைக்கும் இழுக்கு விளைத்தமையை உன்னிக் கழிவிரக்கம் கொண்டான். தன்னுயிர் தப்பி ஓடிவிடத் துணியவில்லை அவன். தானே சரணடைந்து குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு தண்டனையை மகிழ்வுடன் ஏற்றான். தனக்காக வருந்தினோர்க்குந் தானே ஆறுதல் கூறினான். தான் உயிரிழக்குமுன்

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

கடனையும் நம்பிக்கைப் பொருள்களையும் இறுத்திவிடத் துடித்தான். பிணையில் விடுதலை பெற்றுச் சென்ற போதினும் தனது தண்டனையைத் தேடித் தானே வந்தான். பெற்றோரையும், சுற்றத்தாரையும் மனைவி மக்களையும் பிணித்த பாசத்தைத் துச்சமெனத் துறந்து தன் வாக்குறுதி பேணும் பணியையே உயிரினும் மேலாய்க் கொண்டான். இங்ஙனம் அவன் தனது ஒவ்வொரு செயலிலும் இஸ்லாத்திற்கு இழுக்கு நேராது பாதுகாத்தான். அடுக்கடுக்காய் வந்த இடுக்கண்கள் எல்லாம் அவன் நெஞ்சுறுதியை அழித்துவிடவில்லை. அவனுக்கு வந்த துன்பம் அவனைத் துன்புறுத்த முடியாமல், தானே துன்புற்றுத் தாழ்ந்தது.

“அடுக்கி வாினும் அழிவிலான் உற்ற

இடுக்கண் இடுக்கட் படும்” என்பதற்கோர் இலக்கியமானான் அவன்.

இக்காவியக் கதையிலே பயின்றுவரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மக்கட் பண்பு நிரம்பித் ததும்பும் மனிதகுல மாணிக்கமாய் இலங்குவதைக் காணலாம். இவர்களும் இம்மண்ணில் வாழ்ந்த மாந்தர்கள் தாமோ! என்று நாம் வியக்கும் அளவுக்கு அவர்கள் குணம் என்னுங் குன்றேறி மிளிக்கின்றனர். இத்தகையோரின் அழகிய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுமாறே இஸ்லாம் எங்களை வேண்டுகின்றது. இம் முன்மாதிரி மண்ணகத்து வாழ்ந்த மாந்தரின் முன்மாதிரியேயன்றி விண்ணகத்து வாழ்ந்தாரின் செயலன்று. தெய்வங்களின் அல்லது தெய்வாம்சம் வாழ்ந்த தேவ அவதாரங்களின் அருஞ் செயல்களல்ல இவை. மனித வாழ்க்கைக்கு - இன்ப துன்பங்கள் நிறைந்த இவ்வுலக இயற்கை வாழ்க்கைக்கு - அப்பாற் பட்ட அற்புதக் கற்பனை வாழ்வினோரின் தெய்வத் திருவிளையாடல்களல்ல இவை. மக்களின் உள்ளத்தைத்தூண்டி உணர்வைக் கிளறிப் புத்தூக்கம் அளிக்கத்தக்க வாழ்க்கை மக்களாயினார் மத்தியிலிருந்தே மலர்ந்து வருகின்றது. இத்தகைய மக்கட் பண்பு சான்ற வாழ்க்கை முன்மாதிரிகளுக்கு இஸ்லாத்திற் பஞ்சமில்லை.

இது கவிஞரின் கற்பனையிற்றோன்றிய காப்பியக் கதையன்று. ஆயிரத்தோரிரவுகள் என்னும் அற்புத “அரேபியன் நைட்ஸ்” என்று இவற்றை எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள் என்று கவிஞர் எம்மை வேண்டுகின்றார்.

இலக்கிய இன்பம்

“முஸ்லிம் சோதரர்கள், எம்முன்னோரின் வரலாறாய் இதனைச் சிந்தியுங்கள். சிந்தித்துத் தெளியுங்கள்” என்று அவர் எம்மை இரக்கத்துடன் கேட்கின்றார். எங்கள் வாழ்க்கையை முன்னோர் வாழ்க்கையினோடு ஒப்பிட்டு உணருமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றனர். “வஞ்சகம், பொய், களவு, காமம் முதலாம் கயமைத் தனங்களைக் கைக்கொண்டு வாக்குத் தத்தத்தை முறித்து முஸ்லிம் என்னும் பெயரை இரவலாகச் சூடிக்கொண்டு இஸ்லாத்துக்கே இழுக்கைத்தரும் வாழ்க்கையினராய், இறைவனைத் தொழுதற்கும் நேரம் இல்லாதவர்களாய் வாழ்கின்றோமே, இஃது என்ன வாழ்க்கை சகோதரர்களா! எத்தகைய பாவ வாழ்க்கை!” என்று கவிஞர் கண்ணீருக்குப் பதிலாகச் செந்நீரைச் சிந்திப் பரிந்து பிரலாபிக்கின்றார், கவல்கின்றார்.

இளைஞர் உலகுக்கொரு வேண்டுகோள் விடுகின்றார் கவிஞர். “சங்கங்களை நிறுவுகின்றீர்கள் சொற்பெருக்கு மன்றங்களை நிறுவுகின்றீர்கள், அம்மன்றங்களில் பதவிகளை வகிக்கின்றீர்கள். ஆண் சிங்கம் போல அவைக்களத்தே சொல்மாரி பொழியப் பயிற்சி பெறுகின்றீர்கள். நீங்கள் கூறும் உன்னத உபதேசங்களைப் போல உங்கள் நடத்தையினையும் உயர்வாய் வைத்துள்ளீர்களா?” என்று கேட்கின்றார். “சொல் வேறு செயல் வேறாய் வாழ்வீர்களேல் உலகம் உங்களைத் தூற்றும், எள்ளி நகையாடும். இறைவனும் உங்களுக்கு அருள் பாலிக்க மாட்டான். உங்கள் வாழ்க்கையே பங்கமடைந்துவிடும். ஆதலால் உங்கள் நடத்தையால் முஸ்லிமின் பண்பாடு இன்னது தானென்று இவ்வுலகு உணருமாறு எடுத்துக்காட்டாக இலங்குவீர்களாக” என்று அவர் வேண்டிக் கொண்டு தமது கவிதாமாலையை முடித்து எம்மிடமிருந்து விடை பெறுகின்றார்.

“சங்கமென்றும் சொற்பெருக்கு மன்றமென்றும்
சபைநறுவீ உறுப்பினராய்ப் பதவியேற் (று) ஆண்
சிங்கமெனப் பிரசங்க மாரி பெய்யத்
தேர்ச்சிபெறும் வாலியர்கள் உரைபோற் செய்கை
உங்களிடத் தில்லையெனில் உலகம் என்னும்
ஒரு தனியோன் அருள்புரியான் உங்கள் வாழ்நாழ்
பங்கமுறும் ஐயரில்லை செயலால் முஸ்லிம்
பண்பாடு பிறர்உணரக் காட்டு வீரே”

இங்ஙனம் அழியாப் புகழ் வாய்ந்த வரலாற்றொன்றை அமர காவியமாய்த் தந்து அழியாப் புகழ் தேடிக் கொண்டார் கவிஞர். காலவெள்ளத்தால் அழிந்து விடாத காப்பியமாய் விட்டது அவர் நூல். ஆன்றோரின் அற்புதங்களுக்கே முதலிடங்கொடுத்து உயர்வு நலிற்சியையே உயிர் நாடியாய்க் கொண்ட முற்காலப் புலவர்களை இவர் பின்பற்றவில்லை. மக்கள் வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளவாறே இயற்கையாய் எடுத்து இனிமையாய்க் கூறி உணர்ச்சி வளம் தரும் கவிதா நாயகர் இவர். சிந்திக்கச், செயல் புரியத் தூண்டும் இவர் நூல்கள் வாழ்க! வாழ்க கவிஞர் காதிரு முகியித்தீன் மரைக்காயர் திருநாமம்.

இராஜநாயகம் அரங்கேற்றிய காலம்

வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் தாம் இராஜநாயகம் என்னும் தீஞ்சுவைத் தமிழ்க் காப்பியத்தை அரங்கேற்றிய இடம் பற்றிக் கடவுள் வாழ்த்துப் படலத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் அதனை அரங்கேற்றிய காலத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆயின், நூலின் இறுதியிற் காணப்படும் தனிச் செய்யுளொன்றில் அரங்கேற்றிய காலம் காணப்படுகின்றது.

“திருநய் கிகறத் தாயிரத் திருநூற்
நிருபத்து முன்றின் முஹற்றத்
திங்களிற் பதினா லாந்தேதீ யதனீற்
சென்றிடு மட்சய வருடம்
வருடு பைங் குனீ மாத்தையீற் பனிரண்
டாந்தன மாகிய சோம
வாரமுத் தரமென் றிரண்டு மேகலந்து
வரப்படு சீத்தயோ கத்தில்.....”

இவர் இக்காப்பியத்தைப் பாடினாரென்று அச்செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

ஹிஜ்ரி 1223ஆம் ஆண்டின் முதலாம் மாதமாகிய முஹர்ரம் 14ஆம் நாளுக்குச் சரியான அட்சய ஆண்டு பங்குனி மாதம் 12ஆம் தேதி திங்கட்கிழமை நூலரங்கேறிய நாளாகும். இஃது இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 174 ஹிஜ்ரி ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

இப்பொழுது பெருவழக்கிலிருக்கும் கி. பி. ஆண்டுகளில்
இத்தேதியைக் கணித்துப் பார்ப்போம்:

அட்சய ஆண்டு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வருவது.
அண்மையில் வந்த அட்சய ஆண்டு கி. பி. 1926ல் பிறந்தது. சென்ற
நூற்றாண்டில் 1806, 1866 என்னும் ஆண்டுகளில் அட்சய ஆண்டுகள்
வந்துள்ளன. இவற்றுள் மேற்குறித்த செய்யுளிற் கூறப்படுவது கி. பி.
1806 ஏப்ரல் 11ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமையன்று தொடங்கிய அட்சய
ஆண்டேயாகும். அவ்வாண்டின் பங்குனி மாதம் 12ஆம் தேதி
திங்கட்கிழமை என்பது கி. பி. 1807 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம்
23ஆம் தேதி திங்கட்கிழமையாகும். இனி,

ஹிஜ்ரீ ஆண்டுகளின்படி 1223 முஹர்ரம் 14 என்பதைக் கி. பி.
ஆண்டுகளில் கணித்துப் பார்ப்போம்.

ஹிஜ்ரீ சகாப்தத்தின் தொடக்க நாள் கி. பி. 622 ஜூலாய்
16ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.
அன்றிலிருந்து 1223 முஹர்ரம் 14 வரை சென்றுள்ள நாள்களை
நாம் கணக்கிட முடியும். 1222 சாந்திரமான ஆண்டுகளும் 14
நாள்களும் சென்றுள்ளன. ஒரு சாந்திரமான ஆண்டு 354-367056
நாள்களையும், ஒரு மாதம் 29-530588 நாள்களையும் கொண்டவை.

எனவே 1222 ஆண்டும் 14 நாள்களும் என்பது:- $354.367056 \times$
 $1222 + 14 = 433050.542432$ நாள்கள் ஆகும். வசதிக்காகப் பின்னத்தை
விடுத்து 433050 நாள்கள் எனக் கொள்ளுவோம்.

இந்த நாள்களை கி. பி. 622-07-16 ஆம் தேதியை முதல்
நாளாகக் கொண்டு மேல் நோக்கிக் கணிப்போம்.

1. கி. பி. 622-07-16 தொடக்கம் அவ்வாண்டின் இறுதி
நாளாகிய 622-12-31 வரை சென்ற நாள்கள் 169
2. 623-01-01 தொடக்கம் 700-12-31 வரை 78 ஆண்டுகள்.
 20 லீப் ஆண்டுகளுக்குட்பட $365 \times 78 + 20 = 28490$
3. 701-01-01 தொடக்கம் 1800-12-31 வரை 1100

இலக்கிய இன்பம்

ஆண்டுகள் 275 லீப் ஆண்டுகளுட்பட

365 X 1100 + 275

401775

ஆகக் கூடியவை

430434

4. பாப்பரசர் 13ஆம் கிறகோரி அவர்களின்
சீர்திருத்தத்தாற் குறைந்தவை

12

ஆகவே கி. பி. 622-07-16 தொடக்கம் 1800-12-31

வரை நாள்கள்

430422

கி. பி. 1800-12-31க்குப் பின் உள்ள நாள்கள்
433050 - 430422 = 2628 நாள்களாகும். 7 ஆண்டுகள் மேலும்
கணிக்கலாம். 1801-01-01 தொடக்கம் 1807-12-31 வரை ஏழு
ஆண்டுகளுக்கும் 2556 நாள் போக மீதியாக உள்ளவை 72
நாள்களாகும். இந்த 72 நாளையும் 1808 ஆம் ஆண்டிற் கணக்கிடலாம்.
ஜனவரி, பெப்ருவரி மாதங்களுக்கு 60 நாள் போய்விட மீதியுள்ள
12 நாள்கள் மார்ச் மாதத்தில் கணக்கிடப்படும். 1808 மார்ச் 12ஆம்
தேதியே நாம் கணிக்கப் புகுந்த 433050 ஆம் நாளாகும். இது
சனிக்கிழமை என்பதும் கவனித்தற்குரியது.

அட்சய ஆண்டின்படி கணித்த தேதி 1807-03-23 திங்கள். ஹி
1223-01-14 என்பதன்படி தேதி 1808-03-12 சனி. வித்தியாசமாகும் நாள்
355. அதாவது சரியாக ஒரு ஹிஜ்ரீ ஆண்டு.

இவற்றுள் எது சரியானது?

ஹிஜ்ரீ 1223 சரி எனக் கொண்டால்,

(அ) அட்சய வருடம் எனச் செய்யுளிற் கூறப்படுவது பிழையாகும்.
அதனை அடுத்த பிரபவ ஆண்டில்தான் 1223 பிறக்கின்றது.

(ஆ) பங்குனி 12 என்றதும் பிழையாகும். பங்குனி 01 அல்லது 02
என்பதே 1808 மார்ச் 12க்குச் சரியாகும்.

(இ) திங்கட்கிழமை என்றதும் பிழையாகும். சனிக்கிழமை என்றாலே
சரியாகும்.

ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்

(ஈ) உத்தர நட்சத்திரம் சித்தயோகம் என்பனவும் பிழையாகலாம்.

எனவே ஹி 1223 எனக் கூறியுள்ளதைச் சரியென ஏற்றுக்கொள்ளவியலாது. மேலதிகமாய் வந்துவிட்ட 355 நாளை அதாவது ஒரு ஆண்டைக் கழித்துவிட்டால் ஏனையவையெல்லாம் சரியாக இருத்தலைக் காணலாம்.

ஹி 1222 முஹர்றம் 14 எனக் கொண்டால்; அட்சய வருடம் என்பது திங்கட்கிழமை என்பதும் சரியாக அமைதலைக் காணலாம்.

எனவே இராஜநாயகம் அரங்கேற்றிய காலம் ஹி 1222 முஹர்றம் 14 திங்கள் அதாவது கி. பி. 1807 மார்ச்சு மாதம் 23ஆம் தேதி என்பதே சரியானதாகும்.

ஆதலின், மேற்குறித்த செய்யுள் பின்வருமாறு திருத்தப்படல் வேண்டும்.

“திருநீ கிசுறத் தாயிரத் திருநாற்
நிருபத்து ரண்டினின் முஹர்றத்
திங்களிற் பதினா லாந்தேதி யதனிற்
சென்றிடு மட்சய வருடம்
வருடு பைங்கூனி மாத்தையிற் பனிரண்
டாந்தின மாகிய சோம
வாரமுத் திரமென் றிரண்டுமே கலந்து
வரப்படு சித்தயோ கத்தில்.....”

என்பதே சரியானது. செய்யுளைப் பிரதி செய்தவர்களின் தவறாக அல்லது பிற்காலத்தில் அதனை அச்சிட்டவர்களின் அச்சப் பிழையாக இஃது இருக்கலாமல்லவா?

கலங்கரை நவம்பர் 1977

நாலாசீர்யர் பற்றி .....

“மருதமுனைக்குறு மங்காப் புகழ்னை
அருமையிற் தந்த அருந்தவப் புதல்வருள்
ஒருவர் தனக்கிங் கொப்பாரிலை யெனும்
பெருமைக்குரிய பேராசானாய்
சாந்தம் பொறுமை சற்குணமெவையும்
ஏந்திய ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்
கல்வி கேள்வியிற் கற்றவருவப்பில்
சொல்லருள் சிறப்பிற் றுலங்கிய வித்தகர்.....”

- புலவர்மணி ஆ. மு. ஷரீபுத்தீன் (1980)

".....Once all these volume come out....., it will be a living monument for the literary genius the late Mr. J. M. M. Abdulkader was. I am yet to meet in Sri Lanka a person of the literary calibre of the late Mr. J. M. M. Abdulkader. Almighty Allah in His Divine Grace has taken him away denying us a chance to work with him for the upliftment of Islamic Tamil Literature."

- (late) Professor M. M. Uwise (1988)

“.....மர்ஹும் ஜே. எம். எம். அவர்கள் யாருடனும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எந்தத் தலையங்கத்திலும் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய தகுதி உடைய நிறைகுடமாக வாழ்ந்தார். ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்த கட்டுரை ஆசிரியராயும், எழுத்தாளராயும், பேச்சாளராயும், சிந்தனையாளருமாயிருந்து மறைந்த அப்துல்காதிர் அவர்கள் ஓர் அறிவுப் பொக்கிஷமாகவும் நடமாடும் பல்கலைக்கழகமாகவும் இருந்தார் எனில், அது மிகைப்பட்ட ஓர் கூற்றாகாது. கலா ஞானத்தில் அவர் பெற்றிருந்த உயர்ச்சியைப் போன்றே ஒழுக்க ரீதியாகவும் அன்னார் மேம்பட்டிருந்தார்.....”

- சட்டத்தரணி எம். எச். எம். அஷ்ரப் 1980

(தற்கால மாண்புமிகு துறைமுக அலுவலர்த்து. புனர்வாழ்வ அமைச்சர்)

“.....மருதமுனை

பெற்ற தவ்புதல்வன், பேரறிஞன், பேராசான்
நற்பணிகள் ஆற்றி கிலக்கியத்தை நந்தமிழை
வாழவைத்த செம்மல், வரலாற்றில் முத்திரையை
ஆழப்படுத்த ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்.....

- கவிஞர் மருதூர்க்கொத்தன் 1985